

#

* MERGEFORMAT

Om nogle af mine dyr:

EN SORT PANTER, EN STRUDS OG EN ELEFANT

Fredag den 7. maj 1971 skete to ting for mig, hvoraf den ene snart skulle komme til at ændre mit liv afgørende.

Jeg havde gennem flere år været meget optaget af at se på fugle og havde fået et ønske om at få lov at ringmærke dem. For, at man dengang kunne få lov til dette, skulle man bestå en lille ornitologisk eksamen – hos f.eks. Dansk Ornitologisk Central. Man skulle være ret skrap til at artsbestemme både ungfugle og ældre fugle. Denne eksamen bestod jeg denne dag, men fik aldrig brug for den. Dog følte jeg eksamen som en privat sejr.

Samme dag var en sort panter sluppet løs fra Aalborg Zoologiske Have. Et meget farligt rovdyr, hvorom stod dette at læse i avisen: *Panteren farligere hver time, der går. Det undvegne rovdyr skal skaffe sig føde, og det frygtes, at sult kan få det til at angribe.*

Den sorte leopard – panteren – der undslap Aalborg Zoo's ny trossengrotte, er på fri pote på andet døgn. Mange i Aalborg-området gyser ved tanken, og ikke med urette. Jo flere timer, der går, før rovdyret er uskadeliggjort, desto farligere bliver situationen – nemlig i takt med panterens voksende sultfølelser og dræberinstinkt. Den er i fri natur en frygtet jæger, der ikke går af vejen for noget. Om rovdyrets farlighed foreligger en beretning af den kendte tigerjæger Jim Corbett, der i to år jagede en menneskeædende leopard i Nordindien: Leoparden terroriserede befolkningen i otte år og dræbte mere end 125 mennesker, inden den fik sit banesår!

Aalborg var i alarmberedskab – og kommet i verdenspressen. Flere skoler lukkede om mandagen, og forældrene blev rådet til at holde deres børn inden døre.

Mandag morgen – altså 2½ døgn efter panterens flugt – var hysteriet på sit højeste. Men inde i det mørkeste Aalborg – inde i de smalle gader, med alle de gamle arbejderkareer til tekstilfabrikkerne – der var der ro. Troede man! Indtil en mand, som boede på 2. sal i én af disse lejekaserner skulle hente rundstykker til sig og hustruen. Han var pensioneret og havde god tid. Hans kone havde i alt fald ikke længe set manden så hurtigt ude af bagdøren til trappen, - og inde igen! Helt hvid i ansigtet og panikslagen sagde han: *"Panteren står her – her ude på vores bagtrappe"*. Konen spurgte ironisk: *"Hvor mange genstande har du drukket inden jeg kom op?"* Der blev alarmeret til politigården. *"Ha, ha, - en sort panter på 2. sal – inde i Aalborg Centrum. Så skulle panteren jo være gået tværs gennem byen. Ha, ha.* På politistationen havde de efterhånden været kaldt ud til hver eneste puddelhund og sorte labrador.

Og der havde været ringet fra Herning, at panteren var set ude på heden. Og så ringede en pensionist fra 2. sal inde i bymidten. *Ha, ha.*

Nå, tingene tages alligevel alvorligt i Aalborg, så en betjent bliver bedt om lige at køre forbi, og berolige manden, nu da han alligevel er i området. Han åbner bagdøren – og lukker den igen – for dér stod panteren – på 2. sal! Han har sit gevær med og letter igen på døren. Og skyder. Eet eneste skud. Midt i panden – nøjagtigt mellem øjnene. Og panteren var død. Senere blev politimanden i et interview til radioen spurgt hvorfor han kun skød en gang? – Og svarede: *"Der var jo kun en panter!"*

Jeg er kendt med forholdene i Aalborg Zoo, hvor jeg er kommet – om ikke dagligt – så i alt fald ofte, gennem

flere år. Da jeg hører, at panteren er skudt, tænkte jeg straks: ”Den kan jeg da godt tænke mig at få her hjem i kælderen. Som udstoppet, altså”. Derfor ringede jeg direktør Richard Stenild op. Han er svær at få fat i, da alle jo netop denne dag ønsker et interview med ham. Han kommer til telefonen, og vi aftaler, at jeg kan købe dyret for 1.000,- kroner. Jeg henter den om eftermiddagen og får den frosset ned i min store kummefryser.

Jeg havde fået en stor kummefryser i konfirmationsgave, hvori jeg havde panteren frosset ned, indtil jeg fandt en zoologisk konservator til opgaven.

Nogen tid senere får jeg den udstoppet hos en zoologisk konservator syd for Århus. Desværre bliver den ikke særlig god, bl.a. er skindet krympet, da han får det garvet. Derfor må han aflive 4 eller 5 sorte katte og sy deres skind ind som maveskind på panteren. Ellers kan skindet ikke nå om gipskroppen.

Og så kastede pressen sig over mig. Det var helt utroligt al den opmærksomhed der blev mig til del. Og jeg havde jo i og for sig ikke gjort noget. Kun købt en død panter, som jeg havde ladet udstoppe og senere blev nødt til at udstille. Der ringede simpelthen nogen ustandselig for at høre om de lige måtte komme og se den sorte panter. Jeg beholdt den i 28 år. I 1999 solgte jeg den for 8.000,- til Aalborg Zoologiske Have.

[OBJ] [OBJ]

Her udstoppes den 3. struds, som jeg fik fra Aalborg Zoologiske Have.

Tidligere har jeg bl.a. fået en død – og ret rådden – struds i zoologisk have. Min første struds som jeg blev meget glad for, og som jeg lærte umådeligt meget af! Den fik jeg vel engang i sommeren 1968 eller 1969. Min bror hentede den for mig i hans Volvo stationcar en fredag eftermiddag. Da vi kom hjem med min nyerhvervelse, bliver vi begge optaget af noget andet, og glemmer strudsen ude bag i bilen. Min bror er ikke hjemme om lørdagen, og strudsen er stadig i hans bil – som holder i solen – udenfor vort hjem. Om søndagen, - da vi åbner ind til den, - er den fyldt med gas, og den er blevet større end den var – dette er kommet af at den har stået i den overophede bil. Noget af indmaden var løbet ud i vognen og bilen lugtede fælt længe efter.

Nå, jeg fik strudsen placeret i et badekar, som jeg til lejligheden havde fået fat i. Badekarret stod altså ude i haven! Jeg begyndte med stor iver at massakrere den hvilket ikke var helt let. Jeg skulle have alt skindet og kødet skåret fra knoglerne. Den skulle skeletteres, havde jeg besluttet. Det tog det meste af min fritid, den sommer. Indimellem måtte jeg ringe til zoologisk museum i København. For jeg stod pludselig med alle de der knogler, og havde ikke anelser om hvordan de skulle sættes sammen igen. På museet var de vældig flinke de første gange jeg ringede om et råd. Derefter var de vist ved at være trætte af mig, men de sendte mig dog et fotografi af et strudseskælet, som jeg stadig har liggende. Jeg fik den opstillet og havde glæde af den mange år derefter og jeg lærte en hel masse om skelettering, samling af et skelet og om strudser's anatomi. Og det jeg har lært på den måde, og i den stank, det glemmer jeg ikke igen!

[OBJ] [OBJ]

Før panteren havde jeg fået flere andre spændende døde dyr at boltre mig med. Jeg har således haft flere pingviner, kænguruer, gazeller og nej, stop her! Det var jo netop på den måde jeg kom i kontakt med direktøren for zoologisk have, overdyrlæge Richard Stenild. Og vi kom afgjort til at betyde noget for hinanden – trods mere end 40 års aldersforskel. Han kunne ellers være meget arrogant og afvisende hvis der var noget – eller nogen – som ikke passede ham. Men jeg kom vældig godt ind på livet af ham.

Som skrevet kom jeg meget ofte i zoologisk have, akkurat ligesom en masse andre knejter og tøser. Pigerne ville passe hestene og ride på ponyer, og drengene legede bare med gedekiddene og sådan noget! Eller vi byggede huler i laden med hø. Men Richard Stenild må have lagt mærke til mig. For en dag var jeg cyklet til Skalborg – det er vel 3 eller 4 kilometer syd for Aalborg, - hvor en af mine kammerater havde fortalt mig, at der skulle være oldenborrelarver. Sådan nogle var jeg cyklet ud for at indsamle i min mors syletøjsglas, som

jeg stadig kørte rundt med i margarinekassen bagpå. På den mark – akkurat lige der hvor Aalborg Storcenter, nu ligger – mødte jeg Stenild, som var ude for at tilse et sygt dyr – en malkeko. Vi kommer i samtale, og han interesserer sig – siger han da – meget for oldenborrelarver. Så dem ”studerer” vi sammen. Han spørger om jeg kender Bjeldskov Jensen – en minkavler, som har farm tæt ved hvor vi står. Det gør jeg ikke. Stenild spørger om ikke jeg er klar over at han har en chimpanse, som bor som et andet barn i deres hjem. Nej, det havde jeg aldrig hørt om. Han spørger om jeg vil med ind og se aben. (det er vist sådan noget ens mor siger man ikke må. Gå ikke med fremmede. Og vil de vise dig en abe – ja, så må den da være helt gal !!). Jeg er nu ligeglad med min mors formaninger, for jeg vil meget gerne se aben. Så vi går over Nibevej og ind til minkavleren.

Og ganske rigtigt – vi bliver budt indenfor, og i en stol i stuen sidder chim-pansen i en gul trøje. Bjeldskov Jensen kæler lidt med dyret, som helt opfører sig som et mindre barn. Indtil den pludselig ser Stenild og går helt amok. Den skriger skingert og hopper op på spisebordet. Den svinger sig op i lysekronen –som var et gammelt vognhjul – videre over til en bogreol. Og flår til sidst et maleri fra væggen ud af sin ramme. Derfra hopper den ned til Bjeldskov Jensen og knuger sig hårdt fast om hans hals. Og den skriger igen. Det er jo dyrlægen som er kommet, og ham kan aben sørme ikke lide. Han stikker jo! Aben blev sat ind på et værelse, hvor den havde sin seng / rede – eller vad nu det hedder til en chimpanse.

Så får vi alle tre en kop kaffe. Bjeldskov Jensen var helt ligeglad med abens opførsel, sådan gjorde den vist af og til. Og hjemmet var indrettet derefter.

Bagefter viste Bjeldskov Jensen nogle flotte minkskind frem for dyrlægen, og de talte ”fagsnak”. Efter at have set minkfarmen kommer vi til et stort frysehus. Deri opbevares minkfoder – og døde mink. Også dyr fra Aalborg Zoologiske Have ligger her. Richard Stenild er inde og se, hvad der ligger. Der lå en del eksotiske dyr – ret mange, syntes jeg. Stenild vender sig mod mig og spørger – ”vil du have geviret fra den gazelle?” – som han peger på. ”Uha, ja. – jea tak!” Jeg bliver ligefrem lykkelig. ”Må jeg godt det, ja, tak” får jeg benovet fremstammet. ”Bjeldskov – hent lige en økse”. Og så hugger de hovedet af det frosne dyr. Mange gange senere har jeg været ude og hente dyr i dette frysehus.

Derfor kom jeg til at holde umådeligt meget af Stenild. Tænk sig, han gad interessere sig for sådan en ”snotunge” som mig. Bare én ud af alle vi børn som kom i haven.

Når jeg skriver alt dette, er det for, at læseren kan forstå det som jeg nu vil berette: Det var jo selvfølgelig ikke så godt, at den sorte panter var gået ”hjemmefra” – en hel by var jo blevet bange. Man da en ulv få dage senere også gik sig en tur i byen, rejste der sig en protest mod direktør Stenild. Man krævede hans afgang. Selvfølgelig skal indespærrede, farlige dyr i zoologisk have helst blive bag de tremmer hvor de er sat, men det er jo langt fra sikkert, at det var direktørens skyld, at de var gået fra haven. At de kunne komme ud af sit bur. I herværende tilfælde – skulle det senere vise sig – var der tale om byggesjusk ved ny opførelsen af de nye rovdys bure. Nå, der rejste sig i alt fald en protest fra politikere og fra nogle af byens fremtrædende honoratiores. *Stenild må gå!* Krævede de. Og Stenild selv, blev også udhængt – og udskældt – for andre ting, som i virkeligheden var i-relevante i denne sammenhæng. Han var – nej, han må have været meget presset. Og han stod alene. – Eller *næsten* – alene! Han måtte hjælpes. Men hvem kunne det andre end 18-årige Poul Marcus Pedersen fra Vejgaard. Jeg kom ham til undsætning.

Jeg gjorde tre ting. Ikke nogle velovervejede iscenesatte punkter for at være strategisk. Jeg kendte overhovedet ikke dette ord dengang! Nej, tre ting – hvor den ene ting naturlig afløste den næste.

Det første jeg gjorde var at duplikere nogle sedler på min fars spritduplikator. Øverst stod: Vi vil beholde Rich. Stenild som direktør for Aalborg Zoologiske Have. Underskrift. Og så stemte jeg dørklokker. Og indsamlede over 800 underskrifter fra ganske almindelige aalborgensere. Næsten ganske almindelige, for der var én som førte mig videre til næste step. Jeg afleverede underskrifterne til borgmesteren, for jeg havde ikke helt gjort mig klart, hvad jeg egentlig skulle med dem. Men han tog imod, og lod dem gå videre til bestyrelsen for Aalborg Zoologiske Have.

Jeg havde fået en underskrift af en mand, som jeg mødte på gågaden i Aalborg. Han havde selvfølgelig også læst om mig i avisen. I disse dage var jeg et kendt ansigt i byen. Han ringede til mig nogle dage efter at have skrevet på min seddel, og sagde, at en flot fugl var fløjet ind i hans store stuevindue, og havde mistet livet – den måtte jeg da gerne hente til min samling. Han boede i Svenstrup, så jeg cyklede derud. Han var fabrikant og hed B.G. Mikkelsen. Han havde tidligere arbejdet som befalingsmand i hæren, og på hans virksomhed (Vesta Lys) var hans ord da heller ikke til diskussion. Hvad han sagde var lov! Men en meget rar mand i øvrigt, syntes jeg.

Vi fik en sodavand sammen og kom i god samtale med hinanden. Han lyttede til mig, og da jeg fortalte, at der i København var en venneforening til zoologisk have – og at man måske burde have en lignende i Aalborg – var han straks med på idéen. Han ringede med det samme til to erhvervsfolk, som han åbenbart kendte godt. Den ene var hans bogtrykker, som var nabo til Aalborg Zoologiske Have. Nu var vi pludselig 4, og blev enige om at starte en sådan venneforening. Vi fik kontakt med ”store” erhvervsfolk i byen og fik dem med på vor idé. Vi indrykkede annoncer i aviserne om stiftende generalforsamling. Der kom 300! Og foreningen blev dannet. Som moralsk opbakning for direktøren.

Den 3. ting jeg gjorde – og som måske var det bedste jeg kunne gøre for Zoologisk Have – var, at jeg igangsatte en indsamling – og sponsoridé om adoption af dyr i Zoologisk Have. En idé som jeg vil tro til dato har skaffet tæt ved ¾ million kr. (Jamen – nu er der også gået 40 år, men alligevel!) Det startede lidt tilfældigt, må jeg indrømme. Dengang i 1971 var skiltningen meget mangelfuld, hvis der overhovedet hang de rette skilte ved de rette dyr. Jeg kendte flag- & sejmager Peter Mommsen, som var at tælle blandt min forældres venner. Jeg kom med en lidt primitiv tegning af en giraf, og ved siden af en historie om giraffen, som jeg havde skrevet af fra Dyrenes Verden af dr. Lieberkind. Peter Mommsen havde netop købt en ”svejsemaskine” til at ”svejs” presenning- og plast sammen med. Jeg mente han kunne svejse gennemsigtig plast på hver side af ”mit” skilt. De skilte skulle hænges ved burene. Han lavede en fin prøve til mig, men sagde at han godt kunne lave det, men han ville ikke! Hans bror sad i bestyrelsen for zoologisk have, og Aalborg Zoo’s Venner havde ligesom taget parti mellem direktøren og bestyrelsen, så det ville han ikke med-virke ved. Han kunne ikke, sagde han! Så opsøgte jeg B.G. Mikkelsens bogtrykker, han ville lave skiltene, men kunne ikke svejse dem ind i plastic.

Det betød dog, at han kendte et kaffefirma, som han kontaktede. De ville hvis deres navn kom på skiltet sponsorere det. På denne måde kom en sponsor aftale i gang ved siden af Aalborg Zoo’s Venner. Den eksisterer endnu, har jeg netop fundet ud af.

Det 1. år gav ejendomsmæglernes fond 50.000,- kroner til indkøb af en ny panter. Og jeg kan godt sige, at dette var mange penge i 1971, hvor f.eks. en ny Mercedes-Benz kostede knapt 70.000 kroner.

Parakitter i fuglevolieren som Aalborg Zoo’s Venner betalte !

Da pengene skulle overrækkes bestyrelsen for Aalborg Zoologisk Have, sagde formanden: sagde formanden: ”*Nej, tak!*” Det var ikke nødvendigt, at byens folk og erhvervsliv blandede sig i, hvilke dyr der skulle indkøbes! Den sag kunne bestyrelsen nok selv styre. Pengene stod på en konto i Sparekassen i 4 år, hvorefter de blev anvendt til opbygning af fuglebure, som man længe havde ønsket sig – men da var der også kommet en ny bestyrelse til!

Nå dette var et stor sidespring i fortællingen. Det var jo mine dyr jeg ville berette om. Altså de helt særlige dyr.

Midt på sommeren i 1971, bliver jeg en aften ringet op fra Aalborg Zoo-logiske Have. Jeg er helt alene hjemme – heldigvis. Mine forældre er på 14 dages ferie. En dyrepasser fortæller mig, at den største og ældste elefant ”Fatima” – man har i haven, sidst på eftermiddagen havde fået øje på noget spiseligt i bunden af den ”grav” som omkranser elefant anlægget. Dette spiselige ville den selvfølgelig gerne have fat i, hvorfor den stikker snablen mod gravens bund, men uheldigvis får overbalance, og styrter på hovedet ned i graven,

hvorved halsen knækker - og den dør. Det gør den nu ikke helt, men den pines voldsomt – og må have et skud bag øret. Og det dør den af. Jeg bliver spurgt: ”vil du have den, Poul?” En grand voksen elefant - på måske 4 tons !! Jeg var ikke helt med – den kunne jo umuligt komme ned i min kælder. En død elefant er faktisk stor! Jeg svarede, at jeg næste morgen ville komme op i haven fra morgenstunden.

Næste morgen som sagt så gjort. Ikke i håb om at få den med hjem, men jeg ville da gerne lige se den. Og så slog det mig, at jeg kunne ”skrælle noget af huden af og putte det på cylinderlas med formalin i. Det ville så senere kunne sælges til folkeskolerne. Som sagt – så gjort. Og hovedet – det kunne jeg da vistnok også godt få glæde af. Jeg foreslog dette for den dyrepasser som jeg havde fået aftale med. Han synes dette var helt i orden, men de fire fødder kunne jeg ikke få. Dem ville han selv have.

Dem kunne han lave paraplystativer ud af havde han fået at vide. Jeg måtte bare ikke komme og skære i dyret medens der var gæster i haven. Vi aftalte, at jeg kunne komme og hente så meget hud jeg orkede – og hovedet om aftenen – efter lukketid. Vi anvendte en motorsav og en traktor med en jernkæde i, både til at tage huden af med, men også til at trække hovedet af fra kroppen.

Jeg fik elefanhovedet hjem i mine forældres garage. Det var sommer, og det var varm. Jeg fik huden frosset, og jeg tjente helt godt på salget senere – i små cylinderglas. Hovedet gik jeg optimistisk i gang med at skelettere. Det var umådelig svært. Ja, jeg havde i alt fald ikke nogen kniv, som kunne skære i det. Og med en lille skalpel blev det jo ikke rigtigt til noget!

Derfor klagede jeg min nød til mine forældres slagtermester, der havde butik på Hadsundvej. Jamen, jeg kunne da låne hans ”kasserede” værktøj. Han sleb et par gamle knive for mig, som var ubrugelige i slagterbutikken. Jeg fik godt begyndt, men desværre var sommervarmen ret ulidelig i de dage, hvorfor der kom fluer, og der gik spy i kadaveret. Nej hvor var det ulækkert da miderne senere myldrede frem. Og ikke mindst, hvor det lugtede. Jeg satte en blæser op, men kunne kun holde til at skære kort tid af gangen. Det lugtede forfærdeligt – især da kødet blev ”mørt” og begyndte at ”løbe”. Jeg kunne slet ikke holde ud at være i nærheden af dette store elefanhoved. Jeg tror at folk der gik på gaden, begyndte at gå over på den anden side.

Det må væk, det hoved – og måske også det er bedst at det sker inden mor og far kommer fra ferie – tænker jeg. Gennem en bekendt, som jeg af og til har været ude og se på fugle med, kommer jeg i forbindelse med skovejeren, Hans Kjeldsen fra Trend Skov. Jo, jeg må godt få hovedet ned i en myretue i hans skov. Dette bliver arrangeret. Og jeg får fat i en vogn – en af de små lastbiler fra fars virksomhed – får elefanhovedet på ladet – og kører til min fuglekiggerven i Nyrup i Himmerland. Vi skal derfra sammen køre til Trend.

Han har – desværre tilkaldt pressen, - og da vi kommer til Trend, står både en journalist og en pressefotograf parat til at skrive historien om ”operatin elefanhoved” og den ene million forslugne skovmyrer, som skal hjælpe med at afpille kraniet. Hovedet kommer til at spille posthumt – efter døden – en hovedrolle i et storslået festmåltid i Trend. Forskønnelsesprocessen skal gøre hovedet egnet til udstilling hjemme i kælderen, og leveres af skovmyrerne, der skal pille kraniets knogler rent. Det store kranium blev derfor placeret midt i en stor myretue.

Nu skete der det, at folk valfartede til Trend Skov, og så at sige alle myretuer blev ødelagte. Man skulle undersøge om det var dér eller dér hovedet var placeret. Nu er det jo i Trend Skov kongefamilien har en jagthytte.

En folkegave, som blev givet til det daværende kronprinsepar, Frederik og Ingrid i 1930’erne. Heldigvis er kongehusets område indhegnet – og ikke muligt for uvedkommende at komme ind i. Alligevel lykkedes det – senere – for mig at få lov at placere hovedet i en myretue der. Og der lå det godt i 3 – 4 måneder, inden jeg så til det. Myrerne var ikke mætte kunne jeg se – de spiste stadig, og var langt fra færdig med festmåltidet! Først et par år senere hentede jeg hovedet, - og fik det afkogt i brintoverilte i en kæmpe stor balje. Og det var dyrt – altså alt det brintoverilte! Elefanhovedet har jeg foræret til Aalborg Zoologiske Have i 1999, da jeg skulle

tømme mine forældres hjem. Hvor skulle jeg have placeret det? Og jeg er overbevist om, at hverken kong Frederik – eller dronning Ingrid, har været klar over, at de lagde plads og myrer til et elefanthoved.

En af mine store sjældenheder var et ”mærkeligt lam” som jeg havde fået fat på i april 1969. Det var et lam som både ligner et får og et rådyr. Var det muligt, at en råbuk er far til det udstoppede væsen, som døde kun et par dage gammel, og nu stod i min samling? Ville et rådyr overhovedet kunne befrugte får? Jeg kontaktede dr. pihl. Ingvar Lieberkind som venligt svarede, at det er teoretisk muligt, men overordentlig usandsynligt. Fra tid til anden hører man om sære krydsninger, men kun meget sjældent, er der virkelig tale om en blanding. For det første skal de tilnærmelser, et dyr gør gennem sit parringsspil, besvares rigtigt af modparten, sagde dr. Lieberkind. Svarer magen forkert, bliver det måske til slagsmål i stedet for kærlighed, og dette er netop et af naturens midler til at holde arterne adskilt.

Nu kan det dog hælde, fortsatte dr. Lieberkind, at forskellige dyr under unormale omstændigheder, f.eks. i en zoologisk have, alligevel parrer sig, men det vil være ualmindeligt, at der da kommer noget resultat ud af forholdet.

Skulle dette endelig ske, at en krydsning finder sted, er afkommet næsten med sikkerhed sterilt. Med få ord: Det vil være uhyre sjældent, at f.eks. en råbuk kunne få lam med et får.

Det bekræftes, at der foreligger beretninger fra forskellige egne af landet om sådanne forhold, men det er aldrig blevet videnskabeligt bekræftet, at lam, som har set mærkelige ud, virkelig var sat i verden af en helt anden dyreart.

Dr. Lieberkind ville ikke afvise, ud fra at have set fotos af mit lam, at dette kunne være en undtagelse fra reglen, men han tilføjede, at et unormalt lam også kan være en mutation.

#

* MERGEFORMAT

Om nogle af mine dyr:

EN SORT PANTER, EN STRUDS OG EN ELEFANT

Fredag den 7. maj 1971 skete to ting for mig, hvoraf den ene snart skulle komme til at ændre mit liv afgørende.

Jeg havde gennem flere år været meget optaget af at se på fugle og havde fået et ønske om at få lov at ringmærke dem. For, at man dengang kunne få lov til dette, skulle man bestå en lille ornitologisk eksamen – hos f.eks. Dansk Ornitologisk Central. Man skulle være ret skrap til at artsbestemme både ungfugle og ældre fugle. Denne eksamen bestod jeg denne dag, men fik aldrig brug for den. Dog følte jeg eksamen som en privat sejr.

Samme dag var en sort panter sluppet løs fra Aalborg Zoologiske Have. Et meget farligt rovdyr, hvorom stod dette at læse i avisen: *Panteren farligere hver time, der går. Det undvegne rovdyr skal skaffe sig føde, og det frygtes, at sult kan få det til at angribe.*

Den sorte leopard – panteren – der undslap Aalborg Zoo's ny trossengrotte, er på fri pote på andet døgn. Mange i Aalborg-området gyser ved tanken, og ikke med urette. Jo flere timer, der går, før rovdyret er uskadeliggjort, desto farligere bliver situationen – nemlig i takt med panterens voksende sultfølelser og dræberinstinkt. Den er i fri natur en frygtet jæger, der ikke går af vejen for noget. Om rovdyrets farlighed foreligger en beretning af den kendte tigerjæger Jim Corbett, der i to år jagede en menneskeædende leopard i Nordindien: Leoparden terroriserede befolkningen i otte år og dræbte mere end 125 mennesker, inden den fik sit banesår!

Aalborg var i alarmberedskab – og kommet i verdenspressen. Flere skoler lukkede om mandagen, og forældrene blev rådet til at holde deres børn inden døre.

Mandag morgen – altså 2½ døgn efter panterens flugt – var hysteriet på sit højeste. Men inde i det mørkeste Aalborg – inde i de smalle gader, med alle de gamle arbejderkareer til tekstilfabrikkerne – der var der ro. Troede man! Indtil en mand, som boede på 2. sal i én af disse lejekaserner skulle hente rundstykker til sig og hustruen. Han var pensioneret og havde god tid. Hans kone havde i alt fald ikke længe set manden så hurtigt ude af bagdøren til trappen, - og inde igen! Helt hvid i ansigtet og panikslagen sagde han: *"Panteren står her – her ude på vores bagtrappe"*. Konen spurgte ironisk: *"Hvor mange genstande har du drukket inden jeg kom op?"* Der blev alarmeret til politigården. *"Ha, ha, - en sort panter på 2. sal – inde i Aalborg Centrum. Så skulle panteren jo være gået tværs gennem byen. Ha, ha.* På politistationen havde de efterhånden været kaldt ud til hver eneste puddelhund og sorte labrador.

Og der havde været ringet fra Herning, at panteren var set ude på heden. Og så ringede en pensionist fra 2. sal inde i bymidten. *Ha, ha.*

Nå, tingene tages alligevel alvorligt i Aalborg, så en betjent bliver bedt om lige at køre forbi, og berolige manden, nu da han alligevel er i området. Han åbner bagdøren – og lukker den igen – for dér stod panteren – på 2. sal! Han har sit gevær med og letter igen på døren. Og skyder. Eet eneste skud. Midt i panden – nøjagtigt mellem øjnene. Og panteren var død. Senere blev politimanden i et interview til radioen spurgt hvorfor han kun skød en gang? – Og svarede: *"Der var jo kun en panter!"*

Jeg er kendt med forholdene i Aalborg Zoo, hvor jeg er kommet – om ikke dagligt – så i alt fald ofte, gennem

flere år. Da jeg hører, at panteren er skudt, tænkte jeg straks: ”Den kan jeg da godt tænke mig at få her hjem i kælderen. Som udstoppet, altså”. Derfor ringede jeg direktør Richard Stenild op. Han er svær at få fat i, da alle jo netop denne dag ønsker et interview med ham. Han kommer til telefonen, og vi aftaler, at jeg kan købe dyret for 1.000,- kroner. Jeg henter den om eftermiddagen og får den frosset ned i min store kummefryser.

Jeg havde fået en stor kummefryser i konfirmationsgave, hvori jeg havde panteren frosset ned, indtil jeg fandt en zoologisk konservator til opgaven.

Nogen tid senere får jeg den udstoppet hos en zoologisk konservator syd for Århus. Desværre bliver den ikke særlig god, bl.a. er skindet krympet, da han får det garvet. Derfor må han aflive 4 eller 5 sorte katte og sy deres skind ind som maveskind på panteren. Ellers kan skindet ikke nå om gipskroppen.

Og så kastede pressen sig over mig. Det var helt utroligt al den opmærksomhed der blev mig til del. Og jeg havde jo i og for sig ikke gjort noget. Kun købt en død panter, som jeg havde ladet udstoppe og senere blev nødt til at udstille. Der ringede simpelthen nogen ustandselig for at høre om de lige måtte komme og se den sorte panter. Jeg beholdt den i 28 år. I 1999 solgte jeg den for 8.000,- til Aalborg Zoologiske Have.

[OBJ] [OBJ]

Her udstoppes den 3. struds, som jeg fik fra Aalborg Zoologiske Have.

Tidligere har jeg bl.a. fået en død – og ret rådden – struds i zoologisk have. Min første struds som jeg blev meget glad for, og som jeg lærte umådeligt meget af! Den fik jeg vel engang i sommeren 1968 eller 1969. Min bror hentede den for mig i hans Volvo stationcar en fredag eftermiddag. Da vi kom hjem med min ny erhvervelse, bliver vi begge optaget af noget andet, og glemmer strudsen ude bag i bilen. Min bror er ikke hjemme om lørdagen, og strudsen er stadig i hans bil – som holder i solen – udenfor vort hjem. Om søndagen, - da vi åbner ind til den, - er den fyldt med gas, og den er blevet større end den var – dette er kommet af at den har stået i den overophede bil. Noget af indmaden var løbet ud i vognen og bilen lugtede fælt længe efter.

Nå, jeg fik strudsen placeret i et badekar, som jeg til lejligheden havde fået fat i. Badekarret stod altså ude i haven! Jeg begyndte med stor iver at massakrere den hvilket ikke var helt let. Jeg skulle have alt skindet og kødet skåret fra knoglerne. Den skulle skeletteres, havde jeg besluttet. Det tog det meste af min fritid, den sommer. Indimellem måtte jeg ringe til zoologisk museum i København. For jeg stod pludselig med alle de der knogler, og havde ikke anelser om hvordan de skulle sættes sammen igen. På museet var de vældig flinke de første gange jeg ringede om et råd. Derefter var de vist ved at være trætte af mig, men de sendte mig dog et fotografi af et strudseskelet, som jeg stadig har liggende. Jeg fik den opstillet og havde glæde af den mange år derefter og jeg lærte en hel masse om skelettering, samling af et skelet og om strudser's anatomi. Og det jeg har lært på den måde, og i den stank, det glemmer jeg ikke igen!

[OBJ] [OBJ]

Før panteren havde jeg fået flere andre spændende døde dyr at boltre mig med. Jeg har således haft flere pingviner, kænguruer, gazeller og nej, stop her! Det var jo netop på den måde jeg kom i kontakt med direktøren for zoologisk have, overdyrlæge Richard Stenild. Og vi kom afgjort til at betyde noget for hinanden – trods mere end 40 års aldersforskel. Han kunne ellers være meget arrogant og afvisende hvis der var noget – eller nogen – som ikke passede ham. Men jeg kom vældig godt ind på livet af ham.

Som skrevet kom jeg meget ofte i zoologisk have, akkurat ligesom en masse andre knejter og tøser. Pigerne ville passe hestene og ride på ponyer, og drengene legede bare med gedekiddene og sådan noget! Eller vi byggede huler i laden med hø. Men Richard Stenild må have lagt mærke til mig. For en dag var jeg cyklet til Skalborg – det er vel 3 eller 4 kilometer syd for Aalborg, - hvor en af mine kammerater havde fortalt mig, at der skulle være oldenborrelarver. Sådan nogle var jeg cyklet ud for at indsamle i min mors syletøjsglas, som

jeg stadig kørte rundt med i margarinekassen bagpå. På den mark – akkurat lige der hvor Aalborg Storcenter, nu ligger – mødte jeg Stenild, som var ude for at tilse et sygt dyr – en malkeko. Vi kommer i samtale, og han interesserer sig – siger han da – meget for oldenborrelarver. Så dem ”studerer” vi sammen. Han spørger om jeg kender Bjeldskov Jensen – en minkavler, som har farm tæt ved hvor vi står. Det gør jeg ikke. Stenild spørger om ikke jeg er klar over at han har en chimpanse, som bor som et andet barn i deres hjem. Nej, det havde jeg aldrig hørt om. Han spørger om jeg vil med ind og se aben. (det er vist sådan noget ens mor siger man ikke må. Gå ikke med fremmede. Og vil de vise dig en abe – ja, så må den da være helt gal !!). Jeg er nu ligeglad med min mors formaninger, for jeg vil meget gerne se aben. Så vi går over Nibevej og ind til minkavleren.

Og ganske rigtigt – vi bliver budt indenfor, og i en stol i stuen sidder chim-pansen i en gul trøje. Bjeldskov Jensen kæler lidt med dyret, som helt opfører sig som et mindre barn. Indtil den pludselig ser Stenild og går helt amok. Den skriger skingert og hopper op på spisebordet. Den svinger sig op i lysekronen –som var et gammelt vognhjul – videre over til en bogreol. Og flår til sidst et maleri fra væggen ud af sin ramme. Derfra hopper den ned til Bjeldskov Jensen og knuger sig hårdt fast om hans hals. Og den skriger igen. Det er jo dyrlægen som er kommet, og ham kan aben sørme ikke lide. Han stikker jo! Aben blev sat ind på et værelse, hvor den havde sin seng / rede – eller vad nu det hedder til en chimpanse.

Så får vi alle tre en kop kaffe. Bjeldskov Jensen var helt ligeglad med abens opførsel, sådan gjorde den vist af og til. Og hjemmet var indrettet derefter.

Bagefter viste Bjeldskov Jensen nogle flotte minkskind frem for dyrlægen, og de talte ”fagsnak”. Efter at have set minkfarmen kommer vi til et stort frysehus. Deri opbevares minkfoder – og døde mink. Også dyr fra Aalborg Zoologiske Have ligger her. Richard Stenild er inde og se, hvad der ligger. Der lå en del eksotiske dyr – ret mange, syntes jeg. Stenild vender sig mod mig og spørger – ”*vil du have geviret fra den gazelle?*” – som han peger på. ”*Uha, ja. – jea tak!*” Jeg bliver ligefrem lykkelig. ”*Må jeg godt det, ja, tak*” får jeg benovet fremstammet. ”*Bjeldskov – hent lige en økse*”. Og så hugger de hovedet af det frosne dyr. Mange gange senere har jeg været ude og hente dyr i dette frysehus.

Derfor kom jeg til at holde umådeligt meget af Stenild. Tænk sig, han gad interessere sig for sådan en ”snotunge” som mig. Bare én ud af alle vi børn som kom i haven.

Når jeg skriver alt dette, er det for, at læseren kan forstå det som jeg nu vil berette: Det var jo selvfølgelig ikke så godt, at den sorte panter var gået ”hjemmefra” – en hel by var jo blevet bange. Man da en ulv få dage senere også gik sig en tur i byen, rejste der sig en protest mod direktør Stenild. Man krævede hans afgang. Selvfølgelig skal indespærrede, farlige dyr i zoologisk have helst blive bag de tremmer hvor de er sat, men det er jo langt fra sikkert, at det var direktørens skyld, at de var gået fra haven. At de kunne komme ud af sit bur. I herværende tilfælde – skulle det senere vise sig – var der tale om byggesjusk ved ny opførelsen af de nye rovdys bure. Nå, der rejste sig i alt fald en protest fra politikere og fra nogle af byens fremtrædende honoratiores. *Stenild må gå!* Krævede de. Og Stenild selv, blev også udhængt – og udskældt – for andre ting, som i virkeligheden var i-relevante i denne sammenhæng. Han var – nej, han må have været meget presset. Og han stod alene. – Eller *næsten* – alene! Han måtte hjælpes. Men hvem kunne det andre end 18-årige Poul Marcus Pedersen fra Vejgaard. Jeg kom ham til undsætning.

Jeg gjorde tre ting. Ikke nogle velovervejede iscenesatte punkter for at være strategisk. Jeg kendte overhovedet ikke dette ord dengang! Nej, tre ting – hvor den ene ting naturlig afløste den næste.

Det første jeg gjorde var at duplikere nogle sedler på min fars spritduplikator. Øverst stod: Vi vil beholde Rich. Stenild som direktør for Aalborg Zoologiske Have. Underskrift. Og så stemte jeg dørklokker. Og indsamlede over 800 underskrifter fra ganske almindelige aalborgensere. Næsten ganske almindelige, for der var én som førte mig videre til næste step. Jeg afleverede underskrifterne til borgmesteren, for jeg havde ikke helt gjort mig klart, hvad jeg egentlig skulle med dem. Men han tog imod, og lod dem gå videre til bestyrelsen for Aalborg Zoologiske Have.

Jeg havde fået en underskrift af en mand, som jeg mødte på gågaden i Aalborg. Han havde selvfølgelig også læst om mig i avisen. I disse dage var jeg et kendt ansigt i byen. Han ringede til mig nogle dage efter at have skrevet på min seddel, og sagde, at en flot fugl var fløjet ind i hans store stuevindue, og havde mistet livet – den måtte jeg da gerne hente til min samling. Han boede i Svenstrup, så jeg cyklede derud. Han var fabrikant og hed B.G. Mikkelsen. Han havde tidligere arbejdet som befalingsmand i hæren, og på hans virksomhed (Vesta Lys) var hans ord da heller ikke til diskussion. Hvad han sagde var lov! Men en meget rar mand i øvrigt, syntes jeg.

Vi fik en sodavand sammen og kom i god samtale med hinanden. Han lyttede til mig, og da jeg fortalte, at der i København var en venneforening til zoologisk have – og at man måske burde have en lignende i Aalborg – var han straks med på idéen. Han ringede med det samme til to erhvervsfolk, som han åbenbart kendte godt. Den ene var hans bogtrykker, som var nabo til Aalborg Zoologiske Have. Nu var vi pludselig 4, og blev enige om at starte en sådan venneforening. Vi fik kontakt med ”store” erhvervsfolk i byen og fik dem med på vor idé. Vi indrykkede annoncer i aviserne om stiftende generalforsamling. Der kom 300! Og foreningen blev dannet. Som moralsk opbakning for direktøren.

Den 3. ting jeg gjorde – og som måske var det bedste jeg kunne gøre for Zoologisk Have – var, at jeg igangsatte en indsamling – og sponsoridé om adoption af dyr i Zoologisk Have. En idé som jeg vil tro til dato har skaffet tæt ved ¾ million kr. (Jamen – nu er der også gået 40 år, men alligevel!) Det startede lidt tilfældigt, må jeg indrømme. Dengang i 1971 var skiltningen meget mangelfuld, hvis der overhovedet hang de rette skilte ved de rette dyr. Jeg kendte flag- & seilmager Peter Mommsen, som var at tælle blandt min forældres venner. Jeg kom med en lidt primitiv tegning af en giraf, og ved siden af en historie om giraffen, som jeg havde skrevet af fra Dyrenes Verden af dr. Lieberkind. Peter Mommsen havde netop købt en ”svejsmaskine” til at ”svejse” presenning- og plast sammen med. Jeg mente han kunne svejse gennemsigtig plast på hver side af ”mit” skilt. De skilte skulle hænges ved burene. Han lavede en fin prøve til mig, men sagde at han godt kunne lave det, men han ville ikke! Hans bror sad i bestyrelsen for zoologisk have, og Aalborg Zoo’s Venner havde ligesom taget parti mellem direktøren og bestyrelsen, så det ville han ikke med-virke ved. Han kunne ikke, sagde han! Så opsøgte jeg B.G. Mikkelsens bogtrykker, han ville lave skiltene, men kunne ikke svejse dem ind i plastic.

Det betød dog, at han kendte et kaffefirma, som han kontaktede. De ville hvis deres navn kom på skiltet sponsorere det. På denne måde kom en sponsor aftale i gang ved siden af Aalborg Zoo’s Venner. Den eksisterer endnu, har jeg netop fundet ud af.

Det 1. år gav ejendomsmæglernes fond 50.000,- kroner til indkøb af en ny panter. Og jeg kan godt sige, at dette var mange penge i 1971, hvor f.eks. en ny Mercedes-Benz kostede knapt 70.000 kroner.

Parakitter i fuglevolieren som Aalborg Zoo’s Venner betalte !

Da pengene skulle overrækkes bestyrelsen for Aalborg Zoologisk Have, sagde formanden: sagde formanden: ”Nej, tak!” Det var ikke nødvendigt, at byens folk og erhvervsliv blandede sig i, hvilke dyr der skulle indkøbes! Den sag kunne bestyrelsen nok selv styre. Pengene stod på en konto i Sparekassen i 4 år, hvorefter de blev anvendt til opbygning af fuglebure, som man længe havde ønsket sig – men da var der også kommet en ny bestyrelse til!

Nå dette var et stor sidespring i fortællingen. Det var jo mine dyr jeg ville berette om. Altså de helt særlige dyr.

Midt på sommeren i 1971, bliver jeg en aften ringet op fra Aalborg Zoo-logiske Have. Jeg er helt alene hjemme – heldigvis. Mine forældre er på 14 dages ferie. En dyrepasser fortæller mig, at den største og ældste elefant ”Fatima” – man har i haven, sidst på eftermiddagen havde fået øje på noget spiseligt i bunden af den ”grav” som omkranser elefant anlægget. Dette spiselige ville den selvfølgelig gerne have fat i, hvorfor den stikker snablen mod gravens bund, men uheldigvis får overbalance, og styrter på hovedet ned i graven,

hvorved halsen knækker - og den dør. Det gør den nu ikke helt, men den pines voldsomt – og må have et skud bag øret. Og det dør den af. Jeg bliver spurgt: ”*vil du have den, Poul?*” En grand voksen elefant - på måske 4 tons !! Jeg var ikke helt med – den kunne jo umuligt komme ned i min kælder. En død elefant er faktisk stor! Jeg svarede, at jeg næste morgen ville komme op i haven fra morgenstunden.

Næste morgen som sagt så gjort. Ikke i håb om at få den med hjem, men jeg ville da gerne lige se den. Og så slog det mig, at jeg kunne ”skrælle noget af huden af og putte det på cylinderlas med formalin i. Det ville så senere kunne sælges til folkeskolerne. Som sagt – så gjort. Og hovedet – det kunne jeg da vistnok også godt få glæde af. Jeg foreslog dette for den dyrepasser som jeg havde fået aftale med. Han synes dette var helt i orden, men de fire fødder kunne jeg ikke få. Dem ville han selv have.

Dem kunne han lave paraplystativer ud af havde han fået at vide. Jeg måtte bare ikke komme og skære i dyret medens der var gæster i haven. Vi aftalte, at jeg kunne komme og hente så meget hud jeg orkede – og hovedet om aftenen – efter lukketid. Vi anvendte en motorsav og en traktor med en jernkæde i, både til at tage huden af med, men også til at trække hovedet af fra kroppen.

Jeg fik elefanhovedet hjem i mine forældres garage. Det var sommer, og det var varm. Jeg fik huden frosset, og jeg tjente helt godt på salget senere – i små cylinderglas. Hovedet gik jeg optimistisk i gang med at skelettere. Det var umådelig svært. Ja, jeg havde i alt fald ikke nogen kniv, som kunne skære i det. Og med en lille skalpel blev det jo ikke rigtigt til noget!

Derfor klagede jeg min nød til mine forældres slagtermester, der havde butik på Hadsundvej. Jamen, jeg kunne da låne hans ”kasserede” værktøj. Han sleb et par gamle knive for mig, som var ubrugelige i slagterbutikken. Jeg fik godt begyndt, men desværre var sommervarmen ret ulidelig i de dage, hvorfor der kom fluer, og der gik spy i kadaveret. Nej hvor var det ulækkert da miderne senere myldrede frem. Og ikke mindst, hvor det lugtede. Jeg satte en blæser op, men kunne kun holde til at skære kort tid af gangen. Det lugtede forfærdeligt – især da kødet blev ”mørt” og begyndte at ”løbe”. Jeg kunne slet ikke holde ud at være i nærheden af dette store elefanhoved. Jeg tror at folk der gik på gaden, begyndte at gå over på den anden side.

Det må væk, det hoved – og måske også det er bedst at det sker inden mor og far kommer fra ferie – tænker jeg. Gennem en bekendt, som jeg af og til har været ude og se på fugle med, kommer jeg i forbindelse med skovejeren, Hans Kjeldsen fra Trend Skov. Jo, jeg må godt få hovedet ned i en myretue i hans skov. Dette bliver arrangeret. Og jeg får fat i en vogn – en af de små lastbiler fra fars virksomhed – får elefanhovedet på ladet – og kører til min fuglekiggerven i Nyrup i Himmerland. Vi skal derfra sammen køre til Trend.

Han har – desværre tilkaldt pressen, - og da vi kommer til Trend, står både en journalist og en pressefotograf parat til at skrive historien om ”operatin elefanhoved” og den ene million forslugne skovmyrer, som skal hjælpe med at afpille kraniet. Hovedet kommer til at spille posthumt – efter døden – en hovedrolle i et storslået festmåltid i Trend. Forskønnelsesprocessen skal gøre hovedet egnet til udstilling hjemme i kælderen, og leveres af skovmyrerne, der skal pille kraniets knogler rent. Det store kranium blev derfor placeret midt i en stor myretue.

Nu skete der det, at folk valfartede til Trend Skov, og så at sige alle myretuer blev ødelagte. Man skulle undersøge om det var dér eller dér hovedet var placeret. Nu er det jo i Trend Skov kongefamilien har en jagthytte.

En folkegave, som blev givet til det daværende kronprinsepar, Frederik og Ingrid i 1930’erne. Heldigvis er kongehusets område indhegnet – og ikke muligt for uvedkommende at komme ind i. Alligevel lykkedes det – senere – for mig at få lov at placere hovedet i en myretue der. Og der lå det godt i 3 – 4 måneder, inden jeg så til det. Myrerne var ikke mætte kunne jeg se – de spiste stadig, og var langt fra færdig med festmåltidet! Først et par år senere hentede jeg hovedet, - og fik det afkogt i brintoverilte i en kæmpe stor balje. Og det var dyrt – altså alt det brintoverilte! Elefanhovedet har jeg foræret til Aalborg Zoologiske Have i 1999, da jeg skulle

tømme mine forældres hjem. Hvor skulle jeg have placeret det? Og jeg er overbevist om, at hverken kong Frederik – eller dronning Ingrid, har været klar over, at de lagde plads og myrer til et elefanthoved.

En af mine store sjældenheder var et ”mærkeligt lam” som jeg havde fået fat på i april 1969. Det var et lam som både ligner et får og et rådyr. Var det muligt, at en råbuk er far til det udstoppede væsen, som døde kun et par dage gammel, og nu stod i min samling? Ville et rådyr overhovedet kunne befrugte får? Jeg kontaktede dr. pihl. Ingvar Lieberkind som venligt svarede, at det er teoretisk muligt, men overordentlig usandsynligt. Fra tid til anden hører man om sære krydsninger, men kun meget sjældent, er der virkelig tale om en blanding. For det første skal de tilnærmelser, et dyr gør gennem sit parringsspil, besvares rigtigt af modparten, sagde dr. Lieberkind. Svarer magen forkert, bliver det måske til slagsmål i stedet for kærlighed, og dette er netop et af naturens midler til at holde arterne adskilt.

Nu kan det dog hælde, fortsatte dr. Lieberkind, at forskellige dyr under unormale omstændigheder, f.eks. i en zoologisk have, alligevel parrer sig, men det vil være ualmindeligt, at der da kommer noget resultat ud af forholdet.

Skulle dette endelig ske, at en krydsning finder sted, er afkommet næsten med sikkerhed sterilt. Med få ord: Det vil være uhyre sjældent, at f.eks. en råbuk kunne få lam med et får.

Det bekræftes, at der foreligger beretninger fra forskellige egne af landet om sådanne forhold, men det er aldrig blevet videnskabeligt bekræftet, at lam, som har set mærkelige ud, virkelig var sat i verden af en helt anden dyreart.

Dr. Lieberkind ville ikke afvise, ud fra at have set fotos af mit lam, at dette kunne være en undtagelse fra reglen, men han tilføjede, at et unormalt lam også kan være en mutation.

Øverst t.v.: Den skudte panter beundres af dyrepassere og den politimanden, der skød den. Bemærk at det venstre øje var ved at falde ud af kraniet. Nederst t.v.: Den ny-udstoppede *sorte* panter—overfor den falmede panter i 2006. Øv.t.h: Sådant udstilles panteren nu i Aalb. Zoo Have

#

* MERGEFORMAT

Om nogle af mine dyr:

EN SORT PANTER, EN STRUDS OG EN ELEFANT

Fredag den 7. maj 1971 skete to ting for mig, hvoraf den ene snart skulle komme til at ændre mit liv afgørende.

Jeg havde gennem flere år været meget optaget af at se på fugle og havde fået et ønske om at få lov at ringmærke dem. For, at man dengang kunne få lov til dette, skulle man bestå en lille ornitologisk eksamen – hos f.eks. Dansk Ornitologisk Central. Man skulle være ret skrap til at artsbestemme både ungfugle og ældre fugle. Denne eksamen bestod jeg denne dag, men fik aldrig brug for den. Dog følte jeg eksamen som en privat sejr.

Samme dag var en sort panter sluppet løs fra Aalborg Zoologiske Have. Et meget farligt rovdyr, hvorom stod dette at læse i avisen: *Panteren farligere hver time, der går. Det undvegne rovdyr skal skaffe sig føde, og det frygtes, at sult kan få det til at angribe.*

Den sorte leopard – panteren – der undslap Aalborg Zoo's ny trossogrotte, er på fri pote på andet døgn. Mange i Aalborg-området gyser ved tanken, og ikke med urette. Jo flere timer, der går, før rovdyret er uskadeliggjort, desto farligere bliver situationen – nemlig i takt med panterens voksende sultfølelser og dræberinstinkt. Den er i fri natur en frygtet jæger, der ikke går af vejen for noget. Om rovdyrets farlighed foreligger en beretning af den kendte tigerjæger Jim Corbett, der i to år jagede en menneskeædende leopard i Nordindien: Leoparden terroriserede befolkningen i otte år og dræbte mere end 125 mennesker, inden den fik sit banesår!

Aalborg var i alarmberedskab – og kommet i verdenspressen. Flere skoler lukkede om mandagen, og forældrene blev rådet til at holde deres børn inden døre.

Mandag morgen – altså 2½ døgn efter panterens flugt – var hysteriet på sit højeste. Men inde i det mørkeste Aalborg – inde i de smalle gader, med alle de gamle arbejderkareer til tekstilfabrikkerne – der var der ro. Troede man! Indtil en mand, som boede på 2. sal i én af disse lejekaserner skulle hente rundstykker til sig og hustruen. Han var pensioneret og havde god tid. Hans kone havde i alt fald ikke længe set manden så hurtigt ude af bagdøren til trappen, - og inde igen! Helt hvid i ansigtet og panikslagen sagde han: *"Panteren står her – her ude på vores bagtrappe"*. Konen spurgte ironisk: *"Hvor mange genstande har du drukket inden jeg kom op?"* Der blev alarmeret til politigården. *"Ha, ha, - en sort panter på 2. sal – inde i Aalborg Centrum. Så skulle panteren jo være gået tværs gennem byen. Ha, ha.* På politistationen havde de efterhånden været kaldt ud til hver eneste puddelhund og sorte labrador.

Og der havde været ringet fra Herning, at panteren var set ude på heden. Og så ringede en pensionist fra 2. sal inde i bymidten. *Ha, ha.*

Nå, tingene tages alligevel alvorligt i Aalborg, så en betjent bliver bedt om lige at køre forbi, og berolige manden, nu da han alligevel er i området. Han åbner bagdøren – og lukker den igen – for dér stod panteren – på 2. sal! Han har sit gevær med og letter igen på døren. Og skyder. Eet eneste skud. Midt i panden – nøjagtigt mellem øjnene. Og panteren var død. Senere blev politimanden i et interview til radioen spurgt hvorfor han kun skød en gang? – Og svarede: *"Der var jo kun en panter!"*

Jeg er kendt med forholdene i Aalborg Zoo, hvor jeg er kommet – om ikke dagligt – så i alt fald ofte, gennem

flere år. Da jeg hører, at panteren er skudt, tænkte jeg straks: ”Den kan jeg da godt tænke mig at få her hjem i kælderen. Som udstoppet, altså”. Derfor ringede jeg direktør Richard Stenild op. Han er svær at få fat i, da alle jo netop denne dag ønsker et interview med ham. Han kommer til telefonen, og vi aftaler, at jeg kan købe dyret for 1.000,- kroner. Jeg henter den om eftermiddagen og får den frosset ned i min store kummefryser.

Jeg havde fået en stor kummefryser i konfirmationsgave, hvori jeg havde panteren frosset ned, indtil jeg fandt en zoologisk konservator til opgaven.

Nogen tid senere får jeg den udstoppet hos en zoologisk konservator syd for Århus. Desværre bliver den ikke særlig god, bl.a. er skindet krympet, da han får det garvet. Derfor må han aflive 4 eller 5 sorte katte og sy deres skind ind som maveskind på panteren. Ellers kan skindet ikke nå om gipskroppen.

Og så kastede pressen sig over mig. Det var helt utroligt al den opmærksomhed der blev mig til del. Og jeg havde jo i og for sig ikke gjort noget. Kun købt en død panter, som jeg havde ladet udstoppe og senere blev nødt til at udstille. Der ringede simpelthen nogen ustandselig for at høre om de lige måtte komme og se den sorte panter. Jeg beholdt den i 28 år. I 1999 solgte jeg den for 8.000,- til Aalborg Zoologiske Have.

[OBJ] [OBJ]

Her udstoppes den 3. struds, som jeg fik fra Aalborg Zoologiske Have.

Tidligere har jeg bl.a. fået en død – og ret rådden – struds i zoologisk have. Min første struds som jeg blev meget glad for, og som jeg lærte umådeligt meget af! Den fik jeg vel engang i sommeren 1968 eller 1969. Min bror hentede den for mig i hans Volvo stationcar en fredag eftermiddag. Da vi kom hjem med min nyerhvervelse, bliver vi begge optaget af noget andet, og glemmer strudsen ude bag i bilen. Min bror er ikke hjemme om lørdagen, og strudsen er stadig i hans bil – som holder i solen – udenfor vort hjem. Om søndagen, - da vi åbner ind til den, - er den fyldt med gas, og den er blevet større end den var – dette er kommet af at den har stået i den overophede bil. Noget af indmaden var løbet ud i vognen og bilen lugtede fælt længe efter.

Nå, jeg fik strudsen placeret i et badekar, som jeg til lejligheden havde fået fat i. Badekarret stod altså ude i haven! Jeg begyndte med stor iver at massakrere den hvilket ikke var helt let. Jeg skulle have alt skindet og kødet skåret fra knoglerne. Den skulle skeletteres, havde jeg besluttet. Det tog det meste af min fritid, den sommer. Indimellem måtte jeg ringe til zoologisk museum i København. For jeg stod pludselig med alle de der knogler, og havde ikke anelser om hvordan de skulle sættes sammen igen. På museet var de vældig flinke de første gange jeg ringede om et råd. Derefter var de vist ved at være trætte af mig, men de sendte mig dog et fotografi af et strudseskælet, som jeg stadig har liggende. Jeg fik den opstillet og havde glæde af den mange år derefter og jeg lærte en hel masse om skelettering, samling af et skelet og om strudser's anatomi. Og det jeg har lært på den måde, og i den stank, det glemmer jeg ikke igen!

[OBJ] [OBJ]

Før panteren havde jeg fået flere andre spændende døde dyr at boltre mig med. Jeg har således haft flere pingviner, kænguruer, gazeller og nej, stop her! Det var jo netop på den måde jeg kom i kontakt med direktøren for zoologisk have, overdyrlæge Richard Stenild. Og vi kom afgjort til at betyde noget for hinanden – trods mere end 40 års aldersforskel. Han kunne ellers være meget arrogant og afvisende hvis der var noget – eller nogen – som ikke passede ham. Men jeg kom vældig godt ind på livet af ham.

Som skrevet kom jeg meget ofte i zoologisk have, akkurat ligesom en masse andre knejter og tøser. Pigerne ville passe hestene og ride på ponyer, og drengene legede bare med gedekiddene og sådan noget! Eller vi byggede huler i laden med hø. Men Richard Stenild må have lagt mærke til mig. For en dag var jeg cyklet til Skalborg – det er vel 3 eller 4 kilometer syd for Aalborg, - hvor en af mine kammerater havde fortalt mig, at der skulle være oldenborrelarver. Sådan nogle var jeg cyklet ud for at indsamle i min mors syletøjsglas, som

jeg stadig kørte rundt med i margarinekassen bagpå. På den mark – akkurat lige der hvor Aalborg Storcenter, nu ligger – mødte jeg Stenild, som var ude for at tilse et sygt dyr – en malkeko. Vi kommer i samtale, og han interesserer sig – siger han da – meget for oldenborrelarver. Så dem ”studerer” vi sammen. Han spørger om jeg kender Bjeldskov Jensen – en minkavler, som har farm tæt ved hvor vi står. Det gør jeg ikke. Stenild spørger om ikke jeg er klar over at han har en chimpanse, som bor som et andet barn i deres hjem. Nej, det havde jeg aldrig hørt om. Han spørger om jeg vil med ind og se aben. (det er vist sådan noget ens mor siger man ikke må. Gå ikke med fremmede. Og vil de vise dig en abe – ja, så må den da være helt gal !!). Jeg er nu ligeglad med min mors formaninger, for jeg vil meget gerne se aben. Så vi går over Nibevej og ind til minkavleren.

Og ganske rigtigt – vi bliver budt indenfor, og i en stol i stuen sidder chim-pansen i en gul trøje. Bjeldskov Jensen kæler lidt med dyret, som helt opfører sig som et mindre barn. Indtil den pludselig ser Stenild og går helt amok. Den skriger skingert og hopper op på spisebordet. Den svinger sig op i lysekronen –som var et gammelt vognhjul – videre over til en bogreol. Og flår til sidst et maleri fra væggen ud af sin ramme. Derfra hopper den ned til Bjeldskov Jensen og knuger sig hårdt fast om hans hals. Og den skriger igen. Det er jo dyrlægen som er kommet, og ham kan aben sørme ikke lide. Han stikker jo! Aben blev sat ind på et værelse, hvor den havde sin seng / rede – eller vad nu det hedder til en chimpanse.

Så får vi alle tre en kop kaffe. Bjeldskov Jensen var helt ligeglad med abens opførsel, sådan gjorde den vist af og til. Og hjemmet var indrettet derefter.

Bagefter viste Bjeldskov Jensen nogle flotte minkskind frem for dyrlægen, og de talte ”fagsnak”. Efter at have set minkfarmen kommer vi til et stort frysehus. Deri opbevares minkfoder – og døde mink. Også dyr fra Aalborg Zoologiske Have ligger her. Richard Stenild er inde og se, hvad der ligger. Der lå en del eksotiske dyr – ret mange, syntes jeg. Stenild vender sig mod mig og spørger – ”*vil du have geviret fra den gazelle?*” – som han peger på. ”*Uha, ja. – jea tak!*” Jeg bliver ligefrem lykkelig. ”*Må jeg godt det, ja, tak*” får jeg benovet fremstammet. ”*Bjeldskov – hent lige en økse*”. Og så hugger de hovedet af det frosne dyr. Mange gange senere har jeg været ude og hente dyr i dette frysehus.

Derfor kom jeg til at holde umådeligt meget af Stenild. Tænk sig, han gad interessere sig for sådan en ”snotunge” som mig. Bare én ud af alle vi børn som kom i haven.

Når jeg skriver alt dette, er det for, at læseren kan forstå det som jeg nu vil berette: Det var jo selvfølgelig ikke så godt, at den sorte panter var gået ”hjemmefra” – en hel by var jo blevet bange. Man da en ulv få dage senere også gik sig en tur i byen, rejste der sig en protest mod direktør Stenild. Man krævede hans afgang. Selvfølgelig skal indespærrede, farlige dyr i zoologisk have helst blive bag de tremmer hvor de er sat, men det er jo langt fra sikkert, at det var direktørens skyld, at de var gået fra haven. At de kunne komme ud af sit bur. I herværende tilfælde – skulle det senere vise sig – var der tale om byggesjusk ved ny opførelsen af de nye rovdys bure. Nå, der rejste sig i alt fald en protest fra politikere og fra nogle af byens fremtrædende honoratiores. *Stenild må gå!* Krævede de. Og Stenild selv, blev også udhængt – og udskældt – for andre ting, som i virkeligheden var i-relevante i denne sammenhæng. Han var – nej, han må have været meget presset. Og han stod alene. – Eller *næsten* – alene! Han måtte hjælpes. Men hvem kunne det andre end 18-årige Poul Marcus Pedersen fra Vejgaard. Jeg kom ham til undsætning.

Jeg gjorde tre ting. Ikke nogle velovervejede iscenesatte punkter for at være strategisk. Jeg kendte overhovedet ikke dette ord dengang! Nej, tre ting – hvor den ene ting naturlig afløste den næste.

Det første jeg gjorde var at duplikere nogle sedler på min fars spritduplikator. Øverst stod: Vi vil beholde Rich. Stenild som direktør for Aalborg Zoologiske Have. Underskrift. Og så stemte jeg dørklokker. Og indsamlede over 800 underskrifter fra ganske almindelige aalborgensere. Næsten ganske almindelige, for der var én som førte mig videre til næste step. Jeg afleverede underskrifterne til borgmesteren, for jeg havde ikke helt gjort mig klart, hvad jeg egentlig skulle med dem. Men han tog imod, og lod dem gå videre til bestyrelsen for Aalborg Zoologiske Have.

Jeg havde fået en underskrift af en mand, som jeg mødte på gågaden i Aalborg. Han havde selvfølgelig også læst om mig i avisen. I disse dage var jeg et kendt ansigt i byen. Han ringede til mig nogle dage efter at have skrevet på min seddel, og sagde, at en flot fugl var fløjet ind i hans store stuevindue, og havde mistet livet – den måtte jeg da gerne hente til min samling. Han boede i Svenstrup, så jeg cyklede derud. Han var fabrikant og hed B.G. Mikkelsen. Han havde tidligere arbejdet som befalingsmand i hæren, og på hans virksomhed (Vesta Lys) var hans ord da heller ikke til diskussion. Hvad han sagde var lov! Men en meget rar mand i øvrigt, syntes jeg.

Vi fik en sodavand sammen og kom i god samtale med hinanden. Han lyttede til mig, og da jeg fortalte, at der i København var en venneforening til zoologisk have – og at man måske burde have en lignende i Aalborg – var han straks med på idéen. Han ringede med det samme til to erhvervsfolk, som han åbenbart kendte godt. Den ene var hans bogtrykker, som var nabo til Aalborg Zoologiske Have. Nu var vi pludselig 4, og blev enige om at starte en sådan venneforening. Vi fik kontakt med ”store” erhvervsfolk i byen og fik dem med på vor idé. Vi indrykkede annoncer i aviserne om stiftende generalforsamling. Der kom 300! Og foreningen blev dannet. Som moralsk opbakning for direktøren.

Den 3. ting jeg gjorde – og som måske var det bedste jeg kunne gøre for Zoologisk Have – var, at jeg igangsatte en indsamling – og sponsoridé om adoption af dyr i Zoologisk Have. En idé som jeg vil tro til dato har skaffet tæt ved ¾ million kr. (Jamen – nu er der også gået 40 år, men alligevel!) Det startede lidt tilfældigt, må jeg indrømme. Dengang i 1971 var skiltningen meget mangelfuld, hvis der overhovedet hang de rette skilte ved de rette dyr. Jeg kendte flag- & seilmager Peter Mommsen, som var at tælle blandt min forældres venner. Jeg kom med en lidt primitiv tegning af en giraf, og ved siden af en historie om giraffen, som jeg havde skrevet af fra Dyrenes Verden af dr. Lieberkind. Peter Mommsen havde netop købt en ”svejsemaskine” til at ”svejs” presenning- og plast sammen med. Jeg mente han kunne svejse gennemsigtig plast på hver side af ”mit” skilt. De skilte skulle hænges ved burene. Han lavede en fin prøve til mig, men sagde at han godt kunne lave det, men han ville ikke! Hans bror sad i bestyrelsen for zoologisk have, og Aalborg Zoo’s Venner havde ligesom taget parti mellem direktøren og bestyrelsen, så det ville han ikke med-virke ved. Han kunne ikke, sagde han! Så opsøgte jeg B.G. Mikkelsens bogtrykker, han ville lave skiltene, men kunne ikke svejse dem ind i plastic.

Det betød dog, at han kendte et kaffefirma, som han kontaktede. De ville hvis deres navn kom på skiltet sponsorere det. På denne måde kom en sponsor aftale i gang ved siden af Aalborg Zoo’s Venner. Den eksisterer endnu, har jeg netop fundet ud af.

Det 1. år gav ejendomsmæglernes fond 50.000,- kroner til indkøb af en ny panter. Og jeg kan godt sige, at dette var mange penge i 1971, hvor f.eks. en ny Mercedes-Benz kostede knapt 70.000 kroner.

Parakitter i fuglevolieren som Aalborg Zoo’s Venner betalte !

Da pengene skulle overrækkes bestyrelsen for Aalborg Zoologisk Have, sagde formanden: sagde formanden: ”Nej, tak!” Det var ikke nødvendigt, at byens folk og erhvervsliv blandede sig i, hvilke dyr der skulle indkøbes! Den sag kunne bestyrelsen nok selv styre. Pengene stod på en konto i Sparekassen i 4 år, hvorefter de blev anvendt til opbygning af fuglebure, som man længe havde ønsket sig – men da var der også kommet en ny bestyrelse til!

Nå dette var et stor sidespring i fortællingen. Det var jo mine dyr jeg ville berette om. Altså de helt særlige dyr.

Midt på sommeren i 1971, bliver jeg en aften ringet op fra Aalborg Zoo-logiske Have. Jeg er helt alene hjemme – heldigvis. Mine forældre er på 14 dages ferie. En dyrepasser fortæller mig, at den største og ældste elefant ”Fatima” – man har i haven, sidst på eftermiddagen havde fået øje på noget spiseligt i bunden af den ”grav” som omkranser elefant anlægget. Dette spiselige ville den selvfølgelig gerne have fat i, hvorfor den stikker snablen mod gravens bund, men uheldigvis får overbalance, og styrter på hovedet ned i graven,

hvorved halsen knækker - og den dør. Det gør den nu ikke helt, men den pines voldsomt – og må have et skud bag øret. Og det dør den af. Jeg bliver spurgt: ”*vil du have den, Poul?*” En grand voksen elefant - på måske 4 tons !! Jeg var ikke helt med – den kunne jo umuligt komme ned i min kælder. En død elefant er faktisk stor! Jeg svarede, at jeg næste morgen ville komme op i haven fra morgenstunden.

Næste morgen som sagt så gjort. Ikke i håb om at få den med hjem, men jeg ville da gerne lige se den. Og så slog det mig, at jeg kunne ”skrælle noget af huden af og putte det på cylinderlas med formalin i. Det ville så senere kunne sælges til folkeskolerne. Som sagt – så gjort. Og hovedet – det kunne jeg da vistnok også godt få glæde af. Jeg foreslog dette for den dyrepasser som jeg havde fået aftale med. Han synes dette var helt i orden, men de fire fødder kunne jeg ikke få. Dem ville han selv have.

Dem kunne han lave paraplystativer ud af havde han fået at vide. Jeg måtte bare ikke komme og skære i dyret medens der var gæster i haven. Vi aftalte, at jeg kunne komme og hente så meget hud jeg orkede – og hovedet om aftenen – efter lukketid. Vi anvendte en motorsav og en traktor med en jernkæde i, både til at tage huden af med, men også til at trække hovedet af fra kroppen.

Jeg fik elefanhovedet hjem i mine forældres garage. Det var sommer, og det var varm. Jeg fik huden frosset, og jeg tjente helt godt på salget senere – i små cylinderglas. Hovedet gik jeg optimistisk i gang med at skelettere. Det var umådelig svært. Ja, jeg havde i alt fald ikke nogen kniv, som kunne skære i det. Og med en lille skalpel blev det jo ikke rigtigt til noget!

Derfor klagede jeg min nød til mine forældres slagtermester, der havde butik på Hadsundvej. Jamen, jeg kunne da låne hans ”kasserede” værktøj. Han sleb et par gamle knive for mig, som var ubrugelige i slagterbutikken. Jeg fik godt begyndt, men desværre var sommervarmen ret ulidelig i de dage, hvorfor der kom fluer, og der gik spy i kadaveret. Nej hvor var det ulækkert da miderne senere myldrede frem. Og ikke mindst, hvor det lugtede. Jeg satte en blæser op, men kunne kun holde til at skære kort tid af gangen. Det lugtede forfærdeligt – især da kødet blev ”mørt” og begyndte at ”løbe”. Jeg kunne slet ikke holde ud at være i nærheden af dette store elefanhoved. Jeg tror at folk der gik på gaden, begyndte at gå over på den anden side.

Det må væk, det hoved – og måske også det er bedst at det sker inden mor og far kommer fra ferie – tænker jeg. Gennem en bekendt, som jeg af og til har været ude og se på fugle med, kommer jeg i forbindelse med skovejeren, Hans Kjeldsen fra Trend Skov. Jo, jeg må godt få hovedet ned i en myretue i hans skov. Dette bliver arrangeret. Og jeg får fat i en vogn – en af de små lastbiler fra fars virksomhed – får elefanhovedet på ladet – og kører til min fuglekiggerven i Nyrup i Himmerland. Vi skal derfra sammen køre til Trend.

Han har – desværre tilkaldt pressen, - og da vi kommer til Trend, står både en journalist og en pressefotograf parat til at skrive historien om ”operatin elefanhoved” og den ene million forslugne skovmyrer, som skal hjælpe med at afpille kraniet. Hovedet kommer til at spille posthumt – efter døden – en hovedrolle i et storslået festmåltid i Trend. Forskønnelsesprocessen skal gøre hovedet egnet til udstilling hjemme i kælderen, og leveres af skovmyrerne, der skal pille kraniets knogler rent. Det store kranium blev derfor placeret midt i en stor myretue.

Nu skete der det, at folk valfartede til Trend Skov, og så at sige alle myretuer blev ødelagte. Man skulle undersøge om det var dér eller dér hovedet var placeret. Nu er det jo i Trend Skov kongefamilien har en jagthytte.

En folkegave, som blev givet til det daværende kronprinsepar, Frederik og Ingrid i 1930’erne. Heldigvis er kongehusets område indhegnet – og ikke muligt for uvedkommende at komme ind i. Alligevel lykkedes det – senere – for mig at få lov at placere hovedet i en myretue der. Og der lå det godt i 3 – 4 måneder, inden jeg så til det. Myrerne var ikke mætte kunne jeg se – de spiste stadig, og var langt fra færdig med festmåltidet! Først et par år senere hentede jeg hovedet, - og fik det afkogt i brintoverilte i en kæmpe stor balje. Og det var dyrt – altså alt det brintoverilte! Elefanhovedet har jeg foræret til Aalborg Zoologiske Have i 1999, da jeg skulle

tømme mine forældres hjem. Hvor skulle jeg have placeret det? Og jeg er overbevist om, at hverken kong Frederik – eller dronning Ingrid, har været klar over, at de lagde plads og myrer til et elefanthoved.

En af mine store sjældenheder var et ”mærkeligt lam” som jeg havde fået fat på i april 1969. Det var et lam som både ligner et får og et rådyr. Var det muligt, at en råbuk er far til det udstoppede væsen, som døde kun et par dage gammel, og nu stod i min samling? Ville et rådyr overhovedet kunne befrugte får? Jeg kontaktede dr. pihl. Ingvar Lieberkind som venligt svarede, at det er teoretisk muligt, men overordentlig usandsynligt. Fra tid til anden hører man om sære krydsninger, men kun meget sjældent, er der virkelig tale om en blanding. For det første skal de tilnærmelser, et dyr gør gennem sit parringsspil, besvares rigtigt af modparten, sagde dr. Lieberkind. Svarer magen forkert, bliver det måske til slagsmål i stedet for kærlighed, og dette er netop et af naturens midler til at holde arterne adskilt.

Nu kan det dog hælde, fortsatte dr. Lieberkind, at forskellige dyr under unormale omstændigheder, f.eks. i en zoologisk have, alligevel parrer sig, men det vil være ualmindeligt, at der da kommer noget resultat ud af forholdet.

Skulle dette endelig ske, at en krydsning finder sted, er afkommet næsten med sikkerhed sterilt. Med få ord: Det vil være uhyre sjældent, at f.eks. en råbuk kunne få lam med et får.

Det bekræftes, at der foreligger beretninger fra forskellige egne af landet om sådanne forhold, men det er aldrig blevet videnskabeligt bekræftet, at lam, som har set mærkelige ud, virkelig var sat i verden af en helt anden dyreart.

Dr. Lieberkind ville ikke afvise, ud fra at have set fotos af mit lam, at dette kunne være en undtagelse fra reglen, men han tilføjede, at et unormalt lam også kan være en mutation.

#

* MERGEFORMAT

Om nogle af mine dyr:

EN SORT PANTER, EN STRUDS OG EN ELEFANT

Fredag den 7. maj 1971 skete to ting for mig, hvoraf den ene snart skulle komme til at ændre mit liv afgørende.

Jeg havde gennem flere år været meget optaget af at se på fugle og havde fået et ønske om at få lov at ringmærke dem. For, at man dengang kunne få lov til dette, skulle man bestå en lille ornitologisk eksamen – hos f.eks. Dansk Ornitologisk Central. Man skulle være ret skrap til at artsbestemme både ungfugle og ældre fugle. Denne eksamen bestod jeg denne dag, men fik aldrig brug for den. Dog følte jeg eksamen som en privat sejr.

Samme dag var en sort panter sluppet løs fra Aalborg Zoologiske Have. Et meget farligt rovdyr, hvorom stod dette at læse i avisen: *Panteren farligere hver time, der går. Det undvegne rovdyr skal skaffe sig føde, og det frygtes, at sult kan få det til at angribe.*

Den sorte leopard – panteren – der undslap Aalborg Zoo's ny trossogrotte, er på fri pote på andet døgn. Mange i Aalborg-området gyser ved tanken, og ikke med urette. Jo flere timer, der går, før rovdyret er uskadeliggjort, desto farligere bliver situationen – nemlig i takt med panterens voksende sultfølelser og dræberinstinkt. Den er i fri natur en frygtet jæger, der ikke går af vejen for noget. Om rovdyrets farlighed foreligger en beretning af den kendte tigerjæger Jim Corbett, der i to år jagede en menneskeædende leopard i Nordindien: Leoparden terroriserede befolkningen i otte år og dræbte mere end 125 mennesker, inden den fik sit banesår!

Aalborg var i alarmberedskab – og kommet i verdenspressen. Flere skoler lukkede om mandagen, og forældrene blev rådet til at holde deres børn inden døre.

Mandag morgen – altså 2½ døgn efter panterens flugt – var hysteriet på sit højeste. Men inde i det mørkeste Aalborg – inde i de smalle gader, med alle de gamle arbejderkareer til tekstilfabrikkerne – der var der ro. Troede man! Indtil en mand, som boede på 2. sal i én af disse lejekaserner skulle hente rundstykker til sig og hustruen. Han var pensioneret og havde god tid. Hans kone havde i alt fald ikke længe set manden så hurtigt ude af bagdøren til trappen, - og inde igen! Helt hvid i ansigtet og panikslagen sagde han: *"Panteren står her – her ude på vores bagtrappe"*. Konen spurgte ironisk: *"Hvor mange genstande har du drukket inden jeg kom op?"* Der blev alarmeret til politigården. *"Ha, ha, - en sort panter på 2. sal – inde i Aalborg Centrum. Så skulle panteren jo være gået tværs gennem byen. Ha, ha.* På politistationen havde de efterhånden været kaldt ud til hver eneste puddelhund og sorte labrador.

Og der havde været ringet fra Herning, at panteren var set ude på heden. Og så ringede en pensionist fra 2. sal inde i bymidten. *Ha, ha.*

Nå, tingene tages alligevel alvorligt i Aalborg, så en betjent bliver bedt om lige at køre forbi, og berolige manden, nu da han alligevel er i området. Han åbner bagdøren – og lukker den igen – for dér stod panteren – på 2. sal! Han har sit gevær med og letter igen på døren. Og skyder. Eet eneste skud. Midt i panden – nøjagtigt mellem øjnene. Og panteren var død. Senere blev politimanden i et interview til radioen spurgt hvorfor han kun skød en gang? – Og svarede: *"Der var jo kun en panter!"*

Jeg er kendt med forholdene i Aalborg Zoo, hvor jeg er kommet – om ikke dagligt – så i alt fald ofte, gennem

flere år. Da jeg hører, at panteren er skudt, tænkte jeg straks: ”Den kan jeg da godt tænke mig at få her hjem i kælderen. Som udstoppet, altså”. Derfor ringede jeg direktør Richard Stenild op. Han er svær at få fat i, da alle jo netop denne dag ønsker et interview med ham. Han kommer til telefonen, og vi aftaler, at jeg kan købe dyret for 1.000,- kroner. Jeg henter den om eftermiddagen og får den frosset ned i min store kummefryser.

Jeg havde fået en stor kummefryser i konfirmationsgave, hvori jeg havde panteren frosset ned, indtil jeg fandt en zoologisk konservator til opgaven.

Nogen tid senere får jeg den udstoppet hos en zoologisk konservator syd for Århus. Desværre bliver den ikke særlig god, bl.a. er skindet krympet, da han får det garvet. Derfor må han aflive 4 eller 5 sorte katte og sy deres skind ind som maveskind på panteren. Ellers kan skindet ikke nå om gipskroppen.

Og så kastede pressen sig over mig. Det var helt utroligt al den opmærksomhed der blev mig til del. Og jeg havde jo i og for sig ikke gjort noget. Kun købt en død panter, som jeg havde ladet udstoppe og senere blev nødt til at udstille. Der ringede simpelthen nogen ustandselig for at høre om de lige måtte komme og se den sorte panter. Jeg beholdt den i 28 år. I 1999 solgte jeg den for 8.000,- til Aalborg Zoologiske Have.

[OBJ] [OBJ]

Her udstoppes den 3. struds, som jeg fik fra Aalborg Zoologiske Have.

Tidligere har jeg bl.a. fået en død – og ret rådden – struds i zoologisk have. Min første struds som jeg blev meget glad for, og som jeg lærte umådeligt meget af! Den fik jeg vel engang i sommeren 1968 eller 1969. Min bror hentede den for mig i hans Volvo stationcar en fredag eftermiddag. Da vi kom hjem med min nyrehvervelse, bliver vi begge optaget af noget andet, og glemmer strudsen ude bag i bilen. Min bror er ikke hjemme om lørdagen, og strudsen er stadig i hans bil – som holder i solen – udenfor vort hjem. Om søndagen, - da vi åbner ind til den, - er den fyldt med gas, og den er blevet større end den var – dette er kommet af at den har stået i den overophede bil. Noget af indmaden var løbet ud i vognen og bilen lugtede fælt længe efter.

Nå, jeg fik strudsen placeret i et badekar, som jeg til lejligheden havde fået fat i. Badekarret stod altså ude i haven! Jeg begyndte med stor iver at massakrere den hvilket ikke var helt let. Jeg skulle have alt skindet og kødet skåret fra knoglerne. Den skulle skeletteres, havde jeg besluttet. Det tog det meste af min fritid, den sommer. Indimellem måtte jeg ringe til zoologisk museum i København. For jeg stod pludselig med alle de der knogler, og havde ikke anelser om hvordan de skulle sættes sammen igen. På museet var de vældig flinke de første gange jeg ringede om et råd. Derefter var de vist ved at være trætte af mig, men de sendte mig dog et fotografi af et strudseskelet, som jeg stadig har liggende. Jeg fik den opstillet og havde glæde af den mange år derefter og jeg lærte en hel masse om skelettering, samling af et skelet og om strudser's anatomi. Og det jeg har lært på den måde, og i den stank, det glemmer jeg ikke igen!

[OBJ] [OBJ]

Før panteren havde jeg fået flere andre spændende døde dyr at boltre mig med. Jeg har således haft flere pingviner, kænguruer, gazeller og nej, stop her! Det var jo netop på den måde jeg kom i kontakt med direktøren for zoologisk have, overdyrlæge Richard Stenild. Og vi kom afgjort til at betyde noget for hinanden – trods mere end 40 års aldersforskel. Han kunne ellers være meget arrogant og afvisende hvis der var noget – eller nogen – som ikke passede ham. Men jeg kom vældig godt ind på livet af ham.

Som skrevet kom jeg meget ofte i zoologisk have, akkurat ligesom en masse andre knejter og tøser. Pigerne ville passe hestene og ride på ponyer, og drengene legede bare med gedekiddene og sådan noget! Eller vi byggede huler i laden med hø. Men Richard Stenild må have lagt mærke til mig. For en dag var jeg cyklet til Skalborg – det er vel 3 eller 4 kilometer syd for Aalborg, - hvor en af mine kammerater havde fortalt mig, at der skulle være oldenborrelarver. Sådan nogle var jeg cyklet ud for at indsamle i min mors syletøjsglas, som

jeg stadig kørte rundt med i margarinekassen bagpå. På den mark – akkurat lige der hvor Aalborg Storcenter, nu ligger – mødte jeg Stenild, som var ude for at tilse et sygt dyr – en malkeko. Vi kommer i samtale, og han interesserer sig – siger han da – meget for oldenborrelarver. Så dem ”studerer” vi sammen. Han spørger om jeg kender Bjeldskov Jensen – en minkavler, som har farm tæt ved hvor vi står. Det gør jeg ikke. Stenild spørger om ikke jeg er klar over at han har en chimpanse, som bor som et andet barn i deres hjem. Nej, det havde jeg aldrig hørt om. Han spørger om jeg vil med ind og se aben. (det er vist sådan noget ens mor siger man ikke må. Gå ikke med fremmede. Og vil de vise dig en abe – ja, så må den da være helt gal !!). Jeg er nu ligeglad med min mors formaninger, for jeg vil meget gerne se aben. Så vi går over Nibevej og ind til minkavleren.

Og ganske rigtigt – vi bliver budt indenfor, og i en stol i stuen sidder chim-pansen i en gul trøje. Bjeldskov Jensen kæler lidt med dyret, som helt opfører sig som et mindre barn. Indtil den pludselig ser Stenild og går helt amok. Den skriger skingert og hopper op på spisebordet. Den svinger sig op i lysekronen –som var et gammelt vognhjul – videre over til en bogreol. Og flår til sidst et maleri fra væggen ud af sin ramme. Derfra hopper den ned til Bjeldskov Jensen og knuger sig hårdt fast om hans hals. Og den skriger igen. Det er jo dyrlægen som er kommet, og ham kan aben sørme ikke lide. Han stikker jo! Aben blev sat ind på et værelse, hvor den havde sin seng / rede – eller vad nu det hedder til en chimpanse.

Så får vi alle tre en kop kaffe. Bjeldskov Jensen var helt ligeglad med abens opførsel, sådan gjorde den vist af og til. Og hjemmet var indrettet derefter.

Bagefter viste Bjeldskov Jensen nogle flotte minkskind frem for dyrlægen, og de talte ”fagsnak”. Efter at have set minkfarmen kommer vi til et stort frysehus. Deri opbevares minkfoder – og døde mink. Også dyr fra Aalborg Zoologiske Have ligger her. Richard Stenild er inde og se, hvad der ligger. Der lå en del eksotiske dyr – ret mange, syntes jeg. Stenild vender sig mod mig og spørger – ”*vil du have geviret fra den gazelle?*” – som han peger på. ”*Uha, ja. – jea tak!*” Jeg bliver ligefrem lykkelig. ”*Må jeg godt det, ja, tak*” får jeg benovet fremstammet. ”*Bjeldskov – hent lige en økse*”. Og så hugger de hovedet af det frosne dyr. Mange gange senere har jeg været ude og hente dyr i dette frysehus.

Derfor kom jeg til at holde umådeligt meget af Stenild. Tænk sig, han gad interessere sig for sådan en ”snotunge” som mig. Bare én ud af alle vi børn som kom i haven.

Når jeg skriver alt dette, er det for, at læseren kan forstå det som jeg nu vil berette: Det var jo selvfølgelig ikke så godt, at den sorte panter var gået ”hjemmefra” – en hel by var jo blevet bange. Man da en ulv få dage senere også gik sig en tur i byen, rejste der sig en protest mod direktør Stenild. Man krævede hans afgang. Selvfølgelig skal indespærrede, farlige dyr i zoologisk have helst blive bag de tremmer hvor de er sat, men det er jo langt fra sikkert, at det var direktørens skyld, at de var gået fra haven. At de kunne komme ud af sit bur. I herværende tilfælde – skulle det senere vise sig – var der tale om byggesjusk ved ny opførelsen af de nye rovdys bure. Nå, der rejste sig i alt fald en protest fra politikere og fra nogle af byens fremtrædende honoratiores. *Stenild må gå!* Krævede de. Og Stenild selv, blev også udhængt – og udskældt – for andre ting, som i virkeligheden var i-relevante i denne sammenhæng. Han var – nej, han må have været meget presset. Og han stod alene. – Eller *næsten* – alene! Han måtte hjælpes. Men hvem kunne det andre end 18-årige Poul Marcus Pedersen fra Vejgaard. Jeg kom ham til undsætning.

Jeg gjorde tre ting. Ikke nogle velovervejede iscenesatte punkter for at være strategisk. Jeg kendte overhovedet ikke dette ord dengang! Nej, tre ting – hvor den ene ting naturlig afløste den næste.

Det første jeg gjorde var at duplikere nogle sedler på min fars spritduplikator. Øverst stod: Vi vil beholde Rich. Stenild som direktør for Aalborg Zoologiske Have. Underskrift. Og så stemte jeg dørklokker. Og indsamlede over 800 underskrifter fra ganske almindelige aalborgensere. Næsten ganske almindelige, for der var én som førte mig videre til næste step. Jeg afleverede underskrifterne til borgmesteren, for jeg havde ikke helt gjort mig klart, hvad jeg egentlig skulle med dem. Men han tog imod, og lod dem gå videre til bestyrelsen for Aalborg Zoologiske Have.

Jeg havde fået en underskrift af en mand, som jeg mødte på gågaden i Aalborg. Han havde selvfølgelig også læst om mig i avisen. I disse dage var jeg et kendt ansigt i byen. Han ringede til mig nogle dage efter at have skrevet på min seddel, og sagde, at en flot fugl var fløjet ind i hans store stuevindue, og havde mistet livet – den måtte jeg da gerne hente til min samling. Han boede i Svenstrup, så jeg cyklede derud. Han var fabrikant og hed B.G. Mikkelsen. Han havde tidligere arbejdet som befalingsmand i hæren, og på hans virksomhed (Vesta Lys) var hans ord da heller ikke til diskussion. Hvad han sagde var lov! Men en meget rar mand i øvrigt, syntes jeg.

Vi fik en sodavand sammen og kom i god samtale med hinanden. Han lyttede til mig, og da jeg fortalte, at der i København var en venneforening til zoologisk have – og at man måske burde have en lignende i Aalborg – var han straks med på idéen. Han ringede med det samme til to erhvervsfolk, som han åbenbart kendte godt. Den ene var hans bogtrykker, som var nabo til Aalborg Zoologiske Have. Nu var vi pludselig 4, og blev enige om at starte en sådan venneforening. Vi fik kontakt med ”store” erhvervsfolk i byen og fik dem med på vor idé. Vi indrykkede annoncer i aviserne om stiftende generalforsamling. Der kom 300! Og foreningen blev dannet. Som moralsk opbakning for direktøren.

Den 3. ting jeg gjorde – og som måske var det bedste jeg kunne gøre for Zoologisk Have – var, at jeg igangsatte en indsamling – og sponsoridé om adoption af dyr i Zoologisk Have. En idé som jeg vil tro til dato har skaffet tæt ved ¾ million kr. (Jamen – nu er der også gået 40 år, men alligevel!) Det startede lidt tilfældigt, må jeg indrømme. Dengang i 1971 var skiltningen meget mangelfuld, hvis der overhovedet hang de rette skilte ved de rette dyr. Jeg kendte flag- & seilmager Peter Mommsen, som var at tælle blandt min forældres venner. Jeg kom med en lidt primitiv tegning af en giraf, og ved siden af en historie om giraffen, som jeg havde skrevet af fra Dyrenes Verden af dr. Lieberkind. Peter Mommsen havde netop købt en ”svejsmaskine” til at ”svejse” presenning- og plast sammen med. Jeg mente han kunne svejse gennemsigtig plast på hver side af ”mit” skilt. De skilte skulle hænges ved burene. Han lavede en fin prøve til mig, men sagde at han godt kunne lave det, men han ville ikke! Hans bror sad i bestyrelsen for zoologisk have, og Aalborg Zoo’s Venner havde ligesom taget parti mellem direktøren og bestyrelsen, så det ville han ikke med-virke ved. Han kunne ikke, sagde han! Så opsøgte jeg B.G. Mikkelsens bogtrykker, han ville lave skiltene, men kunne ikke svejse dem ind i plastic.

Det betød dog, at han kendte et kaffefirma, som han kontaktede. De ville hvis deres navn kom på skiltet sponsorere det. På denne måde kom en sponsor aftale i gang ved siden af Aalborg Zoo’s Venner. Den eksisterer endnu, har jeg netop fundet ud af.

Det 1. år gav ejendomsmæglernes fond 50.000,- kroner til indkøb af en ny panter. Og jeg kan godt sige, at dette var mange penge i 1971, hvor f.eks. en ny Mercedes-Benz kostede knapt 70.000 kroner.

Parakitter i fuglevolieren som Aalborg Zoo’s Venner betalte !

Da pengene skulle overrækkes bestyrelsen for Aalborg Zoologisk Have, sagde formanden: sagde formanden: ”*Nej, tak!*” Det var ikke nødvendigt, at byens folk og erhvervsliv blandede sig i, hvilke dyr der skulle indkøbes! Den sag kunne bestyrelsen nok selv styre. Pengene stod på en konto i Sparekassen i 4 år, hvorefter de blev anvendt til opbygning af fuglebure, som man længe havde ønsket sig – men da var der også kommet en ny bestyrelse til!

Nå dette var et stor sidespring i fortællingen. Det var jo mine dyr jeg ville berette om. Altså de helt særlige dyr.

Midt på sommeren i 1971, bliver jeg en aften ringet op fra Aalborg Zoo-logiske Have. Jeg er helt alene hjemme – heldigvis. Mine forældre er på 14 dages ferie. En dyrepasser fortæller mig, at den største og ældste elefant ”Fatima” – man har i haven, sidst på eftermiddagen havde fået øje på noget spiseligt i bunden af den ”grav” som omkranser elefant anlægget. Dette spiselige ville den selvfølgelig gerne have fat i, hvorfor den stikker snablen mod gravens bund, men uheldigvis får overbalance, og styrter på hovedet ned i graven,

hvorved halsen knækker - og den dør. Det gør den nu ikke helt, men den pines voldsomt – og må have et skud bag øret. Og det dør den af. Jeg bliver spurgt: ”*vil du have den, Poul?*” En grand voksen elefant - på måske 4 tons !! Jeg var ikke helt med – den kunne jo umuligt komme ned i min kælder. En død elefant er faktisk stor! Jeg svarede, at jeg næste morgen ville komme op i haven fra morgenstunden.

Næste morgen som sagt så gjort. Ikke i håb om at få den med hjem, men jeg ville da gerne lige se den. Og så slog det mig, at jeg kunne ”skrælle noget af huden af og putte det på cylinderlas med formalin i. Det ville så senere kunne sælges til folkeskolerne. Som sagt – så gjort. Og hovedet – det kunne jeg da vistnok også godt få glæde af. Jeg foreslog dette for den dyrepasser som jeg havde fået aftale med. Han synes dette var helt i orden, men de fire fødder kunne jeg ikke få. Dem ville han selv have.

Dem kunne han lave paraplystativer ud af havde han fået at vide. Jeg måtte bare ikke komme og skære i dyret medens der var gæster i haven. Vi aftalte, at jeg kunne komme og hente så meget hud jeg orkede – og hovedet om aftenen – efter lukketid. Vi anvendte en motorsav og en traktor med en jernkæde i, både til at tage huden af med, men også til at trække hovedet af fra kroppen.

Jeg fik elefanhovedet hjem i mine forældres garage. Det var sommer, og det var varm. Jeg fik huden frosset, og jeg tjente helt godt på salget senere – i små cylinderglas. Hovedet gik jeg optimistisk i gang med at skelettere. Det var umådelig svært. Ja, jeg havde i alt fald ikke nogen kniv, som kunne skære i det. Og med en lille skalpel blev det jo ikke rigtigt til noget!

Derfor klagede jeg min nød til mine forældres slagtermester, der havde butik på Hadsundvej. Jamen, jeg kunne da låne hans ”kasserede” værktøj. Han sleb et par gamle knive for mig, som var ubrugelige i slagterbutikken. Jeg fik godt begyndt, men desværre var sommervarmen ret ulidelig i de dage, hvorfor der kom fluer, og der gik spy i kadaveret. Nej hvor var det ulækkert da miderne senere myldrede frem. Og ikke mindst, hvor det lugtede. Jeg satte en blæser op, men kunne kun holde til at skære kort tid af gangen. Det lugtede forfærdeligt – især da kødet blev ”mørt” og begyndte at ”løbe”. Jeg kunne slet ikke holde ud at være i nærheden af dette store elefanhoved. Jeg tror at folk der gik på gaden, begyndte at gå over på den anden side.

Det må væk, det hoved – og måske også det er bedst at det sker inden mor og far kommer fra ferie – tænker jeg. Gennem en bekendt, som jeg af og til har været ude og se på fugle med, kommer jeg i forbindelse med skovejeren, Hans Kjeldsen fra Trend Skov. Jo, jeg må godt få hovedet ned i en myretue i hans skov. Dette bliver arrangeret. Og jeg får fat i en vogn – en af de små lastbiler fra fars virksomhed – får elefanhovedet på ladet – og kører til min fuglekiggerven i Nyrup i Himmerland. Vi skal derfra sammen køre til Trend.

Han har – desværre tilkaldt pressen, - og da vi kommer til Trend, står både en journalist og en pressefotograf parat til at skrive historien om ”operatin elefanhoved” og den ene million forslugne skovmyrer, som skal hjælpe med at afpille kraniet. Hovedet kommer til at spille posthumt – efter døden – en hovedrolle i et storslået festmåltid i Trend. Forskønnelsesprocessen skal gøre hovedet egnet til udstilling hjemme i kælderen, og leveres af skovmyrerne, der skal pille kraniets knogler rent. Det store kranium blev derfor placeret midt i en stor myretue.

Nu skete der det, at folk valfartede til Trend Skov, og så at sige alle myretuer blev ødelagte. Man skulle undersøge om det var dér eller dér hovedet var placeret. Nu er det jo i Trend Skov kongefamilien har en jagthytte.

En folkegave, som blev givet til det daværende kronprinsepar, Frederik og Ingrid i 1930’erne. Heldigvis er kongehusets område indhegnet – og ikke muligt for uvedkommende at komme ind i. Alligevel lykkedes det – senere – for mig at få lov at placere hovedet i en myretue der. Og der lå det godt i 3 – 4 måneder, inden jeg så til det. Myrerne var ikke mætte kunne jeg se – de spiste stadig, og var langt fra færdig med festmåltidet! Først et par år senere hentede jeg hovedet, - og fik det afkogt i brintoverilte i en kæmpe stor balje. Og det var dyrt – altså alt det brintoverilte! Elefanhovedet har jeg foræret til Aalborg Zoologiske Have i 1999, da jeg skulle

tømme mine forældres hjem. Hvor skulle jeg have placeret det? Og jeg er overbevist om, at hverken kong Frederik – eller dronning Ingrid, har været klar over, at de lagde plads og myrer til et elefanthoved.

En af mine store sjældenheder var et ”mærkeligt lam” som jeg havde fået fat på i april 1969. Det var et lam som både ligner et får og et rådyr. Var det muligt, at en råbuk er far til det udstoppede væsen, som døde kun et par dage gammel, og nu stod i min samling? Ville et rådyr overhovedet kunne befrugte får? Jeg kontaktede dr. pihl. Ingvar Lieberkind som venligt svarede, at det er teoretisk muligt, men overordentlig usandsynligt. Fra tid til anden hører man om sære krydsninger, men kun meget sjældent, er der virkelig tale om en blanding. For det første skal de tilnærmelser, et dyr gør gennem sit parringsspil, besvares rigtigt af modparten, sagde dr. Lieberkind. Svarer magen forkert, bliver det måske til slagsmål i stedet for kærlighed, og dette er netop et af naturens midler til at holde arterne adskilt.

Nu kan det dog hende, fortsatte dr. Lieberkind, at forskellige dyr under unormale omstændigheder, f.eks. i en zoologisk have, alligevel parrer sig, men det vil være ualmindeligt, at der da kommer noget resultat ud af forholdet.

Skulle dette endelig ske, at en krydsning finder sted, er afkommet næsten med sikkerhed sterilt. Med få ord: Det vil være uhyre sjældent, at f.eks. en råbuk kunne få lam med et får.

Det bekræftes, at der foreligger beretninger fra forskellige egne af landet om sådanne forhold, men det er aldrig blevet videnskabeligt bekræftet, at lam, som har set mærkelige ud, virkelig var sat i verden af en helt anden dyreart.

Dr. Lieberkind ville ikke afvise, ud fra at have set fotos af mit lam, at dette kunne være en undtagelse fra reglen, men han tilføjede, at et unormalt lam også kan være en mutation.

#

* MERGEFORMAT

Om nogle af mine dyr:

EN SORT PANTER, EN STRUDS OG EN ELEFANT

Fredag den 7. maj 1971 skete to ting for mig, hvoraf den ene snart skulle komme til at ændre mit liv afgørende.

Jeg havde gennem flere år været meget optaget af at se på fugle og havde fået et ønske om at få lov at ringmærke dem. For, at man dengang kunne få lov til dette, skulle man bestå en lille ornitologisk eksamen – hos f.eks. Dansk Ornitologisk Central. Man skulle være ret skrap til at artsbestemme både ungfugle og ældre fugle. Denne eksamen bestod jeg denne dag, men fik aldrig brug for den. Dog følte jeg eksamen som en privat sejr.

Samme dag var en sort panter sluppet løs fra Aalborg Zoologiske Have. Et meget farligt rovdyr, hvorom stod dette at læse i avisen: *Panteren farligere hver time, der går. Det undvegne rovdyr skal skaffe sig føde, og det frygtes, at sult kan få det til at angribe.*

Den sorte leopard – panteren – der undslap Aalborg Zoo's ny trossengrotte, er på fri pote på andet døgn. Mange i Aalborg-området gyser ved tanken, og ikke med urette. Jo flere timer, der går, før rovdyret er uskadeliggjort, desto farligere bliver situationen – nemlig i takt med panterens voksende sultfølelser og dræberinstinkt. Den er i fri natur en frygtet jæger, der ikke går af vejen for noget. Om rovdyrets farlighed foreligger en beretning af den kendte tigerjæger Jim Corbett, der i to år jagede en menneskeædende leopard i Nordindien: Leoparden terroriserede befolkningen i otte år og dræbte mere end 125 mennesker, inden den fik sit banesår!

Aalborg var i alarmberedskab – og kommet i verdenspressen. Flere skoler lukkede om mandagen, og forældrene blev rådet til at holde deres børn inden døre.

Mandag morgen – altså 2½ døgn efter panterens flugt – var hysteriet på sit højeste. Men inde i det mørkeste Aalborg – inde i de smalle gader, med alle de gamle arbejderkareer til tekstilfabrikkerne – der var der ro. Troede man! Indtil en mand, som boede på 2. sal i én af disse lejekaserner skulle hente rundstykker til sig og hustruen. Han var pensioneret og havde god tid. Hans kone havde i alt fald ikke længe set manden så hurtigt ude af bagdøren til trappen, - og inde igen! Helt hvid i ansigtet og panikslagen sagde han: *"Panteren står her – her ude på vores bagtrappe"*. Konen spurgte ironisk: *"Hvor mange genstande har du drukket inden jeg kom op?"* Der blev alarmeret til politigården. *"Ha, ha, - en sort panter på 2. sal – inde i Aalborg Centrum. Så skulle panteren jo være gået tværs gennem byen. Ha, ha.* På politistationen havde de efterhånden været kaldt ud til hver eneste puddelhund og sorte labrador.

Og der havde været ringet fra Herning, at panteren var set ude på heden. Og så ringede en pensionist fra 2. sal inde i bymidten. *Ha, ha.*

Nå, tingene tages alligevel alvorligt i Aalborg, så en betjent bliver bedt om lige at køre forbi, og berolige manden, nu da han alligevel er i området. Han åbner bagdøren – og lukker den igen – for dér stod panteren – på 2. sal! Han har sit gevær med og letter igen på døren. Og skyder. Eet eneste skud. Midt i panden – nøjagtigt mellem øjnene. Og panteren var død. Senere blev politimanden i et interview til radioen spurgt hvorfor han kun skød en gang? – Og svarede: *"Der var jo kun en panter!"*

Jeg er kendt med forholdene i Aalborg Zoo, hvor jeg er kommet – om ikke dagligt – så i alt fald ofte, gennem

flere år. Da jeg hører, at panteren er skudt, tænkte jeg straks: ”Den kan jeg da godt tænke mig at få her hjem i kælderen. Som udstoppet, altså”. Derfor ringede jeg direktør Richard Stenild op. Han er svær at få fat i, da alle jo netop denne dag ønsker et interview med ham. Han kommer til telefonen, og vi aftaler, at jeg kan købe dyret for 1.000,- kroner. Jeg henter den om eftermiddagen og får den frosset ned i min store kummefryser.

Jeg havde fået en stor kummefryser i konfirmationsgave, hvori jeg havde panteren frosset ned, indtil jeg fandt en zoologisk konservator til opgaven.

Nogen tid senere får jeg den udstoppet hos en zoologisk konservator syd for Århus. Desværre bliver den ikke særlig god, bl.a. er skindet krympet, da han får det garvet. Derfor må han aflive 4 eller 5 sorte katte og sy deres skind ind som maveskind på panteren. Ellers kan skindet ikke nå om gipskroppen.

Og så kastede pressen sig over mig. Det var helt utroligt al den opmærksomhed der blev mig til del. Og jeg havde jo i og for sig ikke gjort noget. Kun købt en død panter, som jeg havde ladet udstoppe og senere blev nødt til at udstille. Der ringede simpelthen nogen ustandselig for at høre om de lige måtte komme og se den sorte panter. Jeg beholdt den i 28 år. I 1999 solgte jeg den for 8.000,- til Aalborg Zoologiske Have.

[OBJ] [OBJ]

Her udstoppes den 3. struds, som jeg fik fra Aalborg Zoologiske Have.

Tidligere har jeg bl.a. fået en død – og ret rådden – struds i zoologisk have. Min første struds som jeg blev meget glad for, og som jeg lærte umådeligt meget af! Den fik jeg vel engang i sommeren 1968 eller 1969. Min bror hentede den for mig i hans Volvo stationcar en fredag eftermiddag. Da vi kom hjem med min ny erhvervelse, bliver vi begge optaget af noget andet, og glemmer strudsen ude bag i bilen. Min bror er ikke hjemme om lørdagen, og strudsen er stadig i hans bil – som holder i solen – udenfor vort hjem. Om søndagen, - da vi åbner ind til den, - er den fyldt med gas, og den er blevet større end den var – dette er kommet af at den har stået i den overophede bil. Noget af indmaden var løbet ud i vognen og bilen lugtede fælt længe efter.

Nå, jeg fik strudsen placeret i et badekar, som jeg til lejligheden havde fået fat i. Badekarret stod altså ude i haven! Jeg begyndte med stor iver at massakrere den hvilket ikke var helt let. Jeg skulle have alt skindet og kødet skåret fra knoglerne. Den skulle skeletteres, havde jeg besluttet. Det tog det meste af min fritid, den sommer. Indimellem måtte jeg ringe til zoologisk museum i København. For jeg stod pludselig med alle de der knogler, og havde ikke anelser om hvordan de skulle sættes sammen igen. På museet var de vældig flinke de første gange jeg ringede om et råd. Derefter var de vist ved at være trætte af mig, men de sendte mig dog et fotografi af et strudseskælet, som jeg stadig har liggende. Jeg fik den opstillet og havde glæde af den mange år derefter og jeg lærte en hel masse om skelettering, samling af et skelet og om strudser's anatomi. Og det jeg har lært på den måde, og i den stank, det glemmer jeg ikke igen!

[OBJ] [OBJ]

Før panteren havde jeg fået flere andre spændende døde dyr at boltre mig med. Jeg har således haft flere pingviner, kænguruer, gazeller og nej, stop her! Det var jo netop på den måde jeg kom i kontakt med direktøren for zoologisk have, overdyrlæge Richard Stenild. Og vi kom afgjort til at betyde noget for hinanden – trods mere end 40 års aldersforskel. Han kunne ellers være meget arrogant og afvisende hvis der var noget – eller nogen – som ikke passede ham. Men jeg kom vældig godt ind på livet af ham.

Som skrevet kom jeg meget ofte i zoologisk have, akkurat ligesom en masse andre knejter og tøser. Pigerne ville passe hestene og ride på ponyer, og drengene legede bare med gedekiddene og sådan noget! Eller vi byggede huler i laden med hø. Men Richard Stenild må have lagt mærke til mig. For en dag var jeg cyklet til Skalborg – det er vel 3 eller 4 kilometer syd for Aalborg, - hvor en af mine kammerater havde fortalt mig, at der skulle være oldenborrelarver. Sådan nogle var jeg cyklet ud for at indsamle i min mors syletøjsglas, som

jeg stadig kørte rundt med i margarinekassen bagpå. På den mark – akkurat lige der hvor Aalborg Storcenter, nu ligger – mødte jeg Stenild, som var ude for at tilse et sygt dyr – en malkeko. Vi kommer i samtale, og han interesserer sig – siger han da – meget for oldenborrelarver. Så dem ”studerer” vi sammen. Han spørger om jeg kender Bjeldskov Jensen – en minkavler, som har farm tæt ved hvor vi står. Det gør jeg ikke. Stenild spørger om ikke jeg er klar over at han har en chimpanse, som bor som et andet barn i deres hjem. Nej, det havde jeg aldrig hørt om. Han spørger om jeg vil med ind og se aben. (det er vist sådan noget ens mor siger man ikke må. Gå ikke med fremmede. Og vil de vise dig en abe – ja, så må den da være helt gal !!). Jeg er nu ligeglad med min mors formaninger, for jeg vil meget gerne se aben. Så vi går over Nibevej og ind til minkavleren.

Og ganske rigtigt – vi bliver budt indenfor, og i en stol i stuen sidder chim-pansen i en gul trøje. Bjeldskov Jensen kæler lidt med dyret, som helt opfører sig som et mindre barn. Indtil den pludselig ser Stenild og går helt amok. Den skriger skingert og hopper op på spisebordet. Den svinger sig op i lysekronen – som var et gammelt vognhjul – videre over til en bogreol. Og flår til sidst et maleri fra væggen ud af sin ramme. Derfra hopper den ned til Bjeldskov Jensen og knuger sig hårdt fast om hans hals. Og den skriger igen. Det er jo dyrlægen som er kommet, og ham kan aben sørme ikke lide. Han stikker jo! Aben blev sat ind på et værelse, hvor den havde sin seng / rede – eller vad nu det hedder til en chimpanse.

Så får vi alle tre en kop kaffe. Bjeldskov Jensen var helt ligeglad med abens opførsel, sådan gjorde den vist af og til. Og hjemmet var indrettet derefter.

Bagefter viste Bjeldskov Jensen nogle flotte minkskind frem for dyrlægen, og de talte ”fagsnak”. Efter at have set minkfarmen kommer vi til et stort frysehus. Deri opbevares minkfoder – og døde mink. Også dyr fra Aalborg Zoologiske Have ligger her. Richard Stenild er inde og se, hvad der ligger. Der lå en del eksotiske dyr – ret mange, syntes jeg. Stenild vender sig mod mig og spørger – ”*vil du have geviret fra den gazelle?*” – som han peger på. ”*Uha, ja. – jea tak!*” Jeg bliver ligefrem lykkelig. ”*Må jeg godt det, ja, tak*” får jeg benovet fremstammet. ”*Bjeldskov – hent lige en økse*”. Og så hugger de hovedet af det frosne dyr. Mange gange senere har jeg været ude og hente dyr i dette frysehus.

Derfor kom jeg til at holde umådeligt meget af Stenild. Tænk sig, han gad interessere sig for sådan en ”snotunge” som mig. Bare én ud af alle vi børn som kom i haven.

Når jeg skriver alt dette, er det for, at læseren kan forstå det som jeg nu vil berette: Det var jo selvfølgelig ikke så godt, at den sorte panter var gået ”hjemme fra” – en hel by var jo blevet bange. Man da en ulv få dage senere også gik sig en tur i byen, rejste der sig en protest mod direktør Stenild. Man krævede hans afgang. Selvfølgelig skal indespærrede, farlige dyr i zoologisk have helst blive bag de tremmer hvor de er sat, men det er jo langt fra sikkert, at det var direktørens skyld, at de var gået fra haven. At de kunne komme ud af sit bur. I herværende tilfælde – skulle det senere vise sig – var der tale om byggesjusk ved ny opførelsen af de nye rovdys bure. Nå, der rejste sig i alt fald en protest fra politikere og fra nogle af byens fremtrædende honoratiores. *Stenild må gå!* Krævede de. Og Stenild selv, blev også udhængt – og udskældt – for andre ting, som i virkeligheden var i-relevante i denne sammenhæng. Han var – nej, han må have været meget presset. Og han stod alene. – Eller *næsten* – alene! Han måtte hjælpes. Men hvem kunne det andre end 18-årige Poul Marcus Pedersen fra Vejgaard. Jeg kom ham til undsætning.

Jeg gjorde tre ting. Ikke nogle velovervejede iscenesatte punkter for at være strategisk. Jeg kendte overhovedet ikke dette ord dengang! Nej, tre ting – hvor den ene ting naturlig afløste den næste.

Det første jeg gjorde var at duplikere nogle sedler på min fars spritduplikator. Øverst stod: Vi vil beholde Rich. Stenild som direktør for Aalborg Zoologiske Have. Underskrift. Og så stemte jeg dørklokker. Og indsamlede over 800 underskrifter fra ganske almindelige aalborgensere. Næsten ganske almindelige, for der var én som førte mig videre til næste step. Jeg afleverede underskrifterne til borgmesteren, for jeg havde ikke helt gjort mig klart, hvad jeg egentlig skulle med dem. Men han tog imod, og lod dem gå videre til bestyrelsen for Aalborg Zoologiske Have.

Jeg havde fået en underskrift af en mand, som jeg mødte på gågaden i Aalborg. Han havde selvfølgelig også læst om mig i avisen. I disse dage var jeg et kendt ansigt i byen. Han ringede til mig nogle dage efter at have skrevet på min seddel, og sagde, at en flot fugl var fløjet ind i hans store stuevindue, og havde mistet livet – den måtte jeg da gerne hente til min samling. Han boede i Svenstrup, så jeg cyklede derud. Han var fabrikant og hed B.G. Mikkelsen. Han havde tidligere arbejdet som befalingsmand i hæren, og på hans virksomhed (Vesta Lys) var hans ord da heller ikke til diskussion. Hvad han sagde var lov! Men en meget rar mand i øvrigt, syntes jeg.

Vi fik en sodavand sammen og kom i god samtale med hinanden. Han lyttede til mig, og da jeg fortalte, at der i København var en venneforening til zoologisk have – og at man måske burde have en lignende i Aalborg – var han straks med på idéen. Han ringede med det samme til to erhvervsfolk, som han åbenbart kendte godt. Den ene var hans bogtrykker, som var nabo til Aalborg Zoologiske Have. Nu var vi pludselig 4, og blev enige om at starte en sådan venneforening. Vi fik kontakt med ”store” erhvervsfolk i byen og fik dem med på vor idé. Vi indrykkede annoncer i aviserne om stiftende generalforsamling. Der kom 300! Og foreningen blev dannet. Som moralsk opbakning for direktøren.

Den 3. ting jeg gjorde – og som måske var det bedste jeg kunne gøre for Zoologisk Have – var, at jeg igangsatte en indsamling – og sponsoridé om adoption af dyr i Zoologisk Have. En idé som jeg vil tro til dato har skaffet tæt ved ¾ million kr. (Jamen – nu er der også gået 40 år, men alligevel!) Det startede lidt tilfældigt, må jeg indrømme. Dengang i 1971 var skiltningen meget mangelfuld, hvis der overhovedet hang de rette skilte ved de rette dyr. Jeg kendte flag- & sejmager Peter Mommsen, som var at tælle blandt min forældres venner. Jeg kom med en lidt primitiv tegning af en giraf, og ved siden af en historie om giraffen, som jeg havde skrevet af fra Dyrenes Verden af dr. Lieberkind. Peter Mommsen havde netop købt en ”svejsemaskine” til at ”svejs” presenning- og plast sammen med. Jeg mente han kunne svejse gennemsigtig plast på hver side af ”mit” skilt. De skilte skulle hænges ved burene. Han lavede en fin prøve til mig, men sagde at han godt kunne lave det, men han ville ikke! Hans bror sad i bestyrelsen for zoologisk have, og Aalborg Zoo’s Venner havde ligesom taget parti mellem direktøren og bestyrelsen, så det ville han ikke med-virke ved. Han kunne ikke, sagde han! Så opsøgte jeg B.G. Mikkelsens bogtrykker, han ville lave skiltene, men kunne ikke svejse dem ind i plastic.

Det betød dog, at han kendte et kaffefirma, som han kontaktede. De ville hvis deres navn kom på skiltet sponsorere det. På denne måde kom en sponsor aftale i gang ved siden af Aalborg Zoo’s Venner. Den eksisterer endnu, har jeg netop fundet ud af.

Det 1. år gav ejendomsmæglernes fond 50.000,- kroner til indkøb af en ny panter. Og jeg kan godt sige, at dette var mange penge i 1971, hvor f.eks. en ny Mercedes-Benz kostede knapt 70.000 kroner.

Parakitter i fuglevolieren som Aalborg Zoo’s Venner betalte !

Da pengene skulle overrækkes bestyrelsen for Aalborg Zoologisk Have, sagde formanden: sagde formanden: ”Nej, tak!” Det var ikke nødvendigt, at byens folk og erhvervsliv blandede sig i, hvilke dyr der skulle indkøbes! Den sag kunne bestyrelsen nok selv styre. Pengene stod på en konto i Sparekassen i 4 år, hvorefter de blev anvendt til opbygning af fuglebure, som man længe havde ønsket sig – men da var der også kommet en ny bestyrelse til!

Nå dette var et stor sidespring i fortællingen. Det var jo mine dyr jeg ville berette om. Altså de helt særlige dyr.

Midt på sommeren i 1971, bliver jeg en aften ringet op fra Aalborg Zoo-logiske Have. Jeg er helt alene hjemme – heldigvis. Mine forældre er på 14 dages ferie. En dyrepasser fortæller mig, at den største og ældste elefant ”Fatima” – man har i haven, sidst på eftermiddagen havde fået øje på noget spiseligt i bunden af den ”grav” som omkranser elefant anlægget. Dette spiselige ville den selvfølgelig gerne have fat i, hvorfor den stikker snablen mod gravens bund, men uheldigvis får overbalance, og styrter på hovedet ned i graven,

hvorved halsen knækker - og den dør. Det gør den nu ikke helt, men den pines voldsomt – og må have et skud bag øret. Og det dør den af. Jeg bliver spurgt: ”*vil du have den, Poul?*” En grand voksen elefant - på måske 4 tons !! Jeg var ikke helt med – den kunne jo umuligt komme ned i min kælder. En død elefant er faktisk stor! Jeg svarede, at jeg næste morgen ville komme op i haven fra morgenstunden.

Næste morgen som sagt så gjort. Ikke i håb om at få den med hjem, men jeg ville da gerne lige se den. Og så slog det mig, at jeg kunne ”skrælle noget af huden af og putte det på cylinderlas med formalin i. Det ville så senere kunne sælges til folkeskolerne. Som sagt – så gjort. Og hovedet – det kunne jeg da vistnok også godt få glæde af. Jeg foreslog dette for den dyrepasser som jeg havde fået aftale med. Han synes dette var helt i orden, men de fire fødder kunne jeg ikke få. Dem ville han selv have.

Dem kunne han lave paraplystativer ud af havde han fået at vide. Jeg måtte bare ikke komme og skære i dyret medens der var gæster i haven. Vi aftalte, at jeg kunne komme og hente så meget hud jeg orkede – og hovedet om aftenen – efter lukketid. Vi anvendte en motorsav og en traktor med en jernkæde i, både til at tage huden af med, men også til at trække hovedet af fra kroppen.

Jeg fik elefanhovedet hjem i mine forældres garage. Det var sommer, og det var varm. Jeg fik huden frosset, og jeg tjente helt godt på salget senere – i små cylinderglas. Hovedet gik jeg optimistisk i gang med at skelettere. Det var umådelig svært. Ja, jeg havde i alt fald ikke nogen kniv, som kunne skære i det. Og med en lille skalpel blev det jo ikke rigtigt til noget!

Derfor klagede jeg min nød til mine forældres slagtermester, der havde butik på Hadsundvej. Jamen, jeg kunne da låne hans ”kasserede” værktøj. Han sleb et par gamle knive for mig, som var ubrugelige i slagterbutikken. Jeg fik godt begyndt, men desværre var sommervarmen ret ulidelig i de dage, hvorfor der kom fluer, og der gik spy i kadaveret. Nej hvor var det ulækkert da miderne senere myldrede frem. Og ikke mindst, hvor det lugtede. Jeg satte en blæser op, men kunne kun holde til at skære kort tid af gangen. Det lugtede forfærdeligt – især da kødet blev ”mørt” og begyndte at ”løbe”. Jeg kunne slet ikke holde ud at være i nærheden af dette store elefanhoved. Jeg tror at folk der gik på gaden, begyndte at gå over på den anden side.

Det må væk, det hoved – og måske også det er bedst at det sker inden mor og far kommer fra ferie – tænker jeg. Gennem en bekendt, som jeg af og til har været ude og se på fugle med, kommer jeg i forbindelse med skovejeren, Hans Kjeldsen fra Trend Skov. Jo, jeg må godt få hovedet ned i en myretue i hans skov. Dette bliver arrangeret. Og jeg får fat i en vogn – en af de små lastbiler fra fars virksomhed – får elefanhovedet på ladet – og kører til min fuglekiggerven i Nyrup i Himmerland. Vi skal derfra sammen køre til Trend.

Han har – desværre tilkaldt pressen, - og da vi kommer til Trend, står både en journalist og en pressefotograf parat til at skrive historien om ”operatin elefanhoved” og den ene million forslugne skovmyrer, som skal hjælpe med at afpille kraniet. Hovedet kommer til at spille posthumt – efter døden – en hovedrolle i et storslået festmåltid i Trend. Forskønnelsesprocessen skal gøre hovedet egnet til udstilling hjemme i kælderen, og leveres af skovmyrerne, der skal pille kraniets knogler rent. Det store kranium blev derfor placeret midt i en stor myretue.

Nu skete der det, at folk valfartede til Trend Skov, og så at sige alle myretuer blev ødelagte. Man skulle undersøge om det var dér eller dér hovedet var placeret. Nu er det jo i Trend Skov kongefamilien har en jagthytte.

En folkegave, som blev givet til det daværende kronprinsepar, Frederik og Ingrid i 1930’erne. Heldigvis er kongehusets område indhegnet – og ikke muligt for uvedkommende at komme ind i. Alligevel lykkedes det – senere – for mig at få lov at placere hovedet i en myretue der. Og der lå det godt i 3 – 4 måneder, inden jeg så til det. Myrerne var ikke mætte kunne jeg se – de spiste stadig, og var langt fra færdig med festmåltidet! Først et par år senere hentede jeg hovedet, - og fik det afkogt i brintoverilte i en kæmpe stor balje. Og det var dyrt – altså alt det brintoverilte! Elefanhovedet har jeg foræret til Aalborg Zoologiske Have i 1999, da jeg skulle

tømme mine forældres hjem. Hvor skulle jeg have placeret det? Og jeg er overbevist om, at hverken kong Frederik – eller dronning Ingrid, har været klar over, at de lagde plads og myrer til et elefanthoved.

En af mine store sjældenheder var et ”mærkeligt lam” som jeg havde fået fat på i april 1969. Det var et lam som både ligner et får og et rådyr. Var det muligt, at en råbuk er far til det udstoppede væsen, som døde kun et par dage gammel, og nu stod i min samling? Ville et rådyr overhovedet kunne befrugte får? Jeg kontaktede dr. pihl. Ingvar Lieberkind som venligt svarede, at det er teoretisk muligt, men overordentlig usandsynligt. Fra tid til anden hører man om sære krydsninger, men kun meget sjældent, er der virkelig tale om en blanding. For det første skal de tilnærmelser, et dyr gør gennem sit parringsspil, besvares rigtigt af modparten, sagde dr. Lieberkind. Svarer magen forkert, bliver det måske til slagsmål i stedet for kærlighed, og dette er netop et af naturens midler til at holde arterne adskilt.

Nu kan det dog hælde, fortsatte dr. Lieberkind, at forskellige dyr under unormale omstændigheder, f.eks. i en zoologisk have, alligevel parrer sig, men det vil være ualmindeligt, at der da kommer noget resultat ud af forholdet.

Skulle dette endelig ske, at en krydsning finder sted, er afkommet næsten med sikkerhed sterilt. Med få ord: Det vil være uhyre sjældent, at f.eks. en råbuk kunne få lam med et får.

Det bekræftes, at der foreligger beretninger fra forskellige egne af landet om sådanne forhold, men det er aldrig blevet videnskabeligt bekræftet, at lam, som har set mærkelige ud, virkelig var sat i verden af en helt anden dyreart.

Dr. Lieberkind ville ikke afvise, ud fra at have set fotos af mit lam, at dette kunne være en undtagelse fra reglen, men han tilføjede, at et unormalt lam også kan være en mutation.

#

* MERGEFORMAT

Om nogle af mine dyr:

EN SORT PANTER, EN STRUDS OG EN ELEFANT

Fredag den 7. maj 1971 skete to ting for mig, hvoraf den ene snart skulle komme til at ændre mit liv afgørende.

Jeg havde gennem flere år været meget optaget af at se på fugle og havde fået et ønske om at få lov at ringmærke dem. For, at man dengang kunne få lov til dette, skulle man bestå en lille ornitologisk eksamen – hos f.eks. Dansk Ornitologisk Central. Man skulle være ret skrap til at artsbestemme både ungfugle og ældre fugle. Denne eksamen bestod jeg denne dag, men fik aldrig brug for den. Dog følte jeg eksamen som en privat sejr.

Samme dag var en sort panter sluppet løs fra Aalborg Zoologiske Have. Et meget farligt rovdyr, hvorom stod dette at læse i avisen: *Panteren farligere hver time, der går. Det undvegne rovdyr skal skaffe sig føde, og det frygtes, at sult kan få det til at angribe.*

Den sorte leopard – panteren – der undslap Aalborg Zoo's ny trossogrotte, er på fri pote på andet døgn. Mange i Aalborg-området gyser ved tanken, og ikke med urette. Jo flere timer, der går, før rovdyret er uskadeliggjort, desto farligere bliver situationen – nemlig i takt med panterens voksende sultfølelser og dræberinstinkt. Den er i fri natur en frygtet jæger, der ikke går af vejen for noget. Om rovdyrets farlighed foreligger en beretning af den kendte tigerjæger Jim Corbett, der i to år jagede en menneskeædende leopard i Nordindien: Leoparden terroriserede befolkningen i otte år og dræbte mere end 125 mennesker, inden den fik sit banesår!

Aalborg var i alarmberedskab – og kommet i verdenspressen. Flere skoler lukkede om mandagen, og forældrene blev rådet til at holde deres børn inden døre.

Mandag morgen – altså 2½ døgn efter panterens flugt – var hysteriet på sit højeste. Men inde i det mørkeste Aalborg – inde i de smalle gader, med alle de gamle arbejderkareer til tekstilfabrikkerne – der var der ro. Troede man! Indtil en mand, som boede på 2. sal i én af disse lejekaserner skulle hente rundstykker til sig og hustruen. Han var pensioneret og havde god tid. Hans kone havde i alt fald ikke længe set manden så hurtigt ude af bagdøren til trappen, - og inde igen! Helt hvid i ansigtet og panikslagen sagde han: *"Panteren står her – her ude på vores bagtrappe"*. Konen spurgte ironisk: *"Hvor mange genstande har du drukket inden jeg kom op?"* Der blev alarmeret til politigården. *"Ha, ha, - en sort panter på 2. sal – inde i Aalborg Centrum. Så skulle panteren jo være gået tværs gennem byen. Ha, ha.* På politistationen havde de efterhånden været kaldt ud til hver eneste puddelhund og sorte labrador.

Og der havde været ringet fra Herning, at panteren var set ude på heden. Og så ringede en pensionist fra 2. sal inde i bymidten. *Ha, ha.*

Nå, tingene tages alligevel alvorligt i Aalborg, så en betjent bliver bedt om lige at køre forbi, og berolige manden, nu da han alligevel er i området. Han åbner bagdøren – og lukker den igen – for dér stod panteren – på 2. sal! Han har sit gevær med og letter igen på døren. Og skyder. Eet eneste skud. Midt i panden – nøjagtigt mellem øjnene. Og panteren var død. Senere blev politimanden i et interview til radioen spurgt hvorfor han kun skød en gang? – Og svarede: *"Der var jo kun en panter!"*

Jeg er kendt med forholdene i Aalborg Zoo, hvor jeg er kommet – om ikke dagligt – så i alt fald ofte, gennem

flere år. Da jeg hører, at panteren er skudt, tænkte jeg straks: ”Den kan jeg da godt tænke mig at få her hjem i kælderen. Som udstoppet, altså”. Derfor ringede jeg direktør Richard Stenild op. Han er svær at få fat i, da alle jo netop denne dag ønsker et interview med ham. Han kommer til telefonen, og vi aftaler, at jeg kan købe dyret for 1.000,- kroner. Jeg henter den om eftermiddagen og får den frosset ned i min store kummefryser.

Jeg havde fået en stor kummefryser i konfirmationsgave, hvori jeg havde panteren frosset ned, indtil jeg fandt en zoologisk konservator til opgaven.

Nogen tid senere får jeg den udstoppet hos en zoologisk konservator syd for Århus. Desværre bliver den ikke særlig god, bl.a. er skindet krympet, da han får det garvet. Derfor må han aflive 4 eller 5 sorte katte og sy deres skind ind som maveskind på panteren. Ellers kan skindet ikke nå om gipskroppen.

Og så kastede pressen sig over mig. Det var helt utroligt al den opmærksomhed der blev mig til del. Og jeg havde jo i og for sig ikke gjort noget. Kun købt en død panter, som jeg havde ladet udstoppe og senere blev nødt til at udstille. Der ringede simpelthen nogen ustandselig for at høre om de lige måtte komme og se den sorte panter. Jeg beholdt den i 28 år. I 1999 solgte jeg den for 8.000,- til Aalborg Zoologiske Have.

[OBJ] [OBJ]

Her udstoppes den 3. struds, som jeg fik fra Aalborg Zoologiske Have.

Tidligere har jeg bl.a. fået en død – og ret rådden – struds i zoologisk have. Min første struds som jeg blev meget glad for, og som jeg lærte umådeligt meget af! Den fik jeg vel engang i sommeren 1968 eller 1969. Min bror hentede den for mig i hans Volvo stationcar en fredag eftermiddag. Da vi kom hjem med min nyerhvervelse, bliver vi begge optaget af noget andet, og glemmer strudsen ude bag i bilen. Min bror er ikke hjemme om lørdagen, og strudsen er stadig i hans bil – som holder i solen – udenfor vort hjem. Om søndagen, - da vi åbner ind til den, - er den fyldt med gas, og den er blevet større end den var – dette er kommet af at den har stået i den overophede bil. Noget af indmaden var løbet ud i vognen og bilen lugtede fælt længe efter.

Nå, jeg fik strudsen placeret i et badekar, som jeg til lejligheden havde fået fat i. Badekarret stod altså ude i haven! Jeg begyndte med stor iver at massakrere den hvilket ikke var helt let. Jeg skulle have alt skindet og kødet skåret fra knoglerne. Den skulle skeletteres, havde jeg besluttet. Det tog det meste af min fritid, den sommer. Indimellem måtte jeg ringe til zoologisk museum i København. For jeg stod pludselig med alle de der knogler, og havde ikke anelser om hvordan de skulle sættes sammen igen. På museet var de vældig flinke de første gange jeg ringede om et råd. Derefter var de vist ved at være trætte af mig, men de sendte mig dog et fotografi af et strudseskælet, som jeg stadig har liggende. Jeg fik den opstillet og havde glæde af den mange år derefter og jeg lærte en hel masse om skelettering, samling af et skelet og om strudser's anatomi. Og det jeg har lært på den måde, og i den stank, det glemmer jeg ikke igen!

[OBJ] [OBJ]

Før panteren havde jeg fået flere andre spændende døde dyr at boltre mig med. Jeg har således haft flere pingviner, kænguruer, gazeller og nej, stop her! Det var jo netop på den måde jeg kom i kontakt med direktøren for zoologisk have, overdyrlæge Richard Stenild. Og vi kom afgjort til at betyde noget for hinanden – trods mere end 40 års aldersforskel. Han kunne ellers være meget arrogant og afvisende hvis der var noget – eller nogen – som ikke passede ham. Men jeg kom vældig godt ind på livet af ham.

Som skrevet kom jeg meget ofte i zoologisk have, akkurat ligesom en masse andre knejter og tøser. Pigerne ville passe hestene og ride på ponyer, og drengene legede bare med gedekiddene og sådan noget! Eller vi byggede huler i laden med hø. Men Richard Stenild må have lagt mærke til mig. For en dag var jeg cyklet til Skalborg – det er vel 3 eller 4 kilometer syd for Aalborg, - hvor en af mine kammerater havde fortalt mig, at der skulle være oldenborrelarver. Sådan nogle var jeg cyklet ud for at indsamle i min mors syletøjsglas, som

jeg stadig kørte rundt med i margarinekassen bagpå. På den mark – akkurat lige der hvor Aalborg Storcenter, nu ligger – mødte jeg Stenild, som var ude for at tilse et sygt dyr – en malkeko. Vi kommer i samtale, og han interesserer sig – siger han da – meget for oldenborrelarver. Så dem ”studerer” vi sammen. Han spørger om jeg kender Bjeldskov Jensen – en minkavler, som har farm tæt ved hvor vi står. Det gør jeg ikke. Stenild spørger om ikke jeg er klar over at han har en chimpanse, som bor som et andet barn i deres hjem. Nej, det havde jeg aldrig hørt om. Han spørger om jeg vil med ind og se aben. (det er vist sådan noget ens mor siger man ikke må. Gå ikke med fremmede. Og vil de vise dig en abe – ja, så må den da være helt gal !!). Jeg er nu ligeglad med min mors formaninger, for jeg vil meget gerne se aben. Så vi går over Nibevej og ind til minkavleren.

Og ganske rigtigt – vi bliver budt indenfor, og i en stol i stuen sidder chim-pansen i en gul trøje. Bjeldskov Jensen kæler lidt med dyret, som helt opfører sig som et mindre barn. Indtil den pludselig ser Stenild og går helt amok. Den skriger skingert og hopper op på spisebordet. Den svinger sig op i lysekronen –som var et gammelt vognhjul – videre over til en bogreol. Og flår til sidst et maleri fra væggen ud af sin ramme. Derfra hopper den ned til Bjeldskov Jensen og knuger sig hårdt fast om hans hals. Og den skriger igen. Det er jo dyrlægen som er kommet, og ham kan aben sørme ikke lide. Han stikker jo! Aben blev sat ind på et værelse, hvor den havde sin seng / rede – eller vad nu det hedder til en chimpanse.

Så får vi alle tre en kop kaffe. Bjeldskov Jensen var helt ligeglad med abens opførsel, sådan gjorde den vist af og til. Og hjemmet var indrettet derefter.

Bagefter viste Bjeldskov Jensen nogle flotte minkskind frem for dyrlægen, og de talte ”fagsnak”. Efter at have set minkfarmen kommer vi til et stort frysehus. Deri opbevares minkfoder – og døde mink. Også dyr fra Aalborg Zoologiske Have ligger her. Richard Stenild er inde og se, hvad der ligger. Der lå en del eksotiske dyr – ret mange, syntes jeg. Stenild vender sig mod mig og spørger – ”*vil du have geviret fra den gazelle?*” – som han peger på. ”*Uha, ja. – jea tak!*” Jeg bliver ligefrem lykkelig. ”*Må jeg godt det, ja, tak*” får jeg benovet fremstammet. ”*Bjeldskov – hent lige en økse*”. Og så hugger de hovedet af det frosne dyr. Mange gange senere har jeg været ude og hente dyr i dette frysehus.

Derfor kom jeg til at holde umådeligt meget af Stenild. Tænk sig, han gad interessere sig for sådan en ”snotunge” som mig. Bare én ud af alle vi børn som kom i haven.

Når jeg skriver alt dette, er det for, at læseren kan forstå det som jeg nu vil berette: Det var jo selvfølgelig ikke så godt, at den sorte panter var gået ”hjemmefra” – en hel by var jo blevet bange. Man da en ulv få dage senere også gik sig en tur i byen, rejste der sig en protest mod direktør Stenild. Man krævede hans afgang. Selvfølgelig skal indespærrede, farlige dyr i zoologisk have helst blive bag de tremmer hvor de er sat, men det er jo langt fra sikkert, at det var direktørens skyld, at de var gået fra haven. At de kunne komme ud af sit bur. I herværende tilfælde – skulle det senere vise sig – var der tale om byggesjusk ved ny opførelsen af de nye rovdys bure. Nå, der rejste sig i alt fald en protest fra politikere og fra nogle af byens fremtrædende honoratiores. *Stenild må gå!* Krævede de. Og Stenild selv, blev også udhængt – og udskældt – for andre ting, som i virkeligheden var i-relevante i denne sammenhæng. Han var – nej, han må have været meget presset. Og han stod alene. – Eller *næsten* – alene! Han måtte hjælpes. Men hvem kunne det andre end 18-årige Poul Marcus Pedersen fra Vejgaard. Jeg kom ham til undsætning.

Jeg gjorde tre ting. Ikke nogle velovervejede iscenesatte punkter for at være strategisk. Jeg kendte overhovedet ikke dette ord dengang! Nej, tre ting – hvor den ene ting naturlig afløste den næste.

Det første jeg gjorde var at duplikere nogle sedler på min fars spritduplikator. Øverst stod: Vi vil beholde Rich. Stenild som direktør for Aalborg Zoologiske Have. Underskrift. Og så stemte jeg dørklokker. Og indsamlede over 800 underskrifter fra ganske almindelige aalborgensere. Næsten ganske almindelige, for der var én som førte mig videre til næste step. Jeg afleverede underskrifterne til borgmesteren, for jeg havde ikke helt gjort mig klart, hvad jeg egentlig skulle med dem. Men han tog imod, og lod dem gå videre til bestyrelsen for Aalborg Zoologiske Have.

Jeg havde fået en underskrift af en mand, som jeg mødte på gågaden i Aalborg. Han havde selvfølgelig også læst om mig i avisen. I disse dage var jeg et kendt ansigt i byen. Han ringede til mig nogle dage efter at have skrevet på min seddel, og sagde, at en flot fugl var fløjet ind i hans store stuevindue, og havde mistet livet – den måtte jeg da gerne hente til min samling. Han boede i Svenstrup, så jeg cyklede derud. Han var fabrikant og hed B.G. Mikkelsen. Han havde tidligere arbejdet som befalingsmand i hæren, og på hans virksomhed (Vesta Lys) var hans ord da heller ikke til diskussion. Hvad han sagde var lov! Men en meget rar mand i øvrigt, syntes jeg.

Vi fik en sodavand sammen og kom i god samtale med hinanden. Han lyttede til mig, og da jeg fortalte, at der i København var en venneforening til zoologisk have – og at man måske burde have en lignende i Aalborg – var han straks med på idéen. Han ringede med det samme til to erhvervsfolk, som han åbenbart kendte godt. Den ene var hans bogtrykker, som var nabo til Aalborg Zoologiske Have. Nu var vi pludselig 4, og blev enige om at starte en sådan venneforening. Vi fik kontakt med ”store” erhvervsfolk i byen og fik dem med på vor idé. Vi indrykkede annoncer i aviserne om stiftende generalforsamling. Der kom 300! Og foreningen blev dannet. Som moralsk opbakning for direktøren.

Den 3. ting jeg gjorde – og som måske var det bedste jeg kunne gøre for Zoologisk Have – var, at jeg igangsatte en indsamling – og sponsoridé om adoption af dyr i Zoologisk Have. En idé som jeg vil tro til dato har skaffet tæt ved ¾ million kr. (Jamen – nu er der også gået 40 år, men alligevel!) Det startede lidt tilfældigt, må jeg indrømme. Dengang i 1971 var skiltningen meget mangelfuld, hvis der overhovedet hang de rette skilte ved de rette dyr. Jeg kendte flag- & sejmager Peter Mommsen, som var at tælle blandt min forældres venner. Jeg kom med en lidt primitiv tegning af en giraf, og ved siden af en historie om giraffen, som jeg havde skrevet af fra Dyrenes Verden af dr. Lieberkind. Peter Mommsen havde netop købt en ”svejsemaskine” til at ”svejs” presenning- og plast sammen med. Jeg mente han kunne svejse gennemsigtig plast på hver side af ”mit” skilt. De skilte skulle hænges ved burene. Han lavede en fin prøve til mig, men sagde at han godt kunne lave det, men han ville ikke! Hans bror sad i bestyrelsen for zoologisk have, og Aalborg Zoo’s Venner havde ligesom taget parti mellem direktøren og bestyrelsen, så det ville han ikke med-virke ved. Han kunne ikke, sagde han! Så opsøgte jeg B.G. Mikkelsens bogtrykker, han ville lave skiltene, men kunne ikke svejse dem ind i plastic.

Det betød dog, at han kendte et kaffefirma, som han kontaktede. De ville hvis deres navn kom på skiltet sponsorere det. På denne måde kom en sponsor aftale i gang ved siden af Aalborg Zoo’s Venner. Den eksisterer endnu, har jeg netop fundet ud af.

Det 1. år gav ejendomsmæglernes fond 50.000,- kroner til indkøb af en ny panter. Og jeg kan godt sige, at dette var mange penge i 1971, hvor f.eks. en ny Mercedes-Benz kostede knapt 70.000 kroner.

Parakitter i fuglevolieren som Aalborg Zoo’s Venner betalte !

Da pengene skulle overrækkes bestyrelsen for Aalborg Zoologisk Have, sagde formanden: sagde formanden: ”*Nej, tak!*” Det var ikke nødvendigt, at byens folk og erhvervsliv blandede sig i, hvilke dyr der skulle indkøbes! Den sag kunne bestyrelsen nok selv styre. Pengene stod på en konto i Sparekassen i 4 år, hvorefter de blev anvendt til opbygning af fuglebure, som man længe havde ønsket sig – men da var der også kommet en ny bestyrelse til!

Nå dette var et stor sidespring i fortællingen. Det var jo mine dyr jeg ville berette om. Altså de helt særlige dyr.

Midt på sommeren i 1971, bliver jeg en aften ringet op fra Aalborg Zoo-logiske Have. Jeg er helt alene hjemme – heldigvis. Mine forældre er på 14 dages ferie. En dyrepasser fortæller mig, at den største og ældste elefant ”Fatima” – man har i haven, sidst på eftermiddagen havde fået øje på noget spiseligt i bunden af den ”grav” som omkranser elefant anlægget. Dette spiselige ville den selvfølgelig gerne have fat i, hvorfor den stikker snablen mod gravens bund, men uheldigvis får overbalance, og styrter på hovedet ned i graven,

hvorved halsen knækker - og den dør. Det gør den nu ikke helt, men den pines voldsomt – og må have et skud bag øret. Og det dør den af. Jeg bliver spurgt: ”*vil du have den, Poul?*” En grand voksen elefant - på måske 4 tons !! Jeg var ikke helt med – den kunne jo umuligt komme ned i min kælder. En død elefant er faktisk stor! Jeg svarede, at jeg næste morgen ville komme op i haven fra morgenstunden.

Næste morgen som sagt så gjort. Ikke i håb om at få den med hjem, men jeg ville da gerne lige se den. Og så slog det mig, at jeg kunne ”skrælle noget af huden af og putte det på cylinderlas med formalin i. Det ville så senere kunne sælges til folkeskolerne. Som sagt – så gjort. Og hovedet – det kunne jeg da vistnok også godt få glæde af. Jeg foreslog dette for den dyrepasser som jeg havde fået aftale med. Han synes dette var helt i orden, men de fire fødder kunne jeg ikke få. Dem ville han selv have.

Dem kunne han lave paraplystativer ud af havde han fået at vide. Jeg måtte bare ikke komme og skære i dyret medens der var gæster i haven. Vi aftalte, at jeg kunne komme og hente så meget hud jeg orkede – og hovedet om aftenen – efter lukketid. Vi anvendte en motorsav og en traktor med en jernkæde i, både til at tage huden af med, men også til at trække hovedet af fra kroppen.

Jeg fik elefanhovedet hjem i mine forældres garage. Det var sommer, og det var varm. Jeg fik huden frosset, og jeg tjente helt godt på salget senere – i små cylinderglas. Hovedet gik jeg optimistisk i gang med at skelettere. Det var umådelig svært. Ja, jeg havde i alt fald ikke nogen kniv, som kunne skære i det. Og med en lille skalpel blev det jo ikke rigtigt til noget!

Derfor klagede jeg min nød til mine forældres slagtermester, der havde butik på Hadsundvej. Jamen, jeg kunne da låne hans ”kasserede” værktøj. Han sleb et par gamle knive for mig, som var ubrugelige i slagterbutikken. Jeg fik godt begyndt, men desværre var sommervarmen ret ulidelig i de dage, hvorfor der kom fluer, og der gik spy i kadaveret. Nej hvor var det ulækkert da miderne senere myldrede frem. Og ikke mindst, hvor det lugtede. Jeg satte en blæser op, men kunne kun holde til at skære kort tid af gangen. Det lugtede forfærdeligt – især da kødet blev ”mørt” og begyndte at ”løbe”. Jeg kunne slet ikke holde ud at være i nærheden af dette store elefanhoved. Jeg tror at folk der gik på gaden, begyndte at gå over på den anden side.

Det må væk, det hoved – og måske også det er bedst at det sker inden mor og far kommer fra ferie – tænker jeg. Gennem en bekendt, som jeg af og til har været ude og se på fugle med, kommer jeg i forbindelse med skovejeren, Hans Kjeldsen fra Trend Skov. Jo, jeg må godt få hovedet ned i en myretue i hans skov. Dette bliver arrangeret. Og jeg får fat i en vogn – en af de små lastbiler fra fars virksomhed – får elefanhovedet på ladet – og kører til min fuglekiggerven i Nyrup i Himmerland. Vi skal derfra sammen køre til Trend.

Han har – desværre tilkaldt pressen, - og da vi kommer til Trend, står både en journalist og en pressefotograf parat til at skrive historien om ”operatin elefanhoved” og den ene million forslugne skovmyrer, som skal hjælpe med at afpille kraniet. Hovedet kommer til at spille posthumt – efter døden – en hovedrolle i et storslået festmåltid i Trend. Forskønnelsesprocessen skal gøre hovedet egnet til udstilling hjemme i kælderen, og leveres af skovmyrerne, der skal pille kraniets knogler rent. Det store kranium blev derfor placeret midt i en stor myretue.

Nu skete der det, at folk valfartede til Trend Skov, og så at sige alle myretuer blev ødelagte. Man skulle undersøge om det var dér eller dér hovedet var placeret. Nu er det jo i Trend Skov kongefamilien har en jagthytte.

En folkegave, som blev givet til det daværende kronprinsepar, Frederik og Ingrid i 1930’erne. Heldigvis er kongehusets område indhegnet – og ikke muligt for uvedkommende at komme ind i. Alligevel lykkedes det – senere – for mig at få lov at placere hovedet i en myretue der. Og der lå det godt i 3 – 4 måneder, inden jeg så til det. Myrerne var ikke mætte kunne jeg se – de spiste stadig, og var langt fra færdig med festmåltidet! Først et par år senere hentede jeg hovedet, - og fik det afkogt i brintoverilte i en kæmpe stor balje. Og det var dyrt – altså alt det brintoverilte! Elefanhovedet har jeg foræret til Aalborg Zoologiske Have i 1999, da jeg skulle

tømme mine forældres hjem. Hvor skulle jeg have placeret det? Og jeg er overbevist om, at hverken kong Frederik – eller dronning Ingrid, har været klar over, at de lagde plads og myrer til et elefanthoved.

En af mine store sjældenheder var et ”mærkeligt lam” som jeg havde fået fat på i april 1969. Det var et lam som både ligner et får og et rådyr. Var det muligt, at en råbuk er far til det udstoppede væsen, som døde kun et par dage gammel, og nu stod i min samling? Ville et rådyr overhovedet kunne befrugte får? Jeg kontaktede dr. pihl. Ingvar Lieberkind som venligt svarede, at det er teoretisk muligt, men overordentlig usandsynligt. Fra tid til anden hører man om sære krydsninger, men kun meget sjældent, er der virkelig tale om en blanding. For det første skal de tilnærmelser, et dyr gør gennem sit parringsspil, besvares rigtigt af modparten, sagde dr. Lieberkind. Svarer magen forkert, bliver det måske til slagsmål i stedet for kærlighed, og dette er netop et af naturens midler til at holde arterne adskilt.

Nu kan det dog hælde, fortsatte dr. Lieberkind, at forskellige dyr under unormale omstændigheder, f.eks. i en zoologisk have, alligevel parrer sig, men det vil være ualmindeligt, at der da kommer noget resultat ud af forholdet.

Skulle dette endelig ske, at en krydsning finder sted, er afkommet næsten med sikkerhed sterilt. Med få ord: Det vil være uhyre sjældent, at f.eks. en råbuk kunne få lam med et får.

Det bekræftes, at der foreligger beretninger fra forskellige egne af landet om sådanne forhold, men det er aldrig blevet videnskabeligt bekræftet, at lam, som har set mærkelige ud, virkelig var sat i verden af en helt anden dyreart.

Dr. Lieberkind ville ikke afvise, ud fra at have set fotos af mit lam, at dette kunne være en undtagelse fra reglen, men han tilføjede, at et unormalt lam også kan være en mutation.

#

* MERGEFORMAT

Om nogle af mine dyr:

EN SORT PANTER, EN STRUDS OG EN ELEFANT

Fredag den 7. maj 1971 skete to ting for mig, hvoraf den ene snart skulle komme til at ændre mit liv afgørende.

Jeg havde gennem flere år været meget optaget af at se på fugle og havde fået et ønske om at få lov at ringmærke dem. For, at man dengang kunne få lov til dette, skulle man bestå en lille ornitologisk eksamen – hos f.eks. Dansk Ornitologisk Central. Man skulle være ret skrap til at artsbestemme både ungfugle og ældre fugle. Denne eksamen bestod jeg denne dag, men fik aldrig brug for den. Dog følte jeg eksamen som en privat sejr.

Samme dag var en sort panter sluppet løs fra Aalborg Zoologiske Have. Et meget farligt rovdyr, hvorom stod dette at læse i avisen: *Panteren farligere hver time, der går. Det undvegne rovdyr skal skaffe sig føde, og det frygtes, at sult kan få det til at angribe.*

Den sorte leopard – panteren – der undslap Aalborg Zoo's ny trossengrotte, er på fri pote på andet døgn. Mange i Aalborg-området gyser ved tanken, og ikke med urette. Jo flere timer, der går, før rovdyret er uskadeliggjort, desto farligere bliver situationen – nemlig i takt med panterens voksende sultfølelser og dræberinstinkt. Den er i fri natur en frygtet jæger, der ikke går af vejen for noget. Om rovdyrets farlighed foreligger en beretning af den kendte tigerjæger Jim Corbett, der i to år jagede en menneskeædende leopard i Nordindien: Leoparden terroriserede befolkningen i otte år og dræbte mere end 125 mennesker, inden den fik sit banesår!

Aalborg var i alarmberedskab – og kommet i verdenspressen. Flere skoler lukkede om mandagen, og forældrene blev rådet til at holde deres børn inden døre.

Mandag morgen – altså 2½ døgn efter panterens flugt – var hysteriet på sit højeste. Men inde i det mørkeste Aalborg – inde i de smalle gader, med alle de gamle arbejderkareer til tekstilfabrikkerne – der var der ro. Troede man! Indtil en mand, som boede på 2. sal i én af disse lejekaserner skulle hente rundstykker til sig og hustruen. Han var pensioneret og havde god tid. Hans kone havde i alt fald ikke længe set manden så hurtigt ude af bagdøren til trappen, - og inde igen! Helt hvid i ansigtet og panikslagen sagde han: *"Panteren står her – her ude på vores bagtrappe"*. Konen spurgte ironisk: *"Hvor mange genstande har du drukket inden jeg kom op?"* Der blev alarmeret til politigården. *"Ha, ha, - en sort panter på 2. sal – inde i Aalborg Centrum. Så skulle panteren jo være gået tværs gennem byen. Ha, ha.* På politistationen havde de efterhånden været kaldt ud til hver eneste puddelhund og sorte labrador.

Og der havde været ringet fra Herning, at panteren var set ude på heden. Og så ringede en pensionist fra 2. sal inde i bymidten. *Ha, ha.*

Nå, tingene tages alligevel alvorligt i Aalborg, så en betjent bliver bedt om lige at køre forbi, og berolige manden, nu da han alligevel er i området. Han åbner bagdøren – og lukker den igen – for dér stod panteren – på 2. sal! Han har sit gevær med og letter igen på døren. Og skyder. Eet eneste skud. Midt i panden – nøjagtigt mellem øjnene. Og panteren var død. Senere blev politimanden i et interview til radioen spurgt hvorfor han kun skød en gang? – Og svarede: *"Der var jo kun en panter!"*

Jeg er kendt med forholdene i Aalborg Zoo, hvor jeg er kommet – om ikke dagligt – så i alt fald ofte, gennem

flere år. Da jeg hører, at panteren er skudt, tænkte jeg straks: ”Den kan jeg da godt tænke mig at få her hjem i kælderen. Som udstoppet, altså”. Derfor ringede jeg direktør Richard Stenild op. Han er svær at få fat i, da alle jo netop denne dag ønsker et interview med ham. Han kommer til telefonen, og vi aftaler, at jeg kan købe dyret for 1.000,- kroner. Jeg henter den om eftermiddagen og får den frosset ned i min store kummefryser.

Jeg havde fået en stor kummefryser i konfirmationsgave, hvori jeg havde panteren frosset ned, indtil jeg fandt en zoologisk konservator til opgaven.

Nogen tid senere får jeg den udstoppet hos en zoologisk konservator syd for Århus. Desværre bliver den ikke særlig god, bl.a. er skindet krympet, da han får det garvet. Derfor må han aflive 4 eller 5 sorte katte og sy deres skind ind som maveskind på panteren. Ellers kan skindet ikke nå om gipskroppen.

Og så kastede pressen sig over mig. Det var helt utroligt al den opmærksomhed der blev mig til del. Og jeg havde jo i og for sig ikke gjort noget. Kun købt en død panter, som jeg havde ladet udstoppe og senere blev nødt til at udstille. Der ringede simpelthen nogen ustandselig for at høre om de lige måtte komme og se den sorte panter. Jeg beholdt den i 28 år. I 1999 solgte jeg den for 8.000,- til Aalborg Zoologiske Have.

[OBJ] [OBJ]

Her udstoppes den 3. struds, som jeg fik fra Aalborg Zoologiske Have.

Tidligere har jeg bl.a. fået en død – og ret rådden – struds i zoologisk have. Min første struds som jeg blev meget glad for, og som jeg lærte umådeligt meget af! Den fik jeg vel engang i sommeren 1968 eller 1969. Min bror hentede den for mig i hans Volvo stationcar en fredag eftermiddag. Da vi kom hjem med min ny erhvervelse, bliver vi begge optaget af noget andet, og glemmer strudsen ude bag i bilen. Min bror er ikke hjemme om lørdagen, og strudsen er stadig i hans bil – som holder i solen – udenfor vort hjem. Om søndagen, - da vi åbner ind til den, - er den fyldt med gas, og den er blevet større end den var – dette er kommet af at den har stået i den overophede bil. Noget af indmaden var løbet ud i vognen og bilen lugtede fælt længe efter.

Nå, jeg fik strudsen placeret i et badekar, som jeg til lejligheden havde fået fat i. Badekarret stod altså ude i haven! Jeg begyndte med stor iver at massakrere den hvilket ikke var helt let. Jeg skulle have alt skindet og kødet skåret fra knoglerne. Den skulle skeletteres, havde jeg besluttet. Det tog det meste af min fritid, den sommer. Indimellem måtte jeg ringe til zoologisk museum i København. For jeg stod pludselig med alle de der knogler, og havde ikke anelser om hvordan de skulle sættes sammen igen. På museet var de vældig flinke de første gange jeg ringede om et råd. Derefter var de vist ved at være trætte af mig, men de sendte mig dog et fotografi af et strudseskælet, som jeg stadig har liggende. Jeg fik den opstillet og havde glæde af den mange år derefter og jeg lærte en hel masse om skelettering, samling af et skelet og om strudser's anatomi. Og det jeg har lært på den måde, og i den stank, det glemmer jeg ikke igen!

[OBJ] [OBJ]

Før panteren havde jeg fået flere andre spændende døde dyr at boltre mig med. Jeg har således haft flere pingviner, kænguruer, gazeller og nej, stop her! Det var jo netop på den måde jeg kom i kontakt med direktøren for zoologisk have, overdyrlæge Richard Stenild. Og vi kom afgjort til at betyde noget for hinanden – trods mere end 40 års aldersforskel. Han kunne ellers være meget arrogant og afvisende hvis der var noget – eller nogen – som ikke passede ham. Men jeg kom vældig godt ind på livet af ham.

Som skrevet kom jeg meget ofte i zoologisk have, akkurat ligesom en masse andre knejter og tøser. Pigerne ville passe hestene og ride på ponyer, og drengene legede bare med gedekiddene og sådan noget! Eller vi byggede huler i laden med hø. Men Richard Stenild må have lagt mærke til mig. For en dag var jeg cyklet til Skalborg – det er vel 3 eller 4 kilometer syd for Aalborg, - hvor en af mine kammerater havde fortalt mig, at der skulle være oldenborrelarver. Sådan nogle var jeg cyklet ud for at indsamle i min mors syletøjsglas, som

jeg stadig kørte rundt med i margarinekassen bagpå. På den mark – akkurat lige der hvor Aalborg Storcenter, nu ligger – mødte jeg Stenild, som var ude for at tilse et sygt dyr – en malkeko. Vi kommer i samtale, og han interesserer sig – siger han da – meget for oldenborrelarver. Så dem ”studerer” vi sammen. Han spørger om jeg kender Bjeldskov Jensen – en minkavler, som har farm tæt ved hvor vi står. Det gør jeg ikke. Stenild spørger om ikke jeg er klar over at han har en chimpanse, som bor som et andet barn i deres hjem. Nej, det havde jeg aldrig hørt om. Han spørger om jeg vil med ind og se aben. (det er vist sådan noget ens mor siger man ikke må. Gå ikke med fremmede. Og vil de vise dig en abe – ja, så må den da være helt gal !!). Jeg er nu ligeglad med min mors formaninger, for jeg vil meget gerne se aben. Så vi går over Nibevej og ind til minkavleren.

Og ganske rigtigt – vi bliver budt indenfor, og i en stol i stuen sidder chim-pansen i en gul trøje. Bjeldskov Jensen kæler lidt med dyret, som helt opfører sig som et mindre barn. Indtil den pludselig ser Stenild og går helt amok. Den skriger skingert og hopper op på spisebordet. Den svinger sig op i lysekronen –som var et gammelt vognhjul – videre over til en bogreol. Og flår til sidst et maleri fra væggen ud af sin ramme. Derfra hopper den ned til Bjeldskov Jensen og knuger sig hårdt fast om hans hals. Og den skriger igen. Det er jo dyrlægen som er kommet, og ham kan aben sørme ikke lide. Han stikker jo! Aben blev sat ind på et værelse, hvor den havde sin seng / rede – eller vad nu det hedder til en chimpanse.

Så får vi alle tre en kop kaffe. Bjeldskov Jensen var helt ligeglad med abens opførsel, sådan gjorde den vist af og til. Og hjemmet var indrettet derefter.

Bagefter viste Bjeldskov Jensen nogle flotte minkskind frem for dyrlægen, og de talte ”fagsnak”. Efter at have set minkfarmen kommer vi til et stort frysehus. Deri opbevares minkfoder – og døde mink. Også dyr fra Aalborg Zoologiske Have ligger her. Richard Stenild er inde og se, hvad der ligger. Der lå en del eksotiske dyr – ret mange, syntes jeg. Stenild vender sig mod mig og spørger – ”*vil du have geviret fra den gazelle?*” – som han peger på. ”*Uha, ja. – jea tak!*” Jeg bliver ligefrem lykkelig. ”*Må jeg godt det, ja, tak*” får jeg benovet fremstammet. ”*Bjeldskov – hent lige en økse*”. Og så hugger de hovedet af det frosne dyr. Mange gange senere har jeg været ude og hente dyr i dette frysehus.

Derfor kom jeg til at holde umådeligt meget af Stenild. Tænk sig, han gad interessere sig for sådan en ”snotunge” som mig. Bare én ud af alle vi børn som kom i haven.

Når jeg skriver alt dette, er det for, at læseren kan forstå det som jeg nu vil berette: Det var jo selvfølgelig ikke så godt, at den sorte panter var gået ”hjemmefra” – en hel by var jo blevet bange. Man da en ulv få dage senere også gik sig en tur i byen, rejste der sig en protest mod direktør Stenild. Man krævede hans afgang. Selvfølgelig skal indespærrede, farlige dyr i zoologisk have helst blive bag de tremmer hvor de er sat, men det er jo langt fra sikkert, at det var direktørens skyld, at de var gået fra haven. At de kunne komme ud af sit bur. I herværende tilfælde – skulle det senere vise sig – var der tale om byggesjusk ved ny opførelsen af de nye rovdys bure. Nå, der rejste sig i alt fald en protest fra politikere og fra nogle af byens fremtrædende honoratiores. *Stenild må gå!* Krævede de. Og Stenild selv, blev også udhængt – og udskældt – for andre ting, som i virkeligheden var i-relevante i denne sammenhæng. Han var – nej, han må have været meget presset. Og han stod alene. – Eller *næsten* – alene! Han måtte hjælpes. Men hvem kunne det andre end 18-årige Poul Marcus Pedersen fra Vejgaard. Jeg kom ham til undsætning.

Jeg gjorde tre ting. Ikke nogle velovervejede iscenesatte punkter for at være strategisk. Jeg kendte overhovedet ikke dette ord dengang! Nej, tre ting – hvor den ene ting naturlig afløste den næste.

Det første jeg gjorde var at duplikere nogle sedler på min fars spritduplikator. Øverst stod: Vi vil beholde Rich. Stenild som direktør for Aalborg Zoologiske Have. Underskrift. Og så stemte jeg dørklokker. Og indsamlede over 800 underskrifter fra ganske almindelige aalborgensere. Næsten ganske almindelige, for der var én som førte mig videre til næste step. Jeg afleverede underskrifterne til borgmesteren, for jeg havde ikke helt gjort mig klart, hvad jeg egentlig skulle med dem. Men han tog imod, og lod dem gå videre til bestyrelsen for Aalborg Zoologiske Have.

Jeg havde fået en underskrift af en mand, som jeg mødte på gågaden i Aalborg. Han havde selvfølgelig også læst om mig i avisen. I disse dage var jeg et kendt ansigt i byen. Han ringede til mig nogle dage efter at have skrevet på min seddel, og sagde, at en flot fugl var fløjet ind i hans store stuevindue, og havde mistet livet – den måtte jeg da gerne hente til min samling. Han boede i Svenstrup, så jeg cyklede derud. Han var fabrikant og hed B.G. Mikkelsen. Han havde tidligere arbejdet som befalingsmand i hæren, og på hans virksomhed (Vesta Lys) var hans ord da heller ikke til diskussion. Hvad han sagde var lov! Men en meget rar mand i øvrigt, syntes jeg.

Vi fik en sodavand sammen og kom i god samtale med hinanden. Han lyttede til mig, og da jeg fortalte, at der i København var en venneforening til zoologisk have – og at man måske burde have en lignende i Aalborg – var han straks med på idéen. Han ringede med det samme til to erhvervsfolk, som han åbenbart kendte godt. Den ene var hans bogtrykker, som var nabo til Aalborg Zoologiske Have. Nu var vi pludselig 4, og blev enige om at starte en sådan venneforening. Vi fik kontakt med ”store” erhvervsfolk i byen og fik dem med på vor idé. Vi indrykkede annoncer i aviserne om stiftende generalforsamling. Der kom 300! Og foreningen blev dannet. Som moralsk opbakning for direktøren.

Den 3. ting jeg gjorde – og som måske var det bedste jeg kunne gøre for Zoologisk Have – var, at jeg igangsatte en indsamling – og sponsoridé om adoption af dyr i Zoologisk Have. En idé som jeg vil tro til dato har skaffet tæt ved ¾ million kr. (Jamen – nu er der også gået 40 år, men alligevel!) Det startede lidt tilfældigt, må jeg indrømme. Dengang i 1971 var skiltningen meget mangelfuld, hvis der overhovedet hang de rette skilte ved de rette dyr. Jeg kendte flag- & sejmager Peter Mommsen, som var at tælle blandt min forældres venner. Jeg kom med en lidt primitiv tegning af en giraf, og ved siden af en historie om giraffen, som jeg havde skrevet af fra Dyrenes Verden af dr. Lieberkind. Peter Mommsen havde netop købt en ”svejsemaskine” til at ”svejs” presenning- og plast sammen med. Jeg mente han kunne svejse gennemsigtig plast på hver side af ”mit” skilt. De skilte skulle hænges ved burene. Han lavede en fin prøve til mig, men sagde at han godt kunne lave det, men han ville ikke! Hans bror sad i bestyrelsen for zoologisk have, og Aalborg Zoo’s Venner havde ligesom taget parti mellem direktøren og bestyrelsen, så det ville han ikke med-virke ved. Han kunne ikke, sagde han! Så opsøgte jeg B.G. Mikkelsens bogtrykker, han ville lave skiltene, men kunne ikke svejse dem ind i plastic.

Det betød dog, at han kendte et kaffefirma, som han kontaktede. De ville hvis deres navn kom på skiltet sponsorere det. På denne måde kom en sponsor aftale i gang ved siden af Aalborg Zoo’s Venner. Den eksisterer endnu, har jeg netop fundet ud af.

Det 1. år gav ejendomsmæglernes fond 50.000,- kroner til indkøb af en ny panter. Og jeg kan godt sige, at dette var mange penge i 1971, hvor f.eks. en ny Mercedes-Benz kostede knapt 70.000 kroner.

Parakitter i fuglevolieren som Aalborg Zoo’s Venner betalte !

Da pengene skulle overrækkes bestyrelsen for Aalborg Zoologisk Have, sagde formanden: sagde formanden: ”Nej, tak!” Det var ikke nødvendigt, at byens folk og erhvervsliv blandede sig i, hvilke dyr der skulle indkøbes! Den sag kunne bestyrelsen nok selv styre. Pengene stod på en konto i Sparekassen i 4 år, hvorefter de blev anvendt til opbygning af fuglebure, som man længe havde ønsket sig – men da var der også kommet en ny bestyrelse til!

Nå dette var et stor sidespring i fortællingen. Det var jo mine dyr jeg ville berette om. Altså de helt særlige dyr.

Midt på sommeren i 1971, bliver jeg en aften ringet op fra Aalborg Zoo-logiske Have. Jeg er helt alene hjemme – heldigvis. Mine forældre er på 14 dages ferie. En dyrepasser fortæller mig, at den største og ældste elefant ”Fatima” – man har i haven, sidst på eftermiddagen havde fået øje på noget spiseligt i bunden af den ”grav” som omkranser elefant anlægget. Dette spiselige ville den selvfølgelig gerne have fat i, hvorfor den stikker snablen mod gravens bund, men uheldigvis får overbalance, og styrter på hovedet ned i graven,

hvorved halsen knækker - og den dør. Det gør den nu ikke helt, men den pines voldsomt – og må have et skud bag øret. Og det dør den af. Jeg bliver spurgt: ”*vil du have den, Poul?*” En grand voksen elefant - på måske 4 tons !! Jeg var ikke helt med – den kunne jo umuligt komme ned i min kælder. En død elefant er faktisk stor! Jeg svarede, at jeg næste morgen ville komme op i haven fra morgenstunden.

Næste morgen som sagt så gjort. Ikke i håb om at få den med hjem, men jeg ville da gerne lige se den. Og så slog det mig, at jeg kunne ”skrælle noget af huden af og putte det på cylinderlas med formalin i. Det ville så senere kunne sælges til folkeskolerne. Som sagt – så gjort. Og hovedet – det kunne jeg da vistnok også godt få glæde af. Jeg foreslog dette for den dyrepasser som jeg havde fået aftale med. Han synes dette var helt i orden, men de fire fødder kunne jeg ikke få. Dem ville han selv have.

Dem kunne han lave paraplystativer ud af havde han fået at vide. Jeg måtte bare ikke komme og skære i dyret medens der var gæster i haven. Vi aftalte, at jeg kunne komme og hente så meget hud jeg orkede – og hovedet om aftenen – efter lukketid. Vi anvendte en motorsav og en traktor med en jernkæde i, både til at tage huden af med, men også til at trække hovedet af fra kroppen.

Jeg fik elefanhovedet hjem i mine forældres garage. Det var sommer, og det var varm. Jeg fik huden frosset, og jeg tjente helt godt på salget senere – i små cylinderglas. Hovedet gik jeg optimistisk i gang med at skelettere. Det var umådelig svært. Ja, jeg havde i alt fald ikke nogen kniv, som kunne skære i det. Og med en lille skalpel blev det jo ikke rigtigt til noget!

Derfor klagede jeg min nød til mine forældres slagtermester, der havde butik på Hadsundvej. Jamen, jeg kunne da låne hans ”kasserede” værktøj. Han sleb et par gamle knive for mig, som var ubrugelige i slagterbutikken. Jeg fik godt begyndt, men desværre var sommervarmen ret ulidelig i de dage, hvorfor der kom fluer, og der gik spy i kadaveret. Nej hvor var det ulækkert da miderne senere myldrede frem. Og ikke mindst, hvor det lugtede. Jeg satte en blæser op, men kunne kun holde til at skære kort tid af gangen. Det lugtede forfærdeligt – især da kødet blev ”mørt” og begyndte at ”løbe”. Jeg kunne slet ikke holde ud at være i nærheden af dette store elefanhoved. Jeg tror at folk der gik på gaden, begyndte at gå over på den anden side.

Det må væk, det hoved – og måske også det er bedst at det sker inden mor og far kommer fra ferie – tænker jeg. Gennem en bekendt, som jeg af og til har været ude og se på fugle med, kommer jeg i forbindelse med skovejeren, Hans Kjeldsen fra Trend Skov. Jo, jeg må godt få hovedet ned i en myretue i hans skov. Dette bliver arrangeret. Og jeg får fat i en vogn – en af de små lastbiler fra fars virksomhed – får elefanhovedet på ladet – og kører til min fuglekiggerven i Nyrup i Himmerland. Vi skal derfra sammen køre til Trend.

Han har – desværre tilkaldt pressen, - og da vi kommer til Trend, står både en journalist og en pressefotograf parat til at skrive historien om ”operatin elefanhoved” og den ene million forslugne skovmyrer, som skal hjælpe med at afpille kraniet. Hovedet kommer til at spille posthumt – efter døden – en hovedrolle i et storslået festmåltid i Trend. Forskønnelsesprocessen skal gøre hovedet egnet til udstilling hjemme i kælderen, og leveres af skovmyrerne, der skal pille kraniets knogler rent. Det store kranium blev derfor placeret midt i en stor myretue.

Nu skete der det, at folk valfartede til Trend Skov, og så at sige alle myretuer blev ødelagte. Man skulle undersøge om det var dér eller dér hovedet var placeret. Nu er det jo i Trend Skov kongefamilien har en jagthytte.

En folkegave, som blev givet til det daværende kronprinsepar, Frederik og Ingrid i 1930’erne. Heldigvis er kongehusets område indhegnet – og ikke muligt for uvedkommende at komme ind i. Alligevel lykkedes det – senere – for mig at få lov at placere hovedet i en myretue der. Og der lå det godt i 3 – 4 måneder, inden jeg så til det. Myrerne var ikke mætte kunne jeg se – de spiste stadig, og var langt fra færdig med festmåltidet! Først et par år senere hentede jeg hovedet, - og fik det afkogt i brintoverilte i en kæmpe stor balje. Og det var dyrt – altså alt det brintoverilte! Elefanhovedet har jeg foræret til Aalborg Zoologiske Have i 1999, da jeg skulle

tømme mine forældres hjem. Hvor skulle jeg have placeret det? Og jeg er overbevist om, at hverken kong Frederik – eller dronning Ingrid, har været klar over, at de lagde plads og myrer til et elefanthoved.

En af mine store sjældenheder var et ”mærkeligt lam” som jeg havde fået fat på i april 1969. Det var et lam som både ligner et får og et rådyr. Var det muligt, at en råbuk er far til det udstoppede væsen, som døde kun et par dage gammel, og nu stod i min samling? Ville et rådyr overhovedet kunne befrugte får? Jeg kontaktede dr. pihl. Ingvar Lieberkind som venligt svarede, at det er teoretisk muligt, men overordentlig usandsynligt. Fra tid til anden hører man om sære krydsninger, men kun meget sjældent, er der virkelig tale om en blanding. For det første skal de tilnærmelser, et dyr gør gennem sit parringsspil, besvares rigtigt af modparten, sagde dr. Lieberkind. Svarer magen forkert, bliver det måske til slagsmål i stedet for kærlighed, og dette er netop et af naturens midler til at holde arterne adskilt.

Nu kan det dog hælde, fortsatte dr. Lieberkind, at forskellige dyr under unormale omstændigheder, f.eks. i en zoologisk have, alligevel parrer sig, men det vil være ualmindeligt, at der da kommer noget resultat ud af forholdet.

Skulle dette endelig ske, at en krydsning finder sted, er afkommet næsten med sikkerhed sterilt. Med få ord: Det vil være uhyre sjældent, at f.eks. en råbuk kunne få lam med et får.

Det bekræftes, at der foreligger beretninger fra forskellige egne af landet om sådanne forhold, men det er aldrig blevet videnskabeligt bekræftet, at lam, som har set mærkelige ud, virkelig var sat i verden af en helt anden dyreart.

Dr. Lieberkind ville ikke afvise, ud fra at have set fotos af mit lam, at dette kunne være en undtagelse fra reglen, men han tilføjede, at et unormalt lam også kan være en mutation.

#

* MERGEFORMAT

Om nogle af mine dyr:

EN SORT PANTER, EN STRUDS OG EN ELEFANT

Fredag den 7. maj 1971 skete to ting for mig, hvoraf den ene snart skulle komme til at ændre mit liv afgørende.

Jeg havde gennem flere år været meget optaget af at se på fugle og havde fået et ønske om at få lov at ringmærke dem. For, at man dengang kunne få lov til dette, skulle man bestå en lille ornitologisk eksamen – hos f.eks. Dansk Ornitologisk Central. Man skulle være ret skrap til at artsbestemme både ungfugle og ældre fugle. Denne eksamen bestod jeg denne dag, men fik aldrig brug for den. Dog følte jeg eksamen som en privat sejr.

Samme dag var en sort panter sluppet løs fra Aalborg Zoologiske Have. Et meget farligt rovdyr, hvorom stod dette at læse i avisen: *Panteren farligere hver time, der går. Det undvegne rovdyr skal skaffe sig føde, og det frygtes, at sult kan få det til at angribe.*

Den sorte leopard – panteren – der undslap Aalborg Zoo's ny trossengrotte, er på fri pote på andet døgn. Mange i Aalborg-området gyser ved tanken, og ikke med urette. Jo flere timer, der går, før rovdyret er uskadeliggjort, desto farligere bliver situationen – nemlig i takt med panterens voksende sultfølelser og dræberinstinkt. Den er i fri natur en frygtet jæger, der ikke går af vejen for noget. Om rovdyrets farlighed foreligger en beretning af den kendte tigerjæger Jim Corbett, der i to år jagede en menneskeædende leopard i Nordindien: Leoparden terroriserede befolkningen i otte år og dræbte mere end 125 mennesker, inden den fik sit banesår!

Aalborg var i alarmberedskab – og kommet i verdenspressen. Flere skoler lukkede om mandagen, og forældrene blev rådet til at holde deres børn inden døre.

Mandag morgen – altså 2½ døgn efter panterens flugt – var hysteriet på sit højeste. Men inde i det mørkeste Aalborg – inde i de smalle gader, med alle de gamle arbejderkareer til tekstilfabrikkerne – der var der ro. Troede man! Indtil en mand, som boede på 2. sal i én af disse lejekaserner skulle hente rundstykker til sig og hustruen. Han var pensioneret og havde god tid. Hans kone havde i alt fald ikke længe set manden så hurtigt ude af bagdøren til trappen, - og inde igen! Helt hvid i ansigtet og panikslagen sagde han: *"Panteren står her – her ude på vores bagtrappe"*. Konen spurgte ironisk: *"Hvor mange genstande har du drukket inden jeg kom op?"* Der blev alarmeret til politigården. *"Ha, ha, - en sort panter på 2. sal – inde i Aalborg Centrum. Så skulle panteren jo være gået tværs gennem byen. Ha, ha.* På politistationen havde de efterhånden været kaldt ud til hver eneste puddelhund og sorte labrador.

Og der havde været ringet fra Herning, at panteren var set ude på heden. Og så ringede en pensionist fra 2. sal inde i bymidten. *Ha, ha.*

Nå, tingene tages alligevel alvorligt i Aalborg, så en betjent bliver bedt om lige at køre forbi, og berolige manden, nu da han alligevel er i området. Han åbner bagdøren – og lukker den igen – for dér stod panteren – på 2. sal! Han har sit gevær med og letter igen på døren. Og skyder. Eet eneste skud. Midt i panden – nøjagtigt mellem øjnene. Og panteren var død. Senere blev politimanden i et interview til radioen spurgt hvorfor han kun skød en gang? – Og svarede: *"Der var jo kun en panter!"*

Jeg er kendt med forholdene i Aalborg Zoo, hvor jeg er kommet – om ikke dagligt – så i alt fald ofte, gennem

flere år. Da jeg hører, at panteren er skudt, tænkte jeg straks: ”Den kan jeg da godt tænke mig at få her hjem i kælderen. Som udstoppet, altså”. Derfor ringede jeg direktør Richard Stenild op. Han er svær at få fat i, da alle jo netop denne dag ønsker et interview med ham. Han kommer til telefonen, og vi aftaler, at jeg kan købe dyret for 1.000,- kroner. Jeg henter den om eftermiddagen og får den frosset ned i min store kummefryser.

Jeg havde fået en stor kummefryser i konfirmationsgave, hvori jeg havde panteren frosset ned, indtil jeg fandt en zoologisk konservator til opgaven.

Nogen tid senere får jeg den udstoppet hos en zoologisk konservator syd for Århus. Desværre bliver den ikke særlig god, bl.a. er skindet krympet, da han får det garvet. Derfor må han aflive 4 eller 5 sorte katte og sy deres skind ind som maveskind på panteren. Ellers kan skindet ikke nå om gipskroppen.

Og så kastede pressen sig over mig. Det var helt utroligt al den opmærksomhed der blev mig til del. Og jeg havde jo i og for sig ikke gjort noget. Kun købt en død panter, som jeg havde ladet udstoppe og senere blev nødt til at udstille. Der ringede simpelthen nogen ustandselig for at høre om de lige måtte komme og se den sorte panter. Jeg beholdt den i 28 år. I 1999 solgte jeg den for 8.000,- til Aalborg Zoologiske Have.

[OBJ] [OBJ]

Her udstoppes den 3. struds, som jeg fik fra Aalborg Zoologiske Have.

Tidligere har jeg bl.a. fået en død – og ret rådden – struds i zoologisk have. Min første struds som jeg blev meget glad for, og som jeg lærte umådeligt meget af! Den fik jeg vel engang i sommeren 1968 eller 1969. Min bror hentede den for mig i hans Volvo stationcar en fredag eftermiddag. Da vi kom hjem med min nyerhvervelse, bliver vi begge optaget af noget andet, og glemmer strudsen ude bag i bilen. Min bror er ikke hjemme om lørdagen, og strudsen er stadig i hans bil – som holder i solen – udenfor vort hjem. Om søndagen, - da vi åbner ind til den, - er den fyldt med gas, og den er blevet større end den var – dette er kommet af at den har stået i den overophede bil. Noget af indmaden var løbet ud i vognen og bilen lugtede fælt længe efter.

Nå, jeg fik strudsen placeret i et badekar, som jeg til lejligheden havde fået fat i. Badekarret stod altså ude i haven! Jeg begyndte med stor iver at massakrere den hvilket ikke var helt let. Jeg skulle have alt skindet og kødet skåret fra knoglerne. Den skulle skeletteres, havde jeg besluttet. Det tog det meste af min fritid, den sommer. Indimellem måtte jeg ringe til zoologisk museum i København. For jeg stod pludselig med alle de der knogler, og havde ikke anelser om hvordan de skulle sættes sammen igen. På museet var de vældig flinke de første gange jeg ringede om et råd. Derefter var de vist ved at være trætte af mig, men de sendte mig dog et fotografi af et strudseskælet, som jeg stadig har liggende. Jeg fik den opstillet og havde glæde af den mange år derefter og jeg lærte en hel masse om skelettering, samling af et skelet og om strudser's anatomi. Og det jeg har lært på den måde, og i den stank, det glemmer jeg ikke igen!

[OBJ] [OBJ]

Før panteren havde jeg fået flere andre spændende døde dyr at boltre mig med. Jeg har således haft flere pingviner, kænguruer, gazeller og nej, stop her! Det var jo netop på den måde jeg kom i kontakt med direktøren for zoologisk have, overdyrlæge Richard Stenild. Og vi kom afgjort til at betyde noget for hinanden – trods mere end 40 års aldersforskel. Han kunne ellers være meget arrogant og afvisende hvis der var noget – eller nogen – som ikke passede ham. Men jeg kom vældig godt ind på livet af ham.

Som skrevet kom jeg meget ofte i zoologisk have, akkurat ligesom en masse andre knejter og tøser. Pigerne ville passe hestene og ride på ponyer, og drengene legede bare med gedekiddene og sådan noget! Eller vi byggede huler i laden med hø. Men Richard Stenild må have lagt mærke til mig. For en dag var jeg cyklet til Skalborg – det er vel 3 eller 4 kilometer syd for Aalborg, - hvor en af mine kammerater havde fortalt mig, at der skulle være oldenborrelarver. Sådan nogle var jeg cyklet ud for at indsamle i min mors syletøjsglas, som

jeg stadig kørte rundt med i margarinekassen bagpå. På den mark – akkurat lige der hvor Aalborg Storcenter, nu ligger – mødte jeg Stenild, som var ude for at tilse et sygt dyr – en malkeko. Vi kommer i samtale, og han interesserer sig – siger han da – meget for oldenborrelarver. Så dem ”studerer” vi sammen. Han spørger om jeg kender Bjeldskov Jensen – en minkavler, som har farm tæt ved hvor vi står. Det gør jeg ikke. Stenild spørger om ikke jeg er klar over at han har en chimpanse, som bor som et andet barn i deres hjem. Nej, det havde jeg aldrig hørt om. Han spørger om jeg vil med ind og se aben. (det er vist sådan noget ens mor siger man ikke må. Gå ikke med fremmede. Og vil de vise dig en abe – ja, så må den da være helt gal !!). Jeg er nu ligeglad med min mors formaninger, for jeg vil meget gerne se aben. Så vi går over Nibevej og ind til minkavleren.

Og ganske rigtigt – vi bliver budt indenfor, og i en stol i stuen sidder chim-pansen i en gul trøje. Bjeldskov Jensen kæler lidt med dyret, som helt opfører sig som et mindre barn. Indtil den pludselig ser Stenild og går helt amok. Den skriger skingert og hopper op på spisebordet. Den svinger sig op i lysekronen –som var et gammelt vognhjul – videre over til en bogreol. Og flår til sidst et maleri fra væggen ud af sin ramme. Derfra hopper den ned til Bjeldskov Jensen og knuger sig hårdt fast om hans hals. Og den skriger igen. Det er jo dyrlægen som er kommet, og ham kan aben sørme ikke lide. Han stikker jo! Aben blev sat ind på et værelse, hvor den havde sin seng / rede – eller vad nu det hedder til en chimpanse.

Så får vi alle tre en kop kaffe. Bjeldskov Jensen var helt ligeglad med abens opførsel, sådan gjorde den vist af og til. Og hjemmet var indrettet derefter.

Bagefter viste Bjeldskov Jensen nogle flotte minkskind frem for dyrlægen, og de talte ”fagsnak”. Efter at have set minkfarmen kommer vi til et stort frysehus. Deri opbevares minkfoder – og døde mink. Også dyr fra Aalborg Zoologiske Have ligger her. Richard Stenild er inde og se, hvad der ligger. Der lå en del eksotiske dyr – ret mange, syntes jeg. Stenild vender sig mod mig og spørger – ”*vil du have geviret fra den gazelle?*” – som han peger på. ”*Uha, ja. – jea tak!*” Jeg bliver ligefrem lykkelig. ”*Må jeg godt det, ja, tak*” får jeg benovet fremstammet. ”*Bjeldskov – hent lige en økse*”. Og så hugger de hovedet af det frosne dyr. Mange gange senere har jeg været ude og hente dyr i dette frysehus.

Derfor kom jeg til at holde umådeligt meget af Stenild. Tænk sig, han gad interessere sig for sådan en ”snotunge” som mig. Bare én ud af alle vi børn som kom i haven.

Når jeg skriver alt dette, er det for, at læseren kan forstå det som jeg nu vil berette: Det var jo selvfølgelig ikke så godt, at den sorte panter var gået ”hjemmefra” – en hel by var jo blevet bange. Man da en ulv få dage senere også gik sig en tur i byen, rejste der sig en protest mod direktør Stenild. Man krævede hans afgang. Selvfølgelig skal indespærrede, farlige dyr i zoologisk have helst blive bag de tremmer hvor de er sat, men det er jo langt fra sikkert, at det var direktørens skyld, at de var gået fra haven. At de kunne komme ud af sit bur. I herværende tilfælde – skulle det senere vise sig – var der tale om byggesjusk ved ny opførelsen af de nye rovdys bure. Nå, der rejste sig i alt fald en protest fra politikere og fra nogle af byens fremtrædende honoratiores. *Stenild må gå!* Krævede de. Og Stenild selv, blev også udhængt – og udskældt – for andre ting, som i virkeligheden var i-relevante i denne sammenhæng. Han var – nej, han må have været meget presset. Og han stod alene. – Eller *næsten* – alene! Han måtte hjælpes. Men hvem kunne det andre end 18-årige Poul Marcus Pedersen fra Vejgaard. Jeg kom ham til undsætning.

Jeg gjorde tre ting. Ikke nogle velovervejede iscenesatte punkter for at være strategisk. Jeg kendte overhovedet ikke dette ord dengang! Nej, tre ting – hvor den ene ting naturlig afløste den næste.

Det første jeg gjorde var at duplikere nogle sedler på min fars spritduplikator. Øverst stod: Vi vil beholde Rich. Stenild som direktør for Aalborg Zoologiske Have. Underskrift. Og så stemte jeg dørklokker. Og indsamlede over 800 underskrifter fra ganske almindelige aalborgensere. Næsten ganske almindelige, for der var én som førte mig videre til næste step. Jeg afleverede underskrifterne til borgmesteren, for jeg havde ikke helt gjort mig klart, hvad jeg egentlig skulle med dem. Men han tog imod, og lod dem gå videre til bestyrelsen for Aalborg Zoologiske Have.

Jeg havde fået en underskrift af en mand, som jeg mødte på gågaden i Aalborg. Han havde selvfølgelig også læst om mig i avisen. I disse dage var jeg et kendt ansigt i byen. Han ringede til mig nogle dage efter at have skrevet på min seddel, og sagde, at en flot fugl var fløjet ind i hans store stuevindue, og havde mistet livet – den måtte jeg da gerne hente til min samling. Han boede i Svenstrup, så jeg cyklede derud. Han var fabrikant og hed B.G. Mikkelsen. Han havde tidligere arbejdet som befalingsmand i hæren, og på hans virksomhed (Vesta Lys) var hans ord da heller ikke til diskussion. Hvad han sagde var lov! Men en meget rar mand i øvrigt, syntes jeg.

Vi fik en sodavand sammen og kom i god samtale med hinanden. Han lyttede til mig, og da jeg fortalte, at der i København var en venneforening til zoologisk have – og at man måske burde have en lignende i Aalborg – var han straks med på idéen. Han ringede med det samme til to erhvervsfolk, som han åbenbart kendte godt. Den ene var hans bogtrykker, som var nabo til Aalborg Zoologiske Have. Nu var vi pludselig 4, og blev enige om at starte en sådan venneforening. Vi fik kontakt med ”store” erhvervsfolk i byen og fik dem med på vor idé. Vi indrykkede annoncer i aviserne om stiftende generalforsamling. Der kom 300! Og foreningen blev dannet. Som moralsk opbakning for direktøren.

Den 3. ting jeg gjorde – og som måske var det bedste jeg kunne gøre for Zoologisk Have – var, at jeg igangsatte en indsamling – og sponsoridé om adoption af dyr i Zoologisk Have. En idé som jeg vil tro til dato har skaffet tæt ved ¾ million kr. (Jamen – nu er der også gået 40 år, men alligevel!) Det startede lidt tilfældigt, må jeg indrømme. Dengang i 1971 var skiltningen meget mangelfuld, hvis der overhovedet hang de rette skilte ved de rette dyr. Jeg kendte flag- & seilmager Peter Mommsen, som var at tælle blandt min forældres venner. Jeg kom med en lidt primitiv tegning af en giraf, og ved siden af en historie om giraffen, som jeg havde skrevet af fra Dyrenes Verden af dr. Lieberkind. Peter Mommsen havde netop købt en ”svejsmaskine” til at ”svejse” presenning- og plast sammen med. Jeg mente han kunne svejse gennemsigtig plast på hver side af ”mit” skilt. De skilte skulle hænges ved burene. Han lavede en fin prøve til mig, men sagde at han godt kunne lave det, men han ville ikke! Hans bror sad i bestyrelsen for zoologisk have, og Aalborg Zoo’s Venner havde ligesom taget parti mellem direktøren og bestyrelsen, så det ville han ikke med-virke ved. Han kunne ikke, sagde han! Så opsøgte jeg B.G. Mikkelsens bogtrykker, han ville lave skiltene, men kunne ikke svejse dem ind i plastic.

Det betød dog, at han kendte et kaffefirma, som han kontaktede. De ville hvis deres navn kom på skiltet sponsorere det. På denne måde kom en sponsor aftale i gang ved siden af Aalborg Zoo’s Venner. Den eksisterer endnu, har jeg netop fundet ud af.

Det 1. år gav ejendomsmæglernes fond 50.000,- kroner til indkøb af en ny panter. Og jeg kan godt sige, at dette var mange penge i 1971, hvor f.eks. en ny Mercedes-Benz kostede knapt 70.000 kroner.

Parakitter i fuglevolieren som Aalborg Zoo’s Venner betalte !

Da pengene skulle overrækkes bestyrelsen for Aalborg Zoologisk Have, sagde formanden: sagde formanden: ”Nej, tak!” Det var ikke nødvendigt, at byens folk og erhvervsliv blandede sig i, hvilke dyr der skulle indkøbes! Den sag kunne bestyrelsen nok selv styre. Pengene stod på en konto i Sparekassen i 4 år, hvorefter de blev anvendt til opbygning af fuglebure, som man længe havde ønsket sig – men da var der også kommet en ny bestyrelse til!

Nå dette var et stor sidespring i fortællingen. Det var jo mine dyr jeg ville berette om. Altså de helt særlige dyr.

Midt på sommeren i 1971, bliver jeg en aften ringet op fra Aalborg Zoo-logiske Have. Jeg er helt alene hjemme – heldigvis. Mine forældre er på 14 dages ferie. En dyrepasser fortæller mig, at den største og ældste elefant ”Fatima” – man har i haven, sidst på eftermiddagen havde fået øje på noget spiseligt i bunden af den ”grav” som omkranser elefant anlægget. Dette spiselige ville den selvfølgelig gerne have fat i, hvorfor den stikker snablen mod gravens bund, men uheldigvis får overbalance, og styrter på hovedet ned i graven,

hvorved halsen knækker - og den dør. Det gør den nu ikke helt, men den pines voldsomt – og må have et skud bag øret. Og det dør den af. Jeg bliver spurgt: ”*vil du have den, Poul?*” En grand voksen elefant - på måske 4 tons !! Jeg var ikke helt med – den kunne jo umuligt komme ned i min kælder. En død elefant er faktisk stor! Jeg svarede, at jeg næste morgen ville komme op i haven fra morgenstunden.

Næste morgen som sagt så gjort. Ikke i håb om at få den med hjem, men jeg ville da gerne lige se den. Og så slog det mig, at jeg kunne ”skrælle noget af huden af og putte det på cylinderlas med formalin i. Det ville så senere kunne sælges til folkeskolerne. Som sagt – så gjort. Og hovedet – det kunne jeg da vistnok også godt få glæde af. Jeg foreslog dette for den dyrepasser som jeg havde fået aftale med. Han synes dette var helt i orden, men de fire fødder kunne jeg ikke få. Dem ville han selv have.

Dem kunne han lave paraplystativer ud af havde han fået at vide. Jeg måtte bare ikke komme og skære i dyret medens der var gæster i haven. Vi aftalte, at jeg kunne komme og hente så meget hud jeg orkede – og hovedet om aftenen – efter lukketid. Vi anvendte en motorsav og en traktor med en jernkæde i, både til at tage huden af med, men også til at trække hovedet af fra kroppen.

Jeg fik elefanhovedet hjem i mine forældres garage. Det var sommer, og det var varm. Jeg fik huden frosset, og jeg tjente helt godt på salget senere – i små cylinderglas. Hovedet gik jeg optimistisk i gang med at skelettere. Det var umådelig svært. Ja, jeg havde i alt fald ikke nogen kniv, som kunne skære i det. Og med en lille skalpel blev det jo ikke rigtigt til noget!

Derfor klagede jeg min nød til mine forældres slagtermester, der havde butik på Hadsundvej. Jamen, jeg kunne da låne hans ”kasserede” værktøj. Han sleb et par gamle knive for mig, som var ubrugelige i slagterbutikken. Jeg fik godt begyndt, men desværre var sommervarmen ret ulidelig i de dage, hvorfor der kom fluer, og der gik spy i kadaveret. Nej hvor var det ulækkert da miderne senere myldrede frem. Og ikke mindst, hvor det lugtede. Jeg satte en blæser op, men kunne kun holde til at skære kort tid af gangen. Det lugtede forfærdeligt – især da kødet blev ”mørt” og begyndte at ”løbe”. Jeg kunne slet ikke holde ud at være i nærheden af dette store elefanhoved. Jeg tror at folk der gik på gaden, begyndte at gå over på den anden side.

Det må væk, det hoved – og måske også det er bedst at det sker inden mor og far kommer fra ferie – tænker jeg. Gennem en bekendt, som jeg af og til har været ude og se på fugle med, kommer jeg i forbindelse med skovejeren, Hans Kjeldsen fra Trend Skov. Jo, jeg må godt få hovedet ned i en myretue i hans skov. Dette bliver arrangeret. Og jeg får fat i en vogn – en af de små lastbiler fra fars virksomhed – får elefanhovedet på ladet – og kører til min fuglekiggerven i Nyrup i Himmerland. Vi skal derfra sammen køre til Trend.

Han har – desværre tilkaldt pressen, - og da vi kommer til Trend, står både en journalist og en pressefotograf parat til at skrive historien om ”operatin elefanhoved” og den ene million forslugne skovmyrer, som skal hjælpe med at afpille kraniet. Hovedet kommer til at spille posthumt – efter døden – en hovedrolle i et storslået festmåltid i Trend. Forskønnelsesprocessen skal gøre hovedet egnet til udstilling hjemme i kælderen, og leveres af skovmyrerne, der skal pille kraniets knogler rent. Det store kranium blev derfor placeret midt i en stor myretue.

Nu skete der det, at folk valfartede til Trend Skov, og så at sige alle myretuer blev ødelagte. Man skulle undersøge om det var dér eller dér hovedet var placeret. Nu er det jo i Trend Skov kongefamilien har en jagthytte.

En folkegave, som blev givet til det daværende kronprinsepar, Frederik og Ingrid i 1930’erne. Heldigvis er kongehusets område indhegnet – og ikke muligt for uvedkommende at komme ind i. Alligevel lykkedes det – senere – for mig at få lov at placere hovedet i en myretue der. Og der lå det godt i 3 – 4 måneder, inden jeg så til det. Myrerne var ikke mætte kunne jeg se – de spiste stadig, og var langt fra færdig med festmåltidet! Først et par år senere hentede jeg hovedet, - og fik det afkogt i brintoverilte i en kæmpe stor balje. Og det var dyrt – altså alt det brintoverilte! Elefanhovedet har jeg foræret til Aalborg Zoologiske Have i 1999, da jeg skulle

tømme mine forældres hjem. Hvor skulle jeg have placeret det? Og jeg er overbevist om, at hverken kong Frederik – eller dronning Ingrid, har været klar over, at de lagde plads og myrer til et elefanthoved.

En af mine store sjældenheder var et ”mærkeligt lam” som jeg havde fået fat på i april 1969. Det var et lam som både ligner et får og et rådyr. Var det muligt, at en råbuk er far til det udstoppede væsen, som døde kun et par dage gammel, og nu stod i min samling? Ville et rådyr overhovedet kunne befrugte får? Jeg kontaktede dr. pihl. Ingvar Lieberkind som venligt svarede, at det er teoretisk muligt, men overordentlig usandsynligt. Fra tid til anden hører man om sære krydsninger, men kun meget sjældent, er der virkelig tale om en blanding. For det første skal de tilnærmelser, et dyr gør gennem sit parringsspil, besvares rigtigt af modparten, sagde dr. Lieberkind. Svarer magen forkert, bliver det måske til slagsmål i stedet for kærlighed, og dette er netop et af naturens midler til at holde arterne adskilt.

Nu kan det dog hende, fortsatte dr. Lieberkind, at forskellige dyr under unormale omstændigheder, f.eks. i en zoologisk have, alligevel parrer sig, men det vil være ualmindeligt, at der da kommer noget resultat ud af forholdet.

Skulle dette endelig ske, at en krydsning finder sted, er afkommet næsten med sikkerhed sterilt. Med få ord: Det vil være uhyre sjældent, at f.eks. en råbuk kunne få lam med et får.

Det bekræftes, at der foreligger beretninger fra forskellige egne af landet om sådanne forhold, men det er aldrig blevet videnskabeligt bekræftet, at lam, som har set mærkelige ud, virkelig var sat i verden af en helt anden dyreart.

Dr. Lieberkind ville ikke afvise, ud fra at have set fotos af mit lam, at dette kunne være en undtagelse fra reglen, men han tilføjede, at et unormalt lam også kan være en mutation.

#

* MERGEFORMAT

Om nogle af mine dyr:

EN SORT PANTER, EN STRUDS OG EN ELEFANT

Fredag den 7. maj 1971 skete to ting for mig, hvoraf den ene snart skulle komme til at ændre mit liv afgørende.

Jeg havde gennem flere år været meget optaget af at se på fugle og havde fået et ønske om at få lov at ringmærke dem. For, at man dengang kunne få lov til dette, skulle man bestå en lille ornitologisk eksamen – hos f.eks. Dansk Ornitologisk Central. Man skulle være ret skrap til at artsbestemme både ungfugle og ældre fugle. Denne eksamen bestod jeg denne dag, men fik aldrig brug for den. Dog følte jeg eksamen som en privat sejr.

Samme dag var en sort panter sluppet løs fra Aalborg Zoologiske Have. Et meget farligt rovdyr, hvorom stod dette at læse i avisen: *Panteren farligere hver time, der går. Det undvegne rovdyr skal skaffe sig føde, og det frygtes, at sult kan få det til at angribe.*

Den sorte leopard – panteren – der undslap Aalborg Zoo's ny trossengrotte, er på fri pote på andet døgn. Mange i Aalborg-området gyser ved tanken, og ikke med urette. Jo flere timer, der går, før rovdyret er uskadeliggjort, desto farligere bliver situationen – nemlig i takt med panterens voksende sultfølelser og dræberinstinkt. Den er i fri natur en frygtet jæger, der ikke går af vejen for noget. Om rovdyrets farlighed foreligger en beretning af den kendte tigerjæger Jim Corbett, der i to år jagede en menneskeædende leopard i Nordindien: Leoparden terroriserede befolkningen i otte år og dræbte mere end 125 mennesker, inden den fik sit banesår!

Aalborg var i alarmberedskab – og kommet i verdenspressen. Flere skoler lukkede om mandagen, og forældrene blev rådet til at holde deres børn inden døre.

Mandag morgen – altså 2½ døgn efter panterens flugt – var hysteriet på sit højeste. Men inde i det mørkeste Aalborg – inde i de smalle gader, med alle de gamle arbejderkareer til tekstilfabrikkerne – der var der ro. Troede man! Indtil en mand, som boede på 2. sal i én af disse lejekaserner skulle hente rundstykker til sig og hustruen. Han var pensioneret og havde god tid. Hans kone havde i alt fald ikke længe set manden så hurtigt ude af bagdøren til trappen, - og inde igen! Helt hvid i ansigtet og panikslagen sagde han: *"Panteren står her – her ude på vores bagtrappe"*. Konen spurgte ironisk: *"Hvor mange genstande har du drukket inden jeg kom op?"* Der blev alarmeret til politigården. *"Ha, ha, - en sort panter på 2. sal – inde i Aalborg Centrum. Så skulle panteren jo være gået tværs gennem byen. Ha, ha.* På politistationen havde de efterhånden været kaldt ud til hver eneste puddelhund og sorte labrador.

Og der havde været ringet fra Herning, at panteren var set ude på heden. Og så ringede en pensionist fra 2. sal inde i bymidten. *Ha, ha.*

Nå, tingene tages alligevel alvorligt i Aalborg, så en betjent bliver bedt om lige at køre forbi, og berolige manden, nu da han alligevel er i området. Han åbner bagdøren – og lukker den igen – for dér stod panteren – på 2. sal! Han har sit gevær med og letter igen på døren. Og skyder. Eet eneste skud. Midt i panden – nøjagtigt mellem øjnene. Og panteren var død. Senere blev politimanden i et interview til radioen spurgt hvorfor han kun skød en gang? – Og svarede: *"Der var jo kun en panter!"*

Jeg er kendt med forholdene i Aalborg Zoo, hvor jeg er kommet – om ikke dagligt – så i alt fald ofte, gennem

flere år. Da jeg hører, at panteren er skudt, tænkte jeg straks: ”Den kan jeg da godt tænke mig at få her hjem i kælderen. Som udstoppet, altså”. Derfor ringede jeg direktør Richard Stenild op. Han er svær at få fat i, da alle jo netop denne dag ønsker et interview med ham. Han kommer til telefonen, og vi aftaler, at jeg kan købe dyret for 1.000,- kroner. Jeg henter den om eftermiddagen og får den frosset ned i min store kummefryser.

Jeg havde fået en stor kummefryser i konfirmationsgave, hvori jeg havde panteren frosset ned, indtil jeg fandt en zoologisk konservator til opgaven.

Nogen tid senere får jeg den udstoppet hos en zoologisk konservator syd for Århus. Desværre bliver den ikke særlig god, bl.a. er skindet krympet, da han får det garvet. Derfor må han aflive 4 eller 5 sorte katte og sy deres skind ind som maveskind på panteren. Ellers kan skindet ikke nå om gipskroppen.

Og så kastede pressen sig over mig. Det var helt utroligt al den opmærksomhed der blev mig til del. Og jeg havde jo i og for sig ikke gjort noget. Kun købt en død panter, som jeg havde ladet udstoppe og senere blev nødt til at udstille. Der ringede simpelthen nogen ustandselig for at høre om de lige måtte komme og se den sorte panter. Jeg beholdt den i 28 år. I 1999 solgte jeg den for 8.000,- til Aalborg Zoologiske Have.

[OBJ] [OBJ]

Her udstoppes den 3. struds, som jeg fik fra Aalborg Zoologiske Have.

Tidligere har jeg bl.a. fået en død – og ret rådden – struds i zoologisk have. Min første struds som jeg blev meget glad for, og som jeg lærte umådeligt meget af! Den fik jeg vel engang i sommeren 1968 eller 1969. Min bror hentede den for mig i hans Volvo stationcar en fredag eftermiddag. Da vi kom hjem med min nyrehvervelse, bliver vi begge optaget af noget andet, og glemmer strudsen ude bag i bilen. Min bror er ikke hjemme om lørdagen, og strudsen er stadig i hans bil – som holder i solen – udenfor vort hjem. Om søndagen, - da vi åbner ind til den, - er den fyldt med gas, og den er blevet større end den var – dette er kommet af at den har stået i den overophede bil. Noget af indmaden var løbet ud i vognen og bilen lugtede fælt længe efter.

Nå, jeg fik strudsen placeret i et badekar, som jeg til lejligheden havde fået fat i. Badekarret stod altså ude i haven! Jeg begyndte med stor iver at massakrere den hvilket ikke var helt let. Jeg skulle have alt skindet og kødet skåret fra knoglerne. Den skulle skeletteres, havde jeg besluttet. Det tog det meste af min fritid, den sommer. Indimellem måtte jeg ringe til zoologisk museum i København. For jeg stod pludselig med alle de der knogler, og havde ikke anelser om hvordan de skulle sættes sammen igen. På museet var de vældig flinke de første gange jeg ringede om et råd. Derefter var de vist ved at være trætte af mig, men de sendte mig dog et fotografi af et strudseskælet, som jeg stadig har liggende. Jeg fik den opstillet og havde glæde af den mange år derefter og jeg lærte en hel masse om skelettering, samling af et skelet og om strudser's anatomi. Og det jeg har lært på den måde, og i den stank, det glemmer jeg ikke igen!

[OBJ] [OBJ]

Før panteren havde jeg fået flere andre spændende døde dyr at boltre mig med. Jeg har således haft flere pingviner, kænguruer, gazeller og nej, stop her! Det var jo netop på den måde jeg kom i kontakt med direktøren for zoologisk have, overdyrlæge Richard Stenild. Og vi kom afgjort til at betyde noget for hinanden – trods mere end 40 års aldersforskel. Han kunne ellers være meget arrogant og afvisende hvis der var noget – eller nogen – som ikke passede ham. Men jeg kom vældig godt ind på livet af ham.

Som skrevet kom jeg meget ofte i zoologisk have, akkurat ligesom en masse andre knejter og tøser. Pigerne ville passe hestene og ride på ponyer, og drengene legede bare med gedekiddene og sådan noget! Eller vi byggede huler i laden med hø. Men Richard Stenild må have lagt mærke til mig. For en dag var jeg cyklet til Skalborg – det er vel 3 eller 4 kilometer syd for Aalborg, - hvor en af mine kammerater havde fortalt mig, at der skulle være oldenborrelarver. Sådan nogle var jeg cyklet ud for at indsamle i min mors syletøjsglas, som

jeg stadig kørte rundt med i margarinekassen bagpå. På den mark – akkurat lige der hvor Aalborg Storcenter, nu ligger – mødte jeg Stenild, som var ude for at tilse et sygt dyr – en malkeko. Vi kommer i samtale, og han interesserer sig – siger han da – meget for oldenborrelarver. Så dem ”studerer” vi sammen. Han spørger om jeg kender Bjeldskov Jensen – en minkavler, som har farm tæt ved hvor vi står. Det gør jeg ikke. Stenild spørger om ikke jeg er klar over at han har en chimpanse, som bor som et andet barn i deres hjem. Nej, det havde jeg aldrig hørt om. Han spørger om jeg vil med ind og se aben. (det er vist sådan noget ens mor siger man ikke må. Gå ikke med fremmede. Og vil de vise dig en abe – ja, så må den da være helt gal !!). Jeg er nu ligeglad med min mors formaninger, for jeg vil meget gerne se aben. Så vi går over Nibevej og ind til minkavleren.

Og ganske rigtigt – vi bliver budt indenfor, og i en stol i stuen sidder chim-pansen i en gul trøje. Bjeldskov Jensen kæler lidt med dyret, som helt opfører sig som et mindre barn. Indtil den pludselig ser Stenild og går helt amok. Den skriger skingert og hopper op på spisebordet. Den svinger sig op i lysekronen –som var et gammelt vognhjul – videre over til en bogreol. Og flår til sidst et maleri fra væggen ud af sin ramme. Derfra hopper den ned til Bjeldskov Jensen og knuger sig hårdt fast om hans hals. Og den skriger igen. Det er jo dyrlægen som er kommet, og ham kan aben sørme ikke lide. Han stikker jo! Aben blev sat ind på et værelse, hvor den havde sin seng / rede – eller vad nu det hedder til en chimpanse.

Så får vi alle tre en kop kaffe. Bjeldskov Jensen var helt ligeglad med abens opførsel, sådan gjorde den vist af og til. Og hjemmet var indrettet derefter.

Bagefter viste Bjeldskov Jensen nogle flotte minkskind frem for dyrlægen, og de talte ”fagsnak”. Efter at have set minkfarmen kommer vi til et stort frysehus. Deri opbevares minkfoder – og døde mink. Også dyr fra Aalborg Zoologiske Have ligger her. Richard Stenild er inde og se, hvad der ligger. Der lå en del eksotiske dyr – ret mange, syntes jeg. Stenild vender sig mod mig og spørger – ”*vil du have geviret fra den gazelle?*” – som han peger på. ”*Uha, ja. – jea tak!*” Jeg bliver ligefrem lykkelig. ”*Må jeg godt det, ja, tak*” får jeg benovet fremstammet. ”*Bjeldskov – hent lige en økse*”. Og så hugger de hovedet af det frosne dyr. Mange gange senere har jeg været ude og hente dyr i dette frysehus.

Derfor kom jeg til at holde umådeligt meget af Stenild. Tænk sig, han gad interessere sig for sådan en ”snotunge” som mig. Bare én ud af alle vi børn som kom i haven.

Når jeg skriver alt dette, er det for, at læseren kan forstå det som jeg nu vil berette: Det var jo selvfølgelig ikke så godt, at den sorte panter var gået ”hjemmefra” – en hel by var jo blevet bange. Man da en ulv få dage senere også gik sig en tur i byen, rejste der sig en protest mod direktør Stenild. Man krævede hans afgang. Selvfølgelig skal indespærrede, farlige dyr i zoologisk have helst blive bag de tremmer hvor de er sat, men det er jo langt fra sikkert, at det var direktørens skyld, at de var gået fra haven. At de kunne komme ud af sit bur. I herværende tilfælde – skulle det senere vise sig – var der tale om byggesjusk ved ny opførelsen af de nye rovdys bure. Nå, der rejste sig i alt fald en protest fra politikere og fra nogle af byens fremtrædende honoratiores. *Stenild må gå!* Krævede de. Og Stenild selv, blev også udhængt – og udskældt – for andre ting, som i virkeligheden var i-relevante i denne sammenhæng. Han var – nej, han må have været meget presset. Og han stod alene. – Eller *næsten* – alene! Han måtte hjælpes. Men hvem kunne det andre end 18-årige Poul Marcus Pedersen fra Vejgaard. Jeg kom ham til undsætning.

Jeg gjorde tre ting. Ikke nogle velovervejede iscenesatte punkter for at være strategisk. Jeg kendte overhovedet ikke dette ord dengang! Nej, tre ting – hvor den ene ting naturlig afløste den næste.

Det første jeg gjorde var at duplikere nogle sedler på min fars spritduplikator. Øverst stod: Vi vil beholde Rich. Stenild som direktør for Aalborg Zoologiske Have. Underskrift. Og så stemte jeg dørklokker. Og indsamlede over 800 underskrifter fra ganske almindelige aalborgensere. Næsten ganske almindelige, for der var én som førte mig videre til næste step. Jeg afleverede underskrifterne til borgmesteren, for jeg havde ikke helt gjort mig klart, hvad jeg egentlig skulle med dem. Men han tog imod, og lod dem gå videre til bestyrelsen for Aalborg Zoologiske Have.

Jeg havde fået en underskrift af en mand, som jeg mødte på gågaden i Aalborg. Han havde selvfølgelig også læst om mig i avisen. I disse dage var jeg et kendt ansigt i byen. Han ringede til mig nogle dage efter at have skrevet på min seddel, og sagde, at en flot fugl var fløjet ind i hans store stuevindue, og havde mistet livet – den måtte jeg da gerne hente til min samling. Han boede i Svenstrup, så jeg cyklede derud. Han var fabrikant og hed B.G. Mikkelsen. Han havde tidligere arbejdet som befalingsmand i hæren, og på hans virksomhed (Vesta Lys) var hans ord da heller ikke til diskussion. Hvad han sagde var lov! Men en meget rar mand i øvrigt, syntes jeg.

Vi fik en sodavand sammen og kom i god samtale med hinanden. Han lyttede til mig, og da jeg fortalte, at der i København var en venneforening til zoologisk have – og at man måske burde have en lignende i Aalborg – var han straks med på idéen. Han ringede med det samme til to erhvervsfolk, som han åbenbart kendte godt. Den ene var hans bogtrykker, som var nabo til Aalborg Zoologiske Have. Nu var vi pludselig 4, og blev enige om at starte en sådan venneforening. Vi fik kontakt med ”store” erhvervsfolk i byen og fik dem med på vor idé. Vi indrykkede annoncer i aviserne om stiftende generalforsamling. Der kom 300! Og foreningen blev dannet. Som moralsk opbakning for direktøren.

Den 3. ting jeg gjorde – og som måske var det bedste jeg kunne gøre for Zoologisk Have – var, at jeg igangsatte en indsamling – og sponsoridé om adoption af dyr i Zoologisk Have. En idé som jeg vil tro til dato har skaffet tæt ved ¾ million kr. (Jamen – nu er der også gået 40 år, men alligevel!) Det startede lidt tilfældigt, må jeg indrømme. Dengang i 1971 var skiltningen meget mangelfuld, hvis der overhovedet hang de rette skilte ved de rette dyr. Jeg kendte flag- & seilmager Peter Mommsen, som var at tælle blandt min forældres venner. Jeg kom med en lidt primitiv tegning af en giraf, og ved siden af en historie om giraffen, som jeg havde skrevet af fra Dyrenes Verden af dr. Lieberkind. Peter Mommsen havde netop købt en ”svejsmaskine” til at ”svejse” presenning- og plast sammen med. Jeg mente han kunne svejse gennemsigtig plast på hver side af ”mit” skilt. De skilte skulle hænges ved burene. Han lavede en fin prøve til mig, men sagde at han godt kunne lave det, men han ville ikke! Hans bror sad i bestyrelsen for zoologisk have, og Aalborg Zoo’s Venner havde ligesom taget parti mellem direktøren og bestyrelsen, så det ville han ikke med-virke ved. Han kunne ikke, sagde han! Så opsøgte jeg B.G. Mikkelsens bogtrykker, han ville lave skiltene, men kunne ikke svejse dem ind i plastic.

Det betød dog, at han kendte et kaffefirma, som han kontaktede. De ville hvis deres navn kom på skiltet sponsorere det. På denne måde kom en sponsor aftale i gang ved siden af Aalborg Zoo’s Venner. Den eksisterer endnu, har jeg netop fundet ud af.

Det 1. år gav ejendomsmæglernes fond 50.000,- kroner til indkøb af en ny panter. Og jeg kan godt sige, at dette var mange penge i 1971, hvor f.eks. en ny Mercedes-Benz kostede knapt 70.000 kroner.

Parakitter i fuglevolieren som Aalborg Zoo’s Venner betalte !

Da pengene skulle overrækkes bestyrelsen for Aalborg Zoologisk Have, sagde formanden: sagde formanden: ”Nej, tak!” Det var ikke nødvendigt, at byens folk og erhvervsliv blandede sig i, hvilke dyr der skulle indkøbes! Den sag kunne bestyrelsen nok selv styre. Pengene stod på en konto i Sparekassen i 4 år, hvorefter de blev anvendt til opbygning af fuglebure, som man længe havde ønsket sig – men da var der også kommet en ny bestyrelse til!

Nå dette var et stor sidespring i fortællingen. Det var jo mine dyr jeg ville berette om. Altså de helt særlige dyr.

Midt på sommeren i 1971, bliver jeg en aften ringet op fra Aalborg Zoo-logiske Have. Jeg er helt alene hjemme – heldigvis. Mine forældre er på 14 dages ferie. En dyrepasser fortæller mig, at den største og ældste elefant ”Fatima” – man har i haven, sidst på eftermiddagen havde fået øje på noget spiseligt i bunden af den ”grav” som omkranser elefant anlægget. Dette spiselige ville den selvfølgelig gerne have fat i, hvorfor den stikker snablen mod gravens bund, men uheldigvis får overbalance, og styrter på hovedet ned i graven,

hvorved halsen knækker - og den dør. Det gør den nu ikke helt, men den pines voldsomt – og må have et skud bag øret. Og det dør den af. Jeg bliver spurgt: ”*vil du have den, Poul?*” En grand voksen elefant - på måske 4 tons !! Jeg var ikke helt med – den kunne jo umuligt komme ned i min kælder. En død elefant er faktisk stor! Jeg svarede, at jeg næste morgen ville komme op i haven fra morgenstunden.

Næste morgen som sagt så gjort. Ikke i håb om at få den med hjem, men jeg ville da gerne lige se den. Og så slog det mig, at jeg kunne ”skrælle noget af huden af og putte det på cylinderlas med formalin i. Det ville så senere kunne sælges til folkeskolerne. Som sagt – så gjort. Og hovedet – det kunne jeg da vistnok også godt få glæde af. Jeg foreslog dette for den dyrepasser som jeg havde fået aftale med. Han synes dette var helt i orden, men de fire fødder kunne jeg ikke få. Dem ville han selv have.

Dem kunne han lave paraplystativer ud af havde han fået at vide. Jeg måtte bare ikke komme og skære i dyret medens der var gæster i haven. Vi aftalte, at jeg kunne komme og hente så meget hud jeg orkede – og hovedet om aftenen – efter lukketid. Vi anvendte en motorsav og en traktor med en jernkæde i, både til at tage huden af med, men også til at trække hovedet af fra kroppen.

Jeg fik elefanhovedet hjem i mine forældres garage. Det var sommer, og det var varm. Jeg fik huden frosset, og jeg tjente helt godt på salget senere – i små cylinderglas. Hovedet gik jeg optimistisk i gang med at skelettere. Det var umådelig svært. Ja, jeg havde i alt fald ikke nogen kniv, som kunne skære i det. Og med en lille skalpel blev det jo ikke rigtigt til noget!

Derfor klagede jeg min nød til mine forældres slagtermester, der havde butik på Hadsundvej. Jamen, jeg kunne da låne hans ”kasserede” værktøj. Han sleb et par gamle knive for mig, som var ubrugelige i slagterbutikken. Jeg fik godt begyndt, men desværre var sommervarmen ret ulidelig i de dage, hvorfor der kom fluer, og der gik spy i kadaveret. Nej hvor var det ulækkert da miderne senere myldrede frem. Og ikke mindst, hvor det lugtede. Jeg satte en blæser op, men kunne kun holde til at skære kort tid af gangen. Det lugtede forfærdeligt – især da kødet blev ”mørt” og begyndte at ”løbe”. Jeg kunne slet ikke holde ud at være i nærheden af dette store elefanhoved. Jeg tror at folk der gik på gaden, begyndte at gå over på den anden side.

Det må væk, det hoved – og måske også det er bedst at det sker inden mor og far kommer fra ferie – tænker jeg. Gennem en bekendt, som jeg af og til har været ude og se på fugle med, kommer jeg i forbindelse med skovejeren, Hans Kjeldsen fra Trend Skov. Jo, jeg må godt få hovedet ned i en myretue i hans skov. Dette bliver arrangeret. Og jeg får fat i en vogn – en af de små lastbiler fra fars virksomhed – får elefanhovedet på ladet – og kører til min fuglekiggerven i Nyrup i Himmerland. Vi skal derfra sammen køre til Trend.

Han har – desværre tilkaldt pressen, - og da vi kommer til Trend, står både en journalist og en pressefotograf parat til at skrive historien om ”operatin elefanhoved” og den ene million forslugne skovmyrer, som skal hjælpe med at afpille kraniet. Hovedet kommer til at spille posthumt – efter døden – en hovedrolle i et storslået festmåltid i Trend. Forskønnelsesprocessen skal gøre hovedet egnet til udstilling hjemme i kælderen, og leveres af skovmyrerne, der skal pille kraniets knogler rent. Det store kranium blev derfor placeret midt i en stor myretue.

Nu skete der det, at folk valfartede til Trend Skov, og så at sige alle myretuer blev ødelagte. Man skulle undersøge om det var dér eller dér hovedet var placeret. Nu er det jo i Trend Skov kongefamilien har en jagthytte.

En folkegave, som blev givet til det daværende kronprinsepar, Frederik og Ingrid i 1930’erne. Heldigvis er kongehusets område indhegnet – og ikke muligt for uvedkommende at komme ind i. Alligevel lykkedes det – senere – for mig at få lov at placere hovedet i en myretue der. Og der lå det godt i 3 – 4 måneder, inden jeg så til det. Myrerne var ikke mætte kunne jeg se – de spiste stadig, og var langt fra færdig med festmåltidet! Først et par år senere hentede jeg hovedet, - og fik det afkogt i brintoverilte i en kæmpe stor balje. Og det var dyrt – altså alt det brintoverilte! Elefanhovedet har jeg foræret til Aalborg Zoologiske Have i 1999, da jeg skulle

tømme mine forældres hjem. Hvor skulle jeg have placeret det? Og jeg er overbevist om, at hverken kong Frederik – eller dronning Ingrid, har været klar over, at de lagde plads og myrer til et elefanthoved.

En af mine store sjældenheder var et ”mærkeligt lam” som jeg havde fået fat på i april 1969. Det var et lam som både ligner et får og et rådyr. Var det muligt, at en råbuk er far til det udstoppede væsen, som døde kun et par dage gammel, og nu stod i min samling? Ville et rådyr overhovedet kunne befrugte får? Jeg kontaktede dr. pihl. Ingvar Lieberkind som venligt svarede, at det er teoretisk muligt, men overordentlig usandsynligt. Fra tid til anden hører man om sære krydsninger, men kun meget sjældent, er der virkelig tale om en blanding. For det første skal de tilnærmelser, et dyr gør gennem sit parringsspil, besvares rigtigt af modparten, sagde dr. Lieberkind. Svarer magen forkert, bliver det måske til slagsmål i stedet for kærlighed, og dette er netop et af naturens midler til at holde arterne adskilt.

Nu kan det dog hælde, fortsatte dr. Lieberkind, at forskellige dyr under unormale omstændigheder, f.eks. i en zoologisk have, alligevel parrer sig, men det vil være ualmindeligt, at der da kommer noget resultat ud af forholdet.

Skulle dette endelig ske, at en krydsning finder sted, er afkommet næsten med sikkerhed sterilt. Med få ord: Det vil være uhyre sjældent, at f.eks. en råbuk kunne få lam med et får.

Det bekræftes, at der foreligger beretninger fra forskellige egne af landet om sådanne forhold, men det er aldrig blevet videnskabeligt bekræftet, at lam, som har set mærkelige ud, virkelig var sat i verden af en helt anden dyreart.

Dr. Lieberkind ville ikke afvise, ud fra at have set fotos af mit lam, at dette kunne være en undtagelse fra reglen, men han tilføjede, at et unormalt lam også kan være en mutation.

#

* MERGEFORMAT

Om nogle af mine dyr:

EN SORT PANTER, EN STRUDS OG EN ELEFANT

Fredag den 7. maj 1971 skete to ting for mig, hvoraf den ene snart skulle komme til at ændre mit liv afgørende.

Jeg havde gennem flere år været meget optaget af at se på fugle og havde fået et ønske om at få lov at ringmærke dem. For, at man dengang kunne få lov til dette, skulle man bestå en lille ornitologisk eksamen – hos f.eks. Dansk Ornitologisk Central. Man skulle være ret skrap til at artsbestemme både ungfugle og ældre fugle. Denne eksamen bestod jeg denne dag, men fik aldrig brug for den. Dog følte jeg eksamen som en privat sejr.

Samme dag var en sort panter sluppet løs fra Aalborg Zoologiske Have. Et meget farligt rovdyr, hvorom stod dette at læse i avisen: *Panteren farligere hver time, der går. Det undvegne rovdyr skal skaffe sig føde, og det frygtes, at sult kan få det til at angribe.*

Den sorte leopard – panteren – der undslap Aalborg Zoo's ny trossogrotte, er på fri pote på andet døgn. Mange i Aalborg-området gyser ved tanken, og ikke med urette. Jo flere timer, der går, før rovdyret er uskadeliggjort, desto farligere bliver situationen – nemlig i takt med panterens voksende sultfølelser og dræberinstinkt. Den er i fri natur en frygtet jæger, der ikke går af vejen for noget. Om rovdyrets farlighed foreligger en beretning af den kendte tigerjæger Jim Corbett, der i to år jagede en menneskeædende leopard i Nordindien: Leoparden terroriserede befolkningen i otte år og dræbte mere end 125 mennesker, inden den fik sit banesår!

Aalborg var i alarmberedskab – og kommet i verdenspressen. Flere skoler lukkede om mandagen, og forældrene blev rådet til at holde deres børn inden døre.

Mandag morgen – altså 2½ døgn efter panterens flugt – var hysteriet på sit højeste. Men inde i det mørkeste Aalborg – inde i de smalle gader, med alle de gamle arbejderkareer til tekstilfabrikkerne – der var der ro. Troede man! Indtil en mand, som boede på 2. sal i én af disse lejekaserner skulle hente rundstykker til sig og hustruen. Han var pensioneret og havde god tid. Hans kone havde i alt fald ikke længe set manden så hurtigt ude af bagdøren til trappen, - og inde igen! Helt hvid i ansigtet og panikslagen sagde han: *"Panteren står her – her ude på vores bagtrappe"*. Konen spurgte ironisk: *"Hvor mange genstande har du drukket inden jeg kom op?"* Der blev alarmeret til politigården. *"Ha, ha, - en sort panter på 2. sal – inde i Aalborg Centrum. Så skulle panteren jo være gået tværs gennem byen. Ha, ha.* På politistationen havde de efterhånden været kaldt ud til hver eneste puddelhund og sorte labrador.

Og der havde været ringet fra Herning, at panteren var set ude på heden. Og så ringede en pensionist fra 2. sal inde i bymidten. *Ha, ha.*

Nå, tingene tages alligevel alvorligt i Aalborg, så en betjent bliver bedt om lige at køre forbi, og berolige manden, nu da han alligevel er i området. Han åbner bagdøren – og lukker den igen – for dér stod panteren – på 2. sal! Han har sit gevær med og letter igen på døren. Og skyder. Eet eneste skud. Midt i panden – nøjagtigt mellem øjnene. Og panteren var død. Senere blev politimanden i et interview til radioen spurgt hvorfor han kun skød en gang? – Og svarede: *"Der var jo kun en panter!"*

Jeg er kendt med forholdene i Aalborg Zoo, hvor jeg er kommet – om ikke dagligt – så i alt fald ofte, gennem

flere år. Da jeg hører, at panteren er skudt, tænkte jeg straks: ”Den kan jeg da godt tænke mig at få her hjem i kælderen. Som udstoppet, altså”. Derfor ringede jeg direktør Richard Stenild op. Han er svær at få fat i, da alle jo netop denne dag ønsker et interview med ham. Han kommer til telefonen, og vi aftaler, at jeg kan købe dyret for 1.000,- kroner. Jeg henter den om eftermiddagen og får den frosset ned i min store kummefryser.

Jeg havde fået en stor kummefryser i konfirmationsgave, hvori jeg havde panteren frosset ned, indtil jeg fandt en zoologisk konservator til opgaven.

Nogen tid senere får jeg den udstoppet hos en zoologisk konservator syd for Århus. Desværre bliver den ikke særlig god, bl.a. er skindet krympet, da han får det garvet. Derfor må han aflive 4 eller 5 sorte katte og sy deres skind ind som maveskind på panteren. Ellers kan skindet ikke nå om gipskroppen.

Og så kastede pressen sig over mig. Det var helt utroligt al den opmærksomhed der blev mig til del. Og jeg havde jo i og for sig ikke gjort noget. Kun købt en død panter, som jeg havde ladet udstoppe og senere blev nødt til at udstille. Der ringede simpelthen nogen ustandselig for at høre om de lige måtte komme og se den sorte panter. Jeg beholdt den i 28 år. I 1999 solgte jeg den for 8.000,- til Aalborg Zoologiske Have.

[OBJ] [OBJ]

Her udstoppes den 3. struds, som jeg fik fra Aalborg Zoologiske Have.

Tidligere har jeg bl.a. fået en død – og ret rådden – struds i zoologisk have. Min første struds som jeg blev meget glad for, og som jeg lærte umådeligt meget af! Den fik jeg vel engang i sommeren 1968 eller 1969. Min bror hentede den for mig i hans Volvo stationcar en fredag eftermiddag. Da vi kom hjem med min nyerhvervelse, bliver vi begge optaget af noget andet, og glemmer strudsen ude bag i bilen. Min bror er ikke hjemme om lørdagen, og strudsen er stadig i hans bil – som holder i solen – udenfor vort hjem. Om søndagen, - da vi åbner ind til den, - er den fyldt med gas, og den er blevet større end den var – dette er kommet af at den har stået i den overophede bil. Noget af indmaden var løbet ud i vognen og bilen lugtede fælt længe efter.

Nå, jeg fik strudsen placeret i et badekar, som jeg til lejligheden havde fået fat i. Badekarret stod altså ude i haven! Jeg begyndte med stor iver at massakrere den hvilket ikke var helt let. Jeg skulle have alt skindet og kødet skåret fra knoglerne. Den skulle skeletteres, havde jeg besluttet. Det tog det meste af min fritid, den sommer. Indimellem måtte jeg ringe til zoologisk museum i København. For jeg stod pludselig med alle de der knogler, og havde ikke anelser om hvordan de skulle sættes sammen igen. På museet var de vældig flinke de første gange jeg ringede om et råd. Derefter var de vist ved at være trætte af mig, men de sendte mig dog et fotografi af et strudseskelet, som jeg stadig har liggende. Jeg fik den opstillet og havde glæde af den mange år derefter og jeg lærte en hel masse om skelettering, samling af et skelet og om strudser's anatomi. Og det jeg har lært på den måde, og i den stank, det glemmer jeg ikke igen!

[OBJ] [OBJ]

Før panteren havde jeg fået flere andre spændende døde dyr at boltre mig med. Jeg har således haft flere pingviner, kænguruer, gazeller og nej, stop her! Det var jo netop på den måde jeg kom i kontakt med direktøren for zoologisk have, overdyrlæge Richard Stenild. Og vi kom afgjort til at betyde noget for hinanden – trods mere end 40 års aldersforskel. Han kunne ellers være meget arrogant og afvisende hvis der var noget – eller nogen – som ikke passede ham. Men jeg kom vældig godt ind på livet af ham.

Som skrevet kom jeg meget ofte i zoologisk have, akkurat ligesom en masse andre knejter og tøser. Pigerne ville passe hestene og ride på ponyer, og drengene legede bare med gedekiddene og sådan noget! Eller vi byggede huler i laden med hø. Men Richard Stenild må have lagt mærke til mig. For en dag var jeg cyklet til Skalborg – det er vel 3 eller 4 kilometer syd for Aalborg, - hvor en af mine kammerater havde fortalt mig, at der skulle være oldenborrelarver. Sådan nogle var jeg cyklet ud for at indsamle i min mors syletøjsglas, som

jeg stadig kørte rundt med i margarinekassen bagpå. På den mark – akkurat lige der hvor Aalborg Storcenter, nu ligger – mødte jeg Stenild, som var ude for at tilse et sygt dyr – en malkeko. Vi kommer i samtale, og han interesserer sig – siger han da – meget for oldenborrelarver. Så dem ”studerer” vi sammen. Han spørger om jeg kender Bjeldskov Jensen – en minkavler, som har farm tæt ved hvor vi står. Det gør jeg ikke. Stenild spørger om ikke jeg er klar over at han har en chimpanse, som bor som et andet barn i deres hjem. Nej, det havde jeg aldrig hørt om. Han spørger om jeg vil med ind og se aben. (det er vist sådan noget ens mor siger man ikke må. Gå ikke med fremmede. Og vil de vise dig en abe – ja, så må den da være helt gal !!). Jeg er nu ligeglad med min mors formaninger, for jeg vil meget gerne se aben. Så vi går over Nibevej og ind til minkavleren.

Og ganske rigtigt – vi bliver budt indenfor, og i en stol i stuen sidder chim-pansen i en gul trøje. Bjeldskov Jensen kæler lidt med dyret, som helt opfører sig som et mindre barn. Indtil den pludselig ser Stenild og går helt amok. Den skriger skingert og hopper op på spisebordet. Den svinger sig op i lysekronen –som var et gammelt vognhjul – videre over til en bogreol. Og flår til sidst et maleri fra væggen ud af sin ramme. Derfra hopper den ned til Bjeldskov Jensen og knuger sig hårdt fast om hans hals. Og den skriger igen. Det er jo dyrlægen som er kommet, og ham kan aben sørme ikke lide. Han stikker jo! Aben blev sat ind på et værelse, hvor den havde sin seng / rede – eller vad nu det hedder til en chimpanse.

Så får vi alle tre en kop kaffe. Bjeldskov Jensen var helt ligeglad med abens opførsel, sådan gjorde den vist af og til. Og hjemmet var indrettet derefter.

Bagefter viste Bjeldskov Jensen nogle flotte minkskind frem for dyrlægen, og de talte ”fagsnak”. Efter at have set minkfarmen kommer vi til et stort frysehus. Deri opbevares minkfoder – og døde mink. Også dyr fra Aalborg Zoologiske Have ligger her. Richard Stenild er inde og se, hvad der ligger. Der lå en del eksotiske dyr – ret mange, syntes jeg. Stenild vender sig mod mig og spørger – ”*vil du have geviret fra den gazelle?*” – som han peger på. ”*Uha, ja. – jea tak!*” Jeg bliver ligefrem lykkelig. ”*Må jeg godt det, ja, tak*” får jeg benovet fremstammet. ”*Bjeldskov – hent lige en økse*”. Og så hugger de hovedet af det frosne dyr. Mange gange senere har jeg været ude og hente dyr i dette frysehus.

Derfor kom jeg til at holde umådeligt meget af Stenild. Tænk sig, han gad interessere sig for sådan en ”snotunge” som mig. Bare én ud af alle vi børn som kom i haven.

Når jeg skriver alt dette, er det for, at læseren kan forstå det som jeg nu vil berette: Det var jo selvfølgelig ikke så godt, at den sorte panter var gået ”hjemmefra” – en hel by var jo blevet bange. Man da en ulv få dage senere også gik sig en tur i byen, rejste der sig en protest mod direktør Stenild. Man krævede hans afgang. Selvfølgelig skal indespærrede, farlige dyr i zoologisk have helst blive bag de tremmer hvor de er sat, men det er jo langt fra sikkert, at det var direktørens skyld, at de var gået fra haven. At de kunne komme ud af sit bur. I herværende tilfælde – skulle det senere vise sig – var der tale om byggesjusk ved ny opførelsen af de nye rovdys bure. Nå, der rejste sig i alt fald en protest fra politikere og fra nogle af byens fremtrædende honoratiores. *Stenild må gå!* Krævede de. Og Stenild selv, blev også udhængt – og udskældt – for andre ting, som i virkeligheden var i-relevante i denne sammenhæng. Han var – nej, han må have været meget presset. Og han stod alene. – Eller *næsten* – alene! Han måtte hjælpes. Men hvem kunne det andre end 18-årige Poul Marcus Pedersen fra Vejgaard. Jeg kom ham til undsætning.

Jeg gjorde tre ting. Ikke nogle velovervejede iscenesatte punkter for at være strategisk. Jeg kendte overhovedet ikke dette ord dengang! Nej, tre ting – hvor den ene ting naturlig afløste den næste.

Det første jeg gjorde var at duplikere nogle sedler på min fars spritduplikator. Øverst stod: Vi vil beholde Rich. Stenild som direktør for Aalborg Zoologiske Have. Underskrift. Og så stemte jeg dørklokker. Og indsamlede over 800 underskrifter fra ganske almindelige aalborgensere. Næsten ganske almindelige, for der var én som førte mig videre til næste step. Jeg afleverede underskrifterne til borgmesteren, for jeg havde ikke helt gjort mig klart, hvad jeg egentlig skulle med dem. Men han tog imod, og lod dem gå videre til bestyrelsen for Aalborg Zoologiske Have.

Jeg havde fået en underskrift af en mand, som jeg mødte på gågaden i Aalborg. Han havde selvfølgelig også læst om mig i avisen. I disse dage var jeg et kendt ansigt i byen. Han ringede til mig nogle dage efter at have skrevet på min seddel, og sagde, at en flot fugl var fløjet ind i hans store stuevindue, og havde mistet livet – den måtte jeg da gerne hente til min samling. Han boede i Svenstrup, så jeg cyklede derud. Han var fabrikant og hed B.G. Mikkelsen. Han havde tidligere arbejdet som befalingsmand i hæren, og på hans virksomhed (Vesta Lys) var hans ord da heller ikke til diskussion. Hvad han sagde var lov! Men en meget rar mand i øvrigt, syntes jeg.

Vi fik en sodavand sammen og kom i god samtale med hinanden. Han lyttede til mig, og da jeg fortalte, at der i København var en venneforening til zoologisk have – og at man måske burde have en lignende i Aalborg – var han straks med på idéen. Han ringede med det samme til to erhvervsfolk, som han åbenbart kendte godt. Den ene var hans bogtrykker, som var nabo til Aalborg Zoologiske Have. Nu var vi pludselig 4, og blev enige om at starte en sådan venneforening. Vi fik kontakt med ”store” erhvervsfolk i byen og fik dem med på vor idé. Vi indrykkede annoncer i aviserne om stiftende generalforsamling. Der kom 300! Og foreningen blev dannet. Som moralsk opbakning for direktøren.

Den 3. ting jeg gjorde – og som måske var det bedste jeg kunne gøre for Zoologisk Have – var, at jeg igangsatte en indsamling – og sponsoridé om adoption af dyr i Zoologisk Have. En idé som jeg vil tro til dato har skaffet tæt ved ¾ million kr. (Jamen – nu er der også gået 40 år, men alligevel!) Det startede lidt tilfældigt, må jeg indrømme. Dengang i 1971 var skiltningen meget mangelfuld, hvis der overhovedet hang de rette skilte ved de rette dyr. Jeg kendte flag- & sejmager Peter Mommsen, som var at tælle blandt min forældres venner. Jeg kom med en lidt primitiv tegning af en giraf, og ved siden af en historie om giraffen, som jeg havde skrevet af fra Dyrenes Verden af dr. Lieberkind. Peter Mommsen havde netop købt en ”svejsemaskine” til at ”svejs” presenning- og plast sammen med. Jeg mente han kunne svejse gennemsigtig plast på hver side af ”mit” skilt. De skilte skulle hænges ved burene. Han lavede en fin prøve til mig, men sagde at han godt kunne lave det, men han ville ikke! Hans bror sad i bestyrelsen for zoologisk have, og Aalborg Zoo’s Venner havde ligesom taget parti mellem direktøren og bestyrelsen, så det ville han ikke med-virke ved. Han kunne ikke, sagde han! Så opsøgte jeg B.G. Mikkelsens bogtrykker, han ville lave skiltene, men kunne ikke svejse dem ind i plastic.

Det betød dog, at han kendte et kaffefirma, som han kontaktede. De ville hvis deres navn kom på skiltet sponsorere det. På denne måde kom en sponsor aftale i gang ved siden af Aalborg Zoo’s Venner. Den eksisterer endnu, har jeg netop fundet ud af.

Det 1. år gav ejendomsmæglernes fond 50.000,- kroner til indkøb af en ny panter. Og jeg kan godt sige, at dette var mange penge i 1971, hvor f.eks. en ny Mercedes-Benz kostede knapt 70.000 kroner.

Parakitter i fuglevolieren som Aalborg Zoo’s Venner betalte !

Da pengene skulle overrækkes bestyrelsen for Aalborg Zoologisk Have, sagde formanden: sagde formanden: ”*Nej, tak!*” Det var ikke nødvendigt, at byens folk og erhvervsliv blandede sig i, hvilke dyr der skulle indkøbes! Den sag kunne bestyrelsen nok selv styre. Pengene stod på en konto i Sparekassen i 4 år, hvorefter de blev anvendt til opbygning af fuglebure, som man længe havde ønsket sig – men da var der også kommet en ny bestyrelse til!

Nå dette var et stor sidespring i fortællingen. Det var jo mine dyr jeg ville berette om. Altså de helt særlige dyr.

Midt på sommeren i 1971, bliver jeg en aften ringet op fra Aalborg Zoo-logiske Have. Jeg er helt alene hjemme – heldigvis. Mine forældre er på 14 dages ferie. En dyrepasser fortæller mig, at den største og ældste elefant ”Fatima” – man har i haven, sidst på eftermiddagen havde fået øje på noget spiseligt i bunden af den ”grav” som omkranser elefant anlægget. Dette spiselige ville den selvfølgelig gerne have fat i, hvorfor den stikker snablen mod gravens bund, men uheldigvis får overbalance, og styrter på hovedet ned i graven,

hvorved halsen knækker - og den dør. Det gør den nu ikke helt, men den pines voldsomt – og må have et skud bag øret. Og det dør den af. Jeg bliver spurgt: ”*vil du have den, Poul?*” En grand voksen elefant - på måske 4 tons !! Jeg var ikke helt med – den kunne jo umuligt komme ned i min kælder. En død elefant er faktisk stor! Jeg svarede, at jeg næste morgen ville komme op i haven fra morgenstunden.

Næste morgen som sagt så gjort. Ikke i håb om at få den med hjem, men jeg ville da gerne lige se den. Og så slog det mig, at jeg kunne ”skrælle noget af huden af og putte det på cylinderlas med formalin i. Det ville så senere kunne sælges til folkeskolerne. Som sagt – så gjort. Og hovedet – det kunne jeg da vistnok også godt få glæde af. Jeg foreslog dette for den dyrepasser som jeg havde fået aftale med. Han synes dette var helt i orden, men de fire fødder kunne jeg ikke få. Dem ville han selv have.

Dem kunne han lave paraplystativer ud af havde han fået at vide. Jeg måtte bare ikke komme og skære i dyret medens der var gæster i haven. Vi aftalte, at jeg kunne komme og hente så meget hud jeg orkede – og hovedet om aftenen – efter lukketid. Vi anvendte en motorsav og en traktor med en jernkæde i, både til at tage huden af med, men også til at trække hovedet af fra kroppen.

Jeg fik elefanhovedet hjem i mine forældres garage. Det var sommer, og det var varm. Jeg fik huden frosset, og jeg tjente helt godt på salget senere – i små cylinderglas. Hovedet gik jeg optimistisk i gang med at skelettere. Det var umådelig svært. Ja, jeg havde i alt fald ikke nogen kniv, som kunne skære i det. Og med en lille skalpel blev det jo ikke rigtigt til noget!

Derfor klagede jeg min nød til mine forældres slagtermester, der havde butik på Hadsundvej. Jamen, jeg kunne da låne hans ”kasserede” værktøj. Han sleb et par gamle knive for mig, som var ubrugelige i slagterbutikken. Jeg fik godt begyndt, men desværre var sommervarmen ret ulidelig i de dage, hvorfor der kom fluer, og der gik spy i kadaveret. Nej hvor var det ulækkert da miderne senere myldrede frem. Og ikke mindst, hvor det lugtede. Jeg satte en blæser op, men kunne kun holde til at skære kort tid af gangen. Det lugtede forfærdeligt – især da kødet blev ”mørt” og begyndte at ”løbe”. Jeg kunne slet ikke holde ud at være i nærheden af dette store elefanhoved. Jeg tror at folk der gik på gaden, begyndte at gå over på den anden side.

Det må væk, det hoved – og måske også det er bedst at det sker inden mor og far kommer fra ferie – tænker jeg. Gennem en bekendt, som jeg af og til har været ude og se på fugle med, kommer jeg i forbindelse med skovejeren, Hans Kjeldsen fra Trend Skov. Jo, jeg må godt få hovedet ned i en myretue i hans skov. Dette bliver arrangeret. Og jeg får fat i en vogn – en af de små lastbiler fra fars virksomhed – får elefanhovedet på ladet – og kører til min fuglekiggerven i Nyrup i Himmerland. Vi skal derfra sammen køre til Trend.

Han har – desværre tilkaldt pressen, - og da vi kommer til Trend, står både en journalist og en pressefotograf parat til at skrive historien om ”operatin elefanhoved” og den ene million forslugne skovmyrer, som skal hjælpe med at afpille kraniet. Hovedet kommer til at spille posthumt – efter døden – en hovedrolle i et storslået festmåltid i Trend. Forskønnelsesprocessen skal gøre hovedet egnet til udstilling hjemme i kælderen, og leveres af skovmyrerne, der skal pille kraniets knogler rent. Det store kranium blev derfor placeret midt i en stor myretue.

Nu skete der det, at folk valfartede til Trend Skov, og så at sige alle myretuer blev ødelagte. Man skulle undersøge om det var dér eller dér hovedet var placeret. Nu er det jo i Trend Skov kongefamilien har en jagthytte.

En folkegave, som blev givet til det daværende kronprinsepar, Frederik og Ingrid i 1930’erne. Heldigvis er kongehusets område indhegnet – og ikke muligt for uvedkommende at komme ind i. Alligevel lykkedes det – senere – for mig at få lov at placere hovedet i en myretue der. Og der lå det godt i 3 – 4 måneder, inden jeg så til det. Myrerne var ikke mætte kunne jeg se – de spiste stadig, og var langt fra færdig med festmåltidet! Først et par år senere hentede jeg hovedet, - og fik det afkogt i brintoverilte i en kæmpe stor balje. Og det var dyrt – altså alt det brintoverilte! Elefanhovedet har jeg foræret til Aalborg Zoologiske Have i 1999, da jeg skulle

tømme mine forældres hjem. Hvor skulle jeg have placeret det? Og jeg er overbevist om, at hverken kong Frederik – eller dronning Ingrid, har været klar over, at de lagde plads og myrer til et elefanhoved.

En af mine store sjældenheder var et ”mærkeligt lam” som jeg havde fået fat på i april 1969. Det var et lam som både ligner et får og et rådyr. Var det muligt, at en råbuk er far til det udstoppede væsen, som døde kun et par dage gammel, og nu stod i min samling? Ville et rådyr overhovedet kunne befrugte får? Jeg kontaktede dr. pihl. Ingvar Lieberkind som venligt svarede, at det er teoretisk muligt, men overordentlig usandsynligt. Fra tid til anden hører man om sære krydsninger, men kun meget sjældent, er der virkelig tale om en blanding. For det første skal de tilnærmelser, et dyr gør gennem sit parringsspil, besvares rigtigt af modparten, sagde dr. Lieberkind. Svarer magen forkert, bliver det måske til slagsmål i stedet for kærlighed, og dette er netop et af naturens midler til at holde arterne adskilt.

Nu kan det dog hælde, fortsatte dr. Lieberkind, at forskellige dyr under unormale omstændigheder, f.eks. i en zoologisk have, alligevel parrer sig, men det vil være ualmindeligt, at der da kommer noget resultat ud af forholdet.

Skulle dette endelig ske, at en krydsning finder sted, er afkommet næsten med sikkerhed sterilt. Med få ord: Det vil være uhyre sjældent, at f.eks. en råbuk kunne få lam med et får.

Det bekræftes, at der foreligger beretninger fra forskellige egne af landet om sådanne forhold, men det er aldrig blevet videnskabeligt bekræftet, at lam, som har set mærkelige ud, virkelig var sat i verden af en helt anden dyreart.

Dr. Lieberkind ville ikke afvise, ud fra at have set fotos af mit lam, at dette kunne være en undtagelse fra reglen, men han tilføjede, at et unormalt lam også kan være en mutation.

#

* MERGEFORMAT

Kuvert som jeg modtog fra Lse Færch, efter hun havde interwievvet mig i maj 1972

#

* MERGEFORMAT

Øverst: Død elefant ved at blive skeletteret. Jeg sidder med et strudseæg ved fuglesamlingen

Fra Trend Skov hvor kraniet lå i en myretue.

Død elefant dissekeres I Hannover Zoo !

#

* MERGEFORMAT

Geparden købte jeg af Aalborg Zoologiske Have. Den var druknet i vandgraven, der gik omkring dens indhegning. Jeg fik den udstoppet på Naturhistorisk Museum i Århus. Da jeg afhændede alle mine dyr til Han Herred Naturcenter var denne jo ikke dansk. Forærede den kvit og frit til Naturhistorisk Museum i Århus med tak for godt samarbejde gennem 17 år.

#

* MERGEFORMAT

Fotocollage af fotos fra samlingen